

HET EERSTGEBOORTERECHT

door Ephraim and Rimona Frank

INHOUDSOPGAVE

1.	<u>TERUG NAAR DE SCHAAPSKOOI</u>	6
2.	<u>ZOEK EERST HET KONINKRIJK VAN YAH</u>	10
3.	<u>DE VERLOREN SCHAPEN VAN HET HUIS VAN ISRAËL</u>	13
4.	<u>EEN EEUWIG KONINKRIJK</u>	16
5.	<u>ONDERWERPEN – REGEREN</u>	19
6.	<u>IN HET BEGIN</u>	21
7.	<u>DE TWEEDE EN DE DERDE DAG</u>	23
8.	<u>DE VIERDE, DE VIJFDE EN DE ZESDE DAG.</u>	26
9.	<u>HET PRINCIPE VAN HET ZAAD</u>	29
10.	<u>IEDER NAAR ZIJN AARD</u>	32
11.	<u>EERSTELINGEN</u>	34
12.	<u>GENEALOGIE VAN DE EERSTGEBORENE</u>	37
13.	<u>EEN ANDER KONINKRIJK</u>	40
14.	<u>ABRAHAM</u>	43
15.	<u>EEN VERLOSSER GETEST</u>	45
16.	<u>HET VERBOND</u>	49
17.	<u>VROUW EN BIJVROUW</u>	52

18.	DE ZEGEL VAN HET VERBOND	54
19.	DE ZOON VAN DE BELOFTE	57
20.	DE PLAATS VAN DE EERSTGEBORENE	60
21.	DE ULTIEME TEST VAN GEHOORZAAMHEID	63
22.	DE BRUID VINDEN	65
23.	DE TWEELING	67
24.	ISAAC SCHENKT ZEGENINGEN	71
25.	LIEFDE OP HET EERSTE GEZICHT	74
26.	HANDEL EN WANDEL	76
27.	JAKOB KEERT TERUG NAAR HUIS	78
28.	DE WORSTEL WEDSTRIJD	81
29.	VAN SICHEM NAAR BETHEL	83
30.	BENJAMIN – DE ZOON VAN DE RECHTERHAND	86
31.	FAMILIE GEKIBBEL	89
32.	DE LES VAN JUDA	91
33.	JOZEFS VOORBEREIDING	94
34.	EEN DROOM KOMT UIT	97
35.	EEN VERANDERING IN LEIDERSCHAP	101
36.	BELANGRIJKE ONTMOETING	103

37.	<u>JOZEF MAAKT ZICH BEKEND</u>	106
38.	<u>JAKOB DE ADVOCAAT</u>	109
39.	<u>JAKOB VERLEENT DE GEBOORTERECHT ZEGEN</u>	112
40.	<u>BEGRAFENIS VAN EEN PATRIARCH</u>	116
41.	<u>EEN VERLOSSER NAAR DE ORDE VAN LEVI</u>	119
42.	<u>VOORBEREIDINGEN VOOR OORLOG</u>	124
43.	<u>TWIJFEL, ONGELOOF, REBELLIE</u>	128
44.	<u>VIJANDEN VAN DE STAAT</u>	133
45.	<u>YAH'S OPLOSSING VOOR ONGEHOORZAAMHEID</u>	135
46.	<u>ISRAËL VERWERPT YAH ALS KONING</u>	137
47.	<u>TWEE KAMPEN IN CONFLICT</u>	142
48.	<u>DE ZONDE VAN JEROBEAM</u>	148
49.	<u>ORDEEL EN PROFETIE</u>	151
50.	<u>HET HART VAN DE ZAAK</u>	155
51.	<u>VOORBEREIDING VOOR EEN ANDER VERBOND</u>	157
52.	<u>EEN FAMILIE VERLOSSER</u>	160
53.	<u>HET PRIESTERSCHAP VAN DE EERSTGEBORENE</u>	163
54.	<u>YAHSHUA EN KONINKLIJKE AUTORITEIT</u>	166
55.	<u>VOORAF GEKEND, GEROEPEN EN GEKOZEN DOOR YAH</u>	168

56.	<u>YAHSHUA VERHEERLIJKT</u>	<u>172</u>
57.	<u>HERSTEL VAN HET INNERLIJK KONINKRIJK</u>	<u>175</u>
58.	<u>EEN BLIK IN DE TOEKOMST</u>	<u>179</u>

TERUG NAAR DE SCHAAPSKOOI

Opgroeiend in de Verenigde Staten, aan het eind van de jaren 40 en begin jaren 50, werd ik, Efraïm, ondergedompeld in een cultuur van religieuze tolerantie en 'belijdende' vrijheid. Dit werd door menigeen als 'The American Dream' getypeerd.

Mijn familie bestond uit onverzettelijke Lutheranen en als gevolg daarvan werd ik bekend gemaakt met een Heer en Redder wiens roepnaam 'Yahshua' en wiens achternaam 'Christus' was. Mijn ouders baden vóór elke maaltijd en ze vroegen dan of Yahshua wilde komen om onze gast te zijn. Omdat er geen extra bord op tafel stond nam ik aan, dat, omdat hij nooit kwam opdagen, ze gestopt waren een bord voor hem neer te zetten. Iedere zondag gingen we naar de kerk. Ik droeg dan het verwachte en gesteven overhemd met een vlinderstrik. De wintermaanden brachten altijd meer ongemak, omdat ik dan een prikkende wollen borstrok onder mijn kleding aan moest. Ik vatte het ongemak op, als lijden om Christus wil.

Na het afstuderen van de middelbare school ging ik naar een Lutherse universiteit waar de bijbel cursussen erg laag op mijn prioriteitenlijst stonden. In 1966, met een graad in biologie op zak, meldde ik mij aan bij het leger. Gelukkig hoefde ik niet naar Vietnam en kwam in Californië terecht. Hier werd mijn interesse geprikkeld ten aanzien van populaire oosterse filosofieën en concepten zoals transcendente meditatie, yoga en het Grote Blanke Broederschap¹ Ik zocht naar rechtvaardigheid en deugdzaamheid, waarden die ik in de kerk niet terugzag. Mijn leven was in die tijd verwarrend, ten dele door overmatig alcohol gebruik in mijn vrije tijd.

Zelfs in deze sombere periode, begon er licht in mijn bezoedelde gedachten door te dringen. Om de een of andere niet te definiëren reden sleutelde de Elohim van de bijbel aan me. Ik werd een Geest vervuld gelovige, die toentertijd charismatisch genoemd werden. De Schriften werden levend voor mij en als ik mijn bijbel las, leek het melk voor mijn dorstige ziel, zoals Petrus omschrijft in zijn eerste brief; 'EN VERLANGT ALS PASGEBOREN KINDEREN

---

¹ blank heeft betrekking op geestelijke puurheid, niet op een blanke huidskleur

NAAR DE REDELIJKE, ONVERVALSTE MELK, OPDAT GIJ DAARDOOR MOOGT OPWASSEN TOT ZALIGHEID' [1 PETR. 2:2]

Er was een liedje dat we toentertijd in bijna elke samenkomst zongen, ik tokkelde dit overigens graag mee op mijn gitaar, het is gebaseerd op de volgende Bijbeltekst: 'ZOEK EERST HET KONINKRIJK VAN ELOHIM EN ZIJN GERECHTIGHEID' (MAT 6:33). Hoewel betekenisvol voor die tijd; de werkelijke betekenis stond nog net zover van mij af als de universiteit voor een kleuter. Het zou nog jaren duren voordat de Geest van de Levende Elohim mijn verstand zou gaan openen, net zoals de vroege apostelen geleerd hebben uit de Thora, de Geschriften en de Profeten (HAND. 28:23) aangaande het hemelse koninkrijk.

In 1976 werd mijn nieuwe leven in de Messias verder hervormd door een reis naar Israël. Een sterk gevoel van thuiskomen overviel mij toen ik neerkeek op de kustlijn van dit land, vanuit het raam van het vliegtuig. De vollere betekenis van deze gebeurtenis en het daarbij behorende zou nog even op zich laten wachten, hoewel het wel de deur naar de toekomstige ervaringen was.

Een andere, ontsluitende gebeurtenis vond plaats in 1982. Toen ik destijds in een kibboets in het noorden van Galilea woonde met mijn kersverse Israëliische bruid studeerde ik Hebreeuws. Tijdens de cursus werd ik geraakt door een enorme bewustwording. De cursus was haast voorbij toen we de wekelijkse Thora verzen² bestudeerden. Het deel wat ik moest lezen was Gen 48:8-20. Ik was aanbeland bij het deel waar Jakob een zegen uitspreekt over Efraïm en verklaarde dat zijn zaad³ volheid der naties zou worden.

Ik werd plotseling gestopt in wat ik deed en openbaring doordrenkte mij. Toen de les was afgelopen ging ik naar mijn kamer en greep mijn Greens Interlineaire bijbel. Ik sloeg hem open bij dezelfde tekst en las hem opnieuw, deze keer in het Engels. De vraag of de 'volheid der heidenen' waar in Genesis over gesproken wordt dezelfde is als de 'volheid der heidenen' in de brief van Paulus aan de Romeinen ontpopte zich in mijn binnenste (ROM. 11:25)

---

² Parasha

³ m'lo ha-goyim: hier wordt bedoeld dat ook de heidenen er onderdeel van zullen zijn.

Het antwoord barstte in mijn binnenste open als een bom, 'Jazeker!'. Waar denk je dat Paulus het vandaan heeft? Ik snakte naar adem en barstte in tranen uit. De realiteit van de trouw van Elohim raakte mijn ziel aan. Ik had eindelijk het antwoord op de vraag waarom ik, als gojim, uit een heidense familie, mij thuis voelde in Israël en een zo innige band ervoer met de Joodse mensen. De apostel Paulus schreef: 'WANT, BROEDERS, OPDAT GIJ NIET EIGENWIJS ZOUDE ZIJN, WIL IK U NIET ONKUNDIG LATEN VAN DIT GEHEIMENIS; EEN GEDEELTELIJKE VERHARDING IS OVER ISRAËL GEKOMEN, TOTDAT DE VOLHEID DER HEIDENEN BINNENGAAT, EN ALDUS ZAL GANS ISRAËL BEHOUDEN WORDEN, GELIJK GESCHREVEN STAAT: DE VERLOSSER ZAL UIT SION KOMEN, HIJ ZAL GODDELOOSHEDEN VAN JAKOB AFWENDEN.' (ROM. 11:25-26).

Een aantal opeenvolgende vragen begon helder te worden in mijn gedachten. Waarom Jakob? Wat heeft 'heel Israël' te maken met 'de volheid van de heidenen ingaan'? Waar heeft 'in gaan' betrekking op?

Gedurende de volgende maanden van het herlezen van de Tenach en in het bijzonder de Thora, begon ik me te realiseren dat er continu gerefereerd werd naar 2 verschillende groepen mensen in Israël, welke met regelmaat 'het huis van' of 'huizen' genoemd worden. Jes. 8:14 zegt: 'DAN ZAL HIJ TOT EEN HEILIGDOM ZIJN, EN TOT EEN STEEN, WAARAAN MEN ZICH STOOT, EN TOT EEN ROTSBLOK, WAAROVER MEN STRUIKELT, VOOR DE BEIDE HUIZEN VAN ISRAËL, TOT EEN KLAPNET EN TOT EEN VALSTRIK VOOR DE INWONERS VAN JERUZALEM.'

De meest overtuigende referentie naar de twee huizen of 'twee stokken' wordt gevonden in Ez. 37:16: 'GIJ MENSENKIND, NEEM EEN STUK HOUT EN SCHRIJF DAAROP: VOOR JUDA EN DE ISRAËLIETEN DIE DAARBIJ BEHOREN; NEEM DAN EEN ANDER STUK HOUT EN SCHRIJF DAAROP: VOOR JOZEF (HET STUK HOUT VAN EFRÄÏM) EN HET GEHELE HUIS ISRAËLS DAT DAARBIJ BEHOORT;'

Toen ik nog meer schrift verwijzingen begon te ontdekken die spraken over Juda en Jozef/Efraïm raakte ik meer en meer verbaasd. Ik werd overtuigd dat veel van het Woord van Elohim verwees naar 'twee families', 'twee bomen' en 'twee huizen' – het huis van Juda en het huis van Israël. Verder was er voor ieder een specifieke bestemming. Echte gelovigen moesten deze boodschap horen! Wel, er stond me een verrassing te wachten...

In de zomer van 1983 verlieten mijn vrouw en ik de kibboets. We ervoeren dat we dit geweldige nieuws over identiteit en bestemming moesten gaan

verspreiden aan de verloren Israëlieten, die nu 'gevonden' werden in de vorm van gelovigen van het nieuwe verbond. Dit zijn degenen waarvan gesproken werd die hetzelfde geloof hebben als Abraham (ROM 4:16, GAL 3:29).

Ik had geen idee dat er in die tijd zo weinigen naar dit idee wilde luisteren of er überhaupt interesse in hadden. In ieder geval ging ik door en ik volgde wat er binnenin mij brandde. Ik verzamelde zoveel mogelijk schriftverwijzingen over dit onderwerp, in de periode van september 1983 tot maart 1984, dit terwijl we in een nieuwe nederzetting woonden met de naam Ma'ale Adumim in het oostelijk deel van Jeruzalem. Dat was mijn onderneming. In die tijd bracht de Vader, Angus en Batya Wootten in ons leven, zij deelden dezelfde uitleg van de Schrift en onderwezen het al verschillende jaren. Hen ontmoeten was een antwoord op ons gebed en het leek erop alsof wij de enige waren die dit inzicht hadden gekregen.

Na een aantal jaren dit concept, met betrekking tot de twee huizen, met elkaar gedeeld te hebben, richtte ik me op een dag tot de Vader in het gebed. Ik wilde me niet alleen richten op deze openbaring en zocht verdere openbaring van YAH's verlossingsplan en de rol die geheel Israël daarin speelt.

2.

ZOEK EERST HET KONINKRIJK VAN YAH

Op een vroege morgen, ergens in 1994, raakte ik tijdens het lezen van de Schrift geïntrigeerd door Handelingen 28. Paulus had huisarrest in Rome (v. 20). Hij riep de Joodse leiders bij elkaar om hun te vertellen met welke redenen hij daar was. Deze leiders hadden namelijk gehoord over een sekte uit het Jodanisme. Als gevolg van dit verzoek, nadat men had geluisterd naar Paulus, stelden ze een datum vast waarop hij zich mocht uitspreken tegenover velen over dit onderwerp. Toen die dag daar was Paulus. 'EN NADAT ZIJ EEN DAG MET HEM HADDEN AFGESPROKEN, KWAMEN VERSCHIEDENEN TOT HEM IN ZIJN VERBLIJF, WIE HIJ MET NADRUK HET KONINKRIJK VAN ELOHIM VOORSPIEGELDE, POGENDE HEN TE OVERTUIGEN TEN OPZICHTE VAN YAHSHUA, UIT DE WET VAN MOZES EN DE PROFETEN, VAN DE VROEGE MORGEN TOT DE AVOND TOE.'

Toen ik vers 28 las, was er iets in mij dat opsprong met de vraag; Wat? Paulus leerde hen aangaande het koninkrijk van Elohim vanuit de Thora en profeten! Ik had daar nog nooit iets van gehoord in al die jaren dat het evangelie van het koninkrijk werd gepresenteerd vanuit de Thora en de profeten. Waar in de Thora staat het koninkrijk van Elohim vermeld? Ik bad en keerde mij tot de Vader en vroeg Hem het aan mij te laten zien.

Die morgen daarop ging ik naar mijn werk in een staat van absolute verbijstering. Hoe was het mogelijk dat na 20 jaar geloven en het zingen van het lied 'ZOEK EERST HET KONINKRIJK' ik zo onwetend was over zo iets belangrijks? Ik had zo vaak de gelijkenissen van Yahshua gelezen aangaande het koninkrijk van Elohim. Yahshua en de apostelen onderwezen eigenlijk het koninkrijk van Elohim vanuit de Thora en de profeten. Zo viel ook ik in de categorie van hen die niet horen maar wel oren hebben en zij die ogen hebben maar niet zien.

In de daarop volgende weken, startte ik met het bestuderen van de Schrift en noteerde alles wat sprak van of refereerde naar het koninkrijk van Elohim. Op een ochtend werd ik wakker met een aandrang van de Heilige Geest om het eerste hoofdstuk van de Handelingen opnieuw te lezen.

Het voorval was veertig dagen na de opstanding. Yahshua was met zijn discipelen op de Olijfberg. Hij had alle dagen gesproken over het koninkrijk.

Toen, vlak voordat Hij de aarde zou verlaten, stelden zijn discipelen Hem een vraag. 'ZULT U HET KONINKRIJK VAN ISRAËL NU HERSTELLEN?'

Wat me raakte in die vraag was het gebruik van woord 'herstellen'. Dat betekende dat het koninkrijk er al geweest was in het verleden, maar waar en wanneer? Hoe werd het ontvangen? Hoe zag het eruit? Waarom Israël? De vraag over het 'herstel' raakte me, omdat ik in het verleden altijd had aangenomen dat het koninkrijk pas zou worden opgezet als Yahshua terug zou komen. Hoe meer ik op het antwoord van Yahshua aan de discipelen studeerde hoe meer mijn originele gedachten erover veranderden. 'HIJ ZEIDE TOT HEN: HET IS NIET UW ZAAK DE TIJDEN OF GELEGENHEDEN TE WETEN, WAAROVER DE VADER DE BESCHIKKING AAN ZICH GEHOUDEN HEEFT, MAAR GIJ ZULT KRACHT ONTVANGEN, WANNEER DE HEILIGE GEEST OVER U KOMT, EN GIJ ZULT MIJN GETUIGEN ZIJN TE JERUZALEM EN IN GEHEEL JUDEA EN SAMARIA EN TOT HET UITERSTE DER AARDE.' (HAND. 1:7-8).

Wat leek belangrijk te zijn in Yahshua's antwoord was zijn uitspraak over 'getuigen'. 'Getuigen van wat?' ik bleef hierop doorgaan. Was dit het herstel van het koninkrijk van Israël? Als dat zo was, dan had ik nog meer vragen en moest ik Yahshua's uitspraak nog serieuzer onderzoeken: 'ZOEK EERST HET KONINKRIJK VAN ELOHIM EN ZIJN GERECHTIGHEID!' (MAT 6:33). Het was ook van belang dat ik begrip zou krijgen betreft de samenhang tussen het koninkrijk van Elohim en het huidige herstel van de natie Israël.

Normaliter, zoeken de meeste mensen eerst voedsel, drinken, kleding en onderdak welke voldoet aan de vraag naar voorziening. Yahshua zegt echter dat dit nu juist iets is waar we ons niet druk over hoeven te maken, omdat onze hemelse Vader al weet dat we die behoeften hebben. Yahshua zegt zelfs dat we 'ONS GEEN ZORGEN BEHOEVEN TE MAKEN VOOR MORGEN' (MAT 6:34). In feite plaatst Hij zoveel gewicht aan het allereerst zoeken naar het koninkrijk van Zijn Vader, dat Hij wilde, dat Zijn discipelen er volledig op geconcentreerd zouden zijn. Tenslotte was het herstel van het koninkrijk van Israël een van de hoofdredenen dat Yahshua op aarde kwam. Zoals voorspeld in de boodschap van de engel aan zijn moeder Meryam. 'EN ZIE, GIJ ZULT ZWANGER WORDEN EN EEN ZOON BAREN, EN GIJ ZULT HEM DE NAAM YAHSHUA GEVEN. DEZE ZAL GROOT ZIJN EN ZOON DES ALLERHOOGSTEN GENOEMD WORDEN, EN DE HEERE ELOHIM ZAL HEM DE TROON VAN ZIJN VADER DAVID GEVEN, EN HIJ ZAL ALS

KONING OVER HET HUIS VAN JAKOB HEERSEN TOT IN EEUWIGHEID, EN ZIJN KONINGSCHAP ZAL GEEN EINDE NEMEN.' (LUK 1:31-33)

In antwoord op de vraag van Zijn volgelingen op de Olijfberg (HAND. 1:6) zegt Yahshua hen dat zij 'KRACHT Zouden ONTVANGEN ALS DE HEILIGE GEEST OP HEN KOMEN' (HAND. 1:8). Waar komt die kracht nu vandaan en voor welk doel werd die gegeven? De kracht zou komen met de Heilige Geest. Dus wat zegt Yahshua nu eigenlijk over het koninkrijk? In de brief aan de Romeinen, legt Paulus de apostel, de uitspraak van de Messias uit 'WANT HET KONINKRIJK VAN ELOHIM BESTAAT NIET UIT ETEN EN DRINKEN (HERHALING VAN DE WOORDEN VAN YAHSHUA) MAAR UIT GERECHTIGHEID EN VREDE EN VREUGDE IN DE HEILIGE GEEST' (ROM. 14:17) Dus het schijnt dat het koninkrijk van Elohim samen met de Heilige Geest komt. Yahshua's wonden en Zijn bloed, vergoten voor vergeving van zonden opende de weg voor de Geest van Elohim om opnieuw toegang te krijgen tot de harten van mensen.

3.

DE VERLOREN SCHAPEN VAN HET HUIS VAN ISRAËL

Hoe wordt een persoon, vervuld met de Geest van YAH, een getuige van het herstel van het koninkrijk van Israël? In de tijd van Yahshua's uitspraak op de Olijfberg waren de meeste Israëlieten uit het noordelijke koninkrijk reeds verspreid over de hele wereld, gedurende honderden jaren. Hadden zij hun identiteit al niet verloren en waren zij niet wat de profeet Hosea al noemde 'NIET MIJN VOLK'? (HOS 1:9) De enige bekende Israëlieten in Yahshua's dagen waren de Judeërs, voornamelijk uit het huis van Juda, Levi en Benjamin plus een overblijfsel uit de andere stammen. Hun land, nu Palestina, was een deel van het Romeinse rijk.

Zou het zo zijn dat Yahshua zijn discipelen had opgedragen om naar alle natiën te gaan, dat Hij hun zou voorstellen aan de Heilige Geest door middel van het nieuwe verbond en dat Hij hen uitzond naar de verloren schapen van het huis Israël? In feite, volgens Yahshua zelf, 'WAS HIJ GEZONDEN NAAR DE VERLOREN SCHAPEN' (MAT 15:24). Waren niet deze 'VERWORPENEN VAN ISRAËL' (JES. 11:12) bestemd, door het nieuwe verbond, om de Heilige Geest te ontvangen en zodoende te getuigen van het herstel van het koninkrijk van Israël? (JES. 44:3, JER. 31:31, EZ. 37:27)

Volgens Jes. 49:6 is de taak van de knecht van YAH 'HET OPRICHTEN VAN DE STAMMEN VAN JAKOB' en 'HERSTEL VAN DE UITVERKORENEN VAN ISRAËL'. Dit is een voorwaarde om Zijn Licht uit te laten gaan 'naar de volken' opdat Zijn redding zal uitgaan 'tot het einde van de aarde'. Echter nadat de Vader hem in de Heerlijkheid terugnam kwam Hij in de positie om de Geest van Heiligheid uit te storten op het verlorene overblijfsel van Israël. Zodat door hen de opdracht van YAH's knecht uitgevoerd zou worden. Kan dit een verwijzing zijn naar de 'grotere werken' waarvan Yahshua heeft gesproken? (JOH 14:12). Zouden deze grotere werken de tekenen zijn van het opkomen van het hele huis Israël vanuit hun graven in de vallei van de verdroogde beenderen? (EZ. 37:1-4).

De profeet Micha, die het ontstaan en de geboorteplaats van de Messias voorzag spreekt in Micha 5:2 'DAAROM ZAL HIJ HEN PRIJSGEVEN TOT DE TIJD, DAT ZIJ DIE BAREN ZAL, GEBAARD HEEFT. DAN ZAL HET OVERBLIJFSEL ZIJNER BROEDEREN TERUGKEREN MET DE ISRAËLIETEN.' Het woord 'prijsgeven' relateert aan hen die

door YAH geroepen zijn als 'niet Mijn volk', maar die ook de broeders zijn van de Knecht van YAH. Deze waren opgegeven tot een belangrijke geboorte plaatsvindt Na de geboorte van Yahshua gaan deze broeders terug naar hun familie, naar de kinderen van Israël. Daarom toen de apostelen de wereld **ingingen** zochten zij 'VERLOREN SCHAPEN VAN HET HUIS ISRAËL' 'HET OVERBLIJFSEL VAN DE BROEDERS'. Zij visten ook naar degenen waarvan gezegd was '...EN LAAT HEN UITGROEIEN TOT EEN MENIGTE VISSEN⁴ IN HET MIDDEN VAN DE AARDE' en '...ZIJ ZULLEN DE VOLHEID DER NATIËN⁵ ZIJN' (GEN 48:16,19) Verdere uitwerking hiervan komt in een later hoofdstuk.

Toen de priesters en de Farizeeërs het Sanhedrin bijeen riepen om te besluiten wat er met Yahshua gedaan moest worden, zei Kajafas de volgende profetische woorden: 'GIJ WEET NIETS, EN GIJ BESEFT NIET, DAT HET IN UW BELANG IS, DAT EEN MENS STERFT VOOR HET VOLK⁶ EN NIET HET GEHELE VOLK VERLOREN GAAT.' (JOH 11:49B-50). De schrijver van het evangelie voegt er het volgende aan toe: 'DOCH DIT ZEIDE HIJ NIET UIT ZICHZELF, MAAR ALS HOGEPRIESTER VAN DAT JAAR PROFETEERDE HIJ, DAT YAHSHUA ZOU STERVEN VOOR HET VOLK, EN NIET ALLEEN VOOR HET VOLK, MAAR OM OOK DE VERSTROOIDE KINDEREN VAN ELOHIM BIJEEN TE VERGADEREN.' (JOH 11-51-52).

Wie zijn die verstrooide kinderen van Elohim? En aan wie refereerde de profeet Hosea als de 'ZONEN VAN DE LEVENDE ELOHIM'? (HOS 1:10). Johannes sluit dit verhaal af met een symbolisch en profetisch commentaar: 'Yahshua dan bewoog Zich niet langer vrij onder de Joden, maar vertrok vandaar naar de landstreek dicht bij de woestijn, naar een stad, Efraïm genaamd, en Hij bleef daar met zijn discipelen.' (JOH 11:54) Yahshua zelf zegt over dit deel van het huis: 'NOG ANDERE SCHAPEN HEB IK, DIE NIET VAN DEZE STAL ZIJN; OOK DIE MOET IK LEIDEN EN ZIJ ZULLEN NAAR MIJN STEM HOREN EN HET ZAL WORDEN EEN KUDDE, EEN HERDER.' (JOH 10:16, EZ 37:22,24, MICHA 2:12-13)

Waarom is Yahshua er zo op gericht dat de verloren schapen van Israël terugkeren? In Num. 18:15 staat duidelijk dat alle eerstgeborenen moeten worden verlost. Maar voordat Hij verlossing kan brengen aan de gehele mensheid moet Hij de uitverkoren eerstgeborene⁷ als natie verlossen. Deze

---

⁴ Letterlijke vertaling

⁵ heidenen

⁶ Juda en zijn volgelingen

⁷ Israël

wet van verlossing is essentieel omdat YAH's verlost eerstegeboren zonen⁸, waarop de schepping met reikhalzend verlangen wacht, eerst openbaar moet worden. (ROM. 8:19-22)

Wat er uit dit proces is voortgevloeid in het verleden en wat het nog zal bevatten in de toekomst is het centrale thema van dit boek.

---

⁸ Israël

EEN EEUWIG KONINKRIJK

'YAH IS VOOR ALLEN GOED, EN ZIJN BARMHARTIGHEID IS OVER AL ZIJN WERKEN. AL UW WERKEN ZULLEN U LOVEN, YAH, UW GUNSTGENOTEN ZULLEN U PRIJZEN; ZIJ ZULLEN VAN DE HEERLIJKHEID VAN UW KONINGSCHAP SPREKEN EN VAN UW MOGENDHEID GEWAGEN, OM DE MENSENKINDEREN ZIJN MACTIGE DADEN TE VERKONDIGEN EN DE LUISTERRIJKE HEERLIJKHEID VAN ZIJN KONINGSCHAP. UW KONINGSCHAP IS EEN KONINGSCHAP VOOR ALLE EEUWEN, UW HEERSCHAPPIJ IS OVER ALLE GESLACHTEN.' (Ps. 145:9-13)

Nadat ik op een dag deze verzen gelezen had, kwamen de volgende gedachten bij mij naar boven: 'wat of wie, zijn die werken waar YAH over spreekt?' en 'WIE ZIJN DIE GUNSTGENOTEN DIE YAH ZULLEN PRIJZEN EN VAN ZIJN KONINGSCHAP GEWAGEN?'. Een aantal van deze vragen werden beantwoord bij het lezen van Jesaja 29: 'DAAROM, ZO ZEGT DE HEERE, DIE ABRAHAM VERLOSTE, TOT HET HUIS VAN JAKOB: JAKOB ZAL NU NIET MEER BESCHAAMD STAAN EN ZIJN AANGEZICHT ZAL NIET MEER VERBLEKEN. WANT WANNEER HIJ EN ZIJN KINDEREN HET WERK MIJNER HANDEN IN HUN MIDDEN ZIEN, DAN ZULLEN ZIJ MIJN NAAM HEILIGEN EN ZIJ ZULLEN DE HEILIGE JAKOBS HEILIGEN EN VOOR DE ELOHIM VAN ISRAËL ONTZAG HEBBEN. OOK DE DWALENDEN VAN GEEST ZULLEN INZICHT KENNEN EN DE MORRENDEN ZULLEN LERING AANNEMEN.' (VERS 22-24)

Tijdens het lezen van Jesaja 29 bedacht ik mij, dat de verlost van Abraham en de kinderen van Jakob, het werk waren van YAH's handen. Zij zijn degenen die Zijn naam dragen en getuigen zullen, samengaand met de glorie van Zijn koninkrijk, aan alle mensenkinderen. Ik vroeg verder wie 'de dwalenden van geest' zijn en die 'inzicht kennen'? Op deze vragen zou ik binnenkort ook antwoord krijgen.

Het vers in het midden van Psalm 145 intrigeerde mij het meeste: 'UW KONINGSCHAP IS EEN KONINGSCHAP VOOR ALLE EEUWEN, UW HEERSCHAPPIJ IS OVER ALLE GESLACHTEN'. Als dit zo is, waarom vroegen de discipelen dan om het herstel van YAH's koninkrijk in Israël? Was Hij van Zijn troon gestoten? Twijfelden Zijn mensen aan Zijn heerschappij? Deze vragen bleven mij maar bezig houden.

Na de vele jaren in Israël 'WAARIN IEDEREEN DEED WAT GOED WAS IN EIGEN OGEN' (RICHT 17:6), wekte YAH de profeet Samuel op. Samuel uitte op zijn beurt zijn teleurstelling bij de Almachtige over het feit dat de mensen zijn autoriteit in de wind sloegen. YAH liet Samuel weten dat ze niet hem afwezen, maar YAH zelf en dat ze Hem niet als koning wilden. 'YAH ZEIDE TOT SAMUEL: LUISTER NAAR HET VOLK, IN ALLES WAT ZIJ TOT U ZEGGEN, WANT NIET U HEBBEN ZIJ VERWORPEN, MAAR MIJ HEBBEN ZIJ VERWORPEN, DAT IK GEEN KONING OVER HEN ZOU ZIJN.' (1 SAM 8:7)

Het woord 'koning' flitste door mijn hoofd. YAH's koningschap over het huis van Jakob was het bewijs van het bestaan van het koninkrijk op aarde. Echter, toen de mensen een mens kozen om over hen te regeren⁹ verwierpen zij in feite YAH als hun koning. Tot mijn verbazing ontdekte ik dat David en Salomo op de troon van YAH zaten¹⁰: 'EN SALOMO ZETTE ZICH OP DE TROON VAN YAH ALS KONING IN DE PLAATS VAN ZIJN VADER DAVID, EN HIJ WAS VOORSPOEDIG, ZODAT GEHEEL ISRAËL HEM GEHOORZAAMDE.' (1 KRON. 29:23).

Elohim had nog steeds de macht over de plannen en het doel met zijn volk, alhoewel ze Hem verworpen hadden als heerser. Zijn principes werkten toch, ondanks het feit dat er een mens op de troon zat. Toegerust met dit nieuwe begrip dacht ik terug aan de tekst die ik eerder had gelezen over het koninkrijk van YAH en de heerschappij ervan in iedere generatie. 'Als Zijn koninkrijk en heerschappij in elke generatie aanwezig was, dan dus ook in de eerste' zo concludeerde ik. Dus sloeg ik de eerste bladzijde van de bijbel open en vroeg ik de Heilige van Israël om wijsheid. Dat was het begin van het pad waar ik tot op heden op wandel, zelfs nog als ik dit schrijf.

Zodoende is het dat we met angst en beven moeten reageren op de waarschuwing van YAH 'zoek eerst het koninkrijk van YAH en Zijn gerechtigheid, en de rest zal U geschonken worden' (MAT 6:33). Laten we samen bidden met de apostel Paulus, 'OPDAT DE ELOHIM VAN ONZE HEERE YAHSUA CHRISTUS, DE VADER DER HEERLIJKHEID, U GEVE DE GEEST VAN WIJSHEID EN VAN OPENBARING OM HEM RECHT TE KENNEN: VERLICHTE OGEN UWS HARTEN, ZODAT GIJ WEET, WELKE HOOP ZIJN ROEPING WEKT, HOE RIJK DE HEERLIJKHEID IS ZIJNER ERFENIS BIJ DE HEILIGEN, EN HOE OVERWELDIGEND GROOT ZIJN KRACHT IS AAN ONS, DIE GELOVEN,

---

⁹ Zoals Saul, David en Salomo

¹⁰ positie van autoriteit

NAAR DE WERKING VAN DE STERKTE ZIJNER MACHT, DIE HIJ HEEFT GEWROCHT IN
CHRISTUS, DOOR HEM UIT DE DODEN OP TE WEKKEN EN HEM TE ZETTEN AAN ZIJN
RECHTERHAND IN DE HEMELSE GEWESTEN,' (Ef. 1:17-20).

ONDERWERPEN – REGEREN

Terwijl ik mij richtte op het eerste hoofdstuk van Genesis, begon ik het vers voor vers, al biddend te lezen. Maar er was een tekstgedeelte wat eruit sprong en de weg opende tot een beter inzicht: 'EN ELOHIM ZEIDE: LAAT ONS MENSEN MAKEN NAAR ONS BEELD, ALS ONZE GELIJKENIS, OPDAT ZIJ HEERSEN¹¹ OVER DE VISSEN DER ZEE EN OVER HET GEVOGELTE DES HEMELS EN OVER HET VEE EN OVER DE GEHELE AARDE EN OVER AL HET KRUIPEND GEDIERTE, DAT OP DE AARDE KRUIPT.' (GEN 1:26)

Met deze ontdekking bedacht ik vreugdevol: 'natuurlijk, heersen; YAH's koninkrijk en soevereiniteit waren er al vanaf het begin, met Adam en Eva!'. Beiden, zowel man als vrouw, hadden 'gedelegeerde' autoriteit ontvangen. Opdat zij zouden heersen over alles waar YAH leven aan had gegeven in de eerste zes dagen. Twee verzen later, trok eenzelfde woord weer mijn aandacht: 'EN ELOHIM ZEGENDE HEN EN HIJ ZEI: WEEST VRUCHTBAAR EN WORDT TALRIJK; VERVULT DE AARDE EN ONDERWERPT HAAR, HEERST OVER¹² DE VISSEN DER ZEE EN OVER HET GEVOGELTE DES HEMELS EN OVER AL HET GEDIERTE, DAT OP DE AARDE KRUIPT.' (GEN1:28).

De Schepper behoudt Zich niet het alleenrecht over soevereiniteit maar vertrouwde de mens een dubbelrol toe¹³ 'EN ELOHIM NAM DE MENS EN PLAATSTE HEM IN DE HOF VAN EDEN (VERRUKKING) OM DIE TE BEWERKEN (WERKEN & DIENEN) EN TE BEWAREN (BEWAKEN).' (GEN 2:15). De mens zou zowel een dienaar¹⁴ en een bewaker¹⁵ zijn. Als dienaar en bewaker zouden man en vrouw wandelen met de Schepper, met andere woorden, zij zouden een intieme relatie met Hem hebben en van Hem het Leven en het Licht ontvangen. Aan de mens is de taak gegeven dit Leven en Licht over te dragen op de schepping. Het is echter nooit aan de mens gegeven om heerschappij te voeren over andere mensen. Dit komt alleen Elohim toe, omdat Hij Zijn Leven in de mens heeft geblazen. Indien de mens, net als Elohim zou heersen over zijn eigen soort, zou dit ten diepste een vorm van overheersing zijn over Elohim.

---

¹¹ Vayirdu

¹² U'rdu

¹³ man en vrouw

¹⁴ eved

¹⁵ shomer

De autoriteit, die de mens ontvangen heeft in YAH's koninkrijk op aarde, bestaat uit, het regeren over en het dienen van, alle levende wezens als dienaar/koning en bewaker/priester. Deze koning/priester rol in het koninkrijk van YAH, waarbinnen de mensheid dient te functioneren, wordt pas later, duidelijk in de persoon van Melchizedek (GEN 14:18). De beschrijving van de koningen en de priesters (HEB. 7) verwijst naar de verheerlijkte status waarin de twee worden verenigd, mits voldaan wordt aan de voorwaarde van zondeloosheid. De mens voldeed volkomen aan dit archetype voor de zondeval. Deze harmonie zou in stand gebleven zijn wanneer Adam en Eva hun eenheid met Elohim hadden behouden door gehoorzaamheid, De mens heeft echter de gevolgen ondervonden van een verbroken relatie met Hem, doordat zij gefaald hebben in het naleven van de instructies van de Schepper. Elohim, die zich volledig bewust is van de zwakheid van de natuurlijke mens en zijn beperking naar aanleiding van deze verbroken harmonie, had reeds een weg voorbereid nog voor de grondlegging van de wereld voor het herstel van de eenheid tussen Hem en ons.

YAH's plan voor de oplossing van rebellie in de mensheid en zijn verordening aan satans autoriteit wordt als volgt beschreven: 'EN IK ZAL VIJANDSCHAP ZETTEN TUSSEN U EN DE VROUW, EN TUSSEN UW ZAAD EN HAAR ZAAD; DIT ZAL U DE KOP VERMORZELEN EN GIJ ZULT HET DE HIEL VERMORZELEN.' (GEN 3:15). Het woord 'hiel' is 'akev' in het Hebreeuws, dit is het grondwoord voor Ya'akov.

Vanaf het allereerste begin, heeft de Schepper bepaald dat de mensheid zich bewust zou zijn van het feit, dat Hij zal volbrengen wat Hij heeft gesproken.

Dit is een fundamenteel principe wat Hij heeft laten zien in de schepping: 'ELOHIM SPRAK... EN HET WAS ER...' YAH sprak, in niet mis te verstane woorden, dat Hij toeziet op Zijn woord om dat te doen wat Hij heeft gezegd (JER. 1:12) Hij zal alles volbrengen wat Hij gesproken heeft door de mond van Zijn heilige profeten sinds de wereld ontstond (HAND. 3:21). Daarom is er de verzekering en de garantie dat Zijn verlossingsplan, als gevolg van Zijn trouw, zijn vervulling zal vinden in de volheid van de tijd.

IN HET BEGIN

Laten we eens wat dieper nadenken over de Schepping om een breder begrip te ontwikkelen wat betreft de trouw van Elohim aan Zijn woord. Zijn Woord, zowel als Zijn koninkrijk, is een afspiegeling van Hemzelf. Wat YAH zegt, is, wat er zal zijn, want Hij noemt Zichzelf: 'IK BEN, DIE IK BEN'¹⁶ (EX 3:14). Zijn Geest is de kracht die Zijn gesproken Woord uitvoert. Wanneer de consistentie in de Schepping wordt bekeken dan is Zijn verlossingsplan beter te begrijpen. Dit begrip heeft belangrijke implicaties voor ons geloof, in zowel de verbonden, de beloften en de profetieën die Hij aan ons gegeven heeft.

De openingsregel in Genesis: 'IN HET BEGIN SCHIEP ELOHIM DE HEMEL EN DE AARDE' (GEN 1:1) bevat in wezen Zijn intentie. In het eerste vers van het tweede hoofdstuk staat er geschreven, 'ALZO WERDEN VOLTOOID DE HEMEL EN DE AARDE EN AL HUN HEER.' (GEN 2:1). Wat er plaatsvond tussen deze verzen was het proces en de volgorde waarin de schepping plaatsvond, totdat deze gereed was aan het einde van de zesde dag. Er staat namelijk geschreven: 'TOEN ELOHIM OP DE ZEVENDE DAG HET WERK VOLTOOID HAD, DAT HIJ GEMAAKT HAD, RUSTTE HIJ OP DE ZEVENDE DAG VAN AL HET WERK, DAT HIJ GEMAAKT HAD.' (GEN 2:2).

Volgens GEN 1:2: 'DE AARDE WAS WOEST EN LEDIG...'. De locatie waar de schepping zou plaatsvinden heet 'aarde'¹⁷, hoewel op dat punt de aarde nog niet zijn huidige vorm had. De transformatie zou pas plaatsvinden op de derde dag van de manifestatie van het Woord van Elohim.

'EN DUISTERNIS LAG OP DE VLOED...'. Welke duisternis lag er over de vloed en hoe was dat ontstaan? We weten dat op een bepaald punt in de tijd er een engel was met de naam Lucifer¹⁸, deze naam betekent zoon van de dageraad, of lichtdrager. Dit wezen bekleedde de hoogste positie en er wordt naar hem verwezen als: 'HOE ZIJT GIJ UIT DE HEMEL GEVALLEN, GIJ MORGENSTER, ZOON DES DAGERAADS; HOE ZIJT GIJ TER AARDE GEVELD, OVERWELDIGER DER VOLKEN!' (JES. 14:12). Deze rebellie veroorzaakte de zonde. Dus toen hij uit de hemelen werd verbannen en werd neergeworpen in de sheol (JES.

---

¹⁶ Ehjeh Asher Ehjeh

¹⁷ eretz

¹⁸ Hey'lel Ben Shachar

14:15), werd zijn licht van hem verwijderd evenals het licht van al de andere engelachtige wezens die met hem hadden gerebelleerd (2 PETR. 2:4). Deze omgeving, inclusief sheol, van diepe duisternis werd nu beschreven met de woorden 'zonder vorm en leeg'¹⁹ (GEN. 1:2).

Elohim had een speciaal doel in gedachten voor deze geestelijke omgeving die de duisternis genoemd wordt (JES. 45:7). Het verschil tussen het licht en de duisternis is een belangrijk onderdeel van Zijn plan, omdat de duisternis bestemd was het middel te worden waardoor Hij Zijn Woord zou manifesteren en Zichzelf zou laten zien. Het principe van 'licht uit de duisternis' en ook 'leven uit de dood' is de basis van de verlossing. Daarom zweefde de Geest van Elohim op deze 'geestelijke wateren' die nu het domein waren van Lucifer. Hieruit blijkt dat YAH Zijn soevereiniteit niet had verloren.

'EN ELOHIM ZEIDE: ER ZIJ LICHT; EN ER WAS LICHT.' (GEN 1:3). Als je in gedachten houdt dat alles, wat door het Woord van Elohim is voortgebracht, bepaalde aspecten van Zijn natuur in zich heeft, dan blijkt het Licht ook een typische openbaring van Zichzelf te zijn. Dit Licht betreft geen natuurlijk licht, omdat het heelal nog niet geschapen was, maar juist de essentie van wie de Schepper is! Het is de hoogste vorm van Leven en de kroon van wie Hij is. Dit Licht bevat alle wetten, statuten en verordeningen waaruit Zijn Koninkrijk bestaat en zijn regering, die wij zien in het licht van de Thora. Omdat Elohim het Licht is, was het noodzakelijk het Licht te scheiden van de duisternis. Als Hij die scheiding niet had gemaakt kon duisternis niet bestaan, want het Licht zou het verzwelgen. De scheiding echter zou pas de tweede dag verschijnen. Als je kijkt naar de gevolgen van bovengenoemde activiteiten, zegt Gen 1:5, 'TOEN WAS HET AVOND GEWEEST EN HET WAS MORGEN GEWEEST: EEN DAG.'²⁰ Omdat er nog geen hemellichamen waren bestond deze dag niet uit tijd. Juist in deze context betekent 'dag' geestelijk Licht²¹. Letterlijk betekent 'een' en niet 'eerste' (dag) en verwijst naar de Schepper zelf²², die in Zijn geheel de volheid van Leven is. YAH openbaart Zichzelf, Hijzelf is 'Een Dag', Hijzelf is de grondlegging van waaruit alles ontstaan is.

---

¹⁹ tohoo va'vohoo

²⁰ letterlijke vertaling

²¹ Elohim noemde het licht "Dag", vers 5

²² YAH Echad, YAH is Een

DE TWEEDE EN DE DERDE DAG

Op de tweede dag sprak Elohim: 'DAAR ZIJ EEN UITSPANSEL²³ IN HET MIDDEN DER WATEREN, EN DIT MAKE SCHEIDING TUSSEN WATEREN EN WATEREN...' 'EN ELOHIM NOEMDE HET UITSPANSEL HEMEL²⁴.' (GEN 1:6,8). Let hierop dat Hij de 'wateren van de wateren' scheidde en niet 'de wateren van de aarde'. YAH scheidde de wateren die in Zijn Licht lagen, van de wateren die in de duisternis lagen.

Elohim zei niet dat het uitspannel goed was omdat de enige reden dat het daar is, is om de twee gebieden van elkaar gescheiden te houden totdat Zijn verlossingsplan gereed zou zijn. Zoals door zowel Jesaja en de apostel Johannes is beschreven: 'AL HET HEER DES HEMELS VERGAAT EN ALS EEN BOEKROL WORDEN DE HEMELEN SAMENGEROLD; AL HUN HEERLIJKHEID VALT AF, ZOALS HET LOOF VAN DE WIJNSTOK EN ZOALS HET BLAD VAN DE VIJGENBOOM AFVALT.' (JES 34:4) EN 'EN DE HEMEL WEEK TERUG ALS EEN BOEKROL, DIE WORDT OPPEROLD, EN ALLE BERG EN EILAND WERD VAN ZIJN PLAATS GERUKT.' (OP 6:14).

Op dit punt in de schepping zijn er dus 3 verschillende hemelen: Het bovenste niveau oftewel de derde hemel (2 COR 12:2), wat de woonplaats is van de Allerhoogste en de omgeving van het Licht. Een overgangsgebied welke het uitspannel of tweede hemel wordt genoemd. Het laagste niveau; de vloed of diepte, welke gehuld is in geestelijke duisternis.

Na de derde dag wordt dit laatste niveau 'de aarde' genoemd. Met zijn atmosfeer en natuurlijke lichamen van water genoemd 'zeeën'. Konden we maar terug in de tijd! Dan zouden we namelijk zien hoe klein dit gebied van duisternis eigenlijk is ten opzichte van de grootte van de tweede en de derde hemel. We zouden dan een meer accuraat beeld hebben wat betreft de oppermacht van YAH.

Op de derde dag van de schepping komt een heel belangrijk aspect van het gesproken Woord van YAH in beeld: 'EN ELOHIM ZEIDE: DAT DE WATEREN ONDER DE HEMEL OP EEN PLAATS SAMENVLOEIEN EN HET DROGE TE VOORSCHIJN KOME; EN HET WAS ALZO. EN ELOHIM NOEMDE HET DROGE AARDE, EN DE SAMENGEVLOEIDE WATEREN NOEMDE HIJ ZEEËN. EN ELOHIM ZAG, DAT HET GOED WAS.' (GEN 1:9,10). De Schepper

---

²³ ra'kee'ah

²⁴ sha'mayim

nam de wateren onder het uitspansel, die in de duisternis lagen en verzamelde ze en perste ze samen zodat er droog land en zeeën ontstonden. Het is interessant om te zien dat in het Hebreeuws het woord 'samenvloeien' van de wateren²⁵ dezelfde oorsprong heeft als het woord hoop²⁶. Dit wijst erop dat 'hoop' verborgen was, in wat anders zonder geestelijk Leven en Licht zou zijn. En Elohim zei dat het zo 'goed' was. De Schepper koos dit gebied van geestelijke duisternis en alles wat Hij erin wilde scheppen als een fase waarin Hij uiteindelijk zou laten zien wie Hij werkelijk is. Licht kan niet gezien worden in het licht, in principe moet er duisternis bestaan om licht te kunnen waarnemen. Wanneer het licht verschijnt, wordt het gereflecteerd door objecten. Dus alles wat zichtbaar is, bestaat uit verschillende spectra of kleuren van onzichtbare lichtstralen. Hier staat hoe de bijbel dit principe beschrijft: 'DOOR HET GELOOF VERSTAAN WIJ, DAT DE WERELD DOOR HET WOORD VAN ELOHIM TOT STAND GEBRACHT IS, ZODAT HET ZICHTBARE NIET ONTSTAAN IS UIT HET WAARNEEMBARE.' (HEBR 11:3). 'DAAR WIJ NIET ZIEN OP HET ZICHTBARE, MAAR OP HET ONZICHTBARE; WANT HET ZICHTBARE IS TIJDELIJK, MAAR HET ONZICHTBARE IS EEUWIG.' (2 COR 4:18B) 'WANT HETGEEN VAN HEM NIET GEZIEN KAN WORDEN, ZIJN EEUWIGE KRACHT EN GODDELIJKHEID, WORDT SEDERT DE SCHEPPING DER WERELD UIT ZIJN WERKEN MET HET VERSTAND DOORZIEN, ZODAT ZIJ GEEN VERONTSCHULDIGING HEBBEN.' (ROM 1:20).

Voordat de derde dag voorbij was, schiep Elohim zowel gras, kruiden en fruitbomen, een ieder met zijn eigen zaad. Wat was de status van deze planten? Omdat er nog geen natuurlijk zonlicht was, konden zij nog niet leven. Dit leidt onlosmakelijk tot de conclusie, dat Elohim eerst het zaad gemaakt heeft.

Zoals elke goede boer, weet YAH hoe de volgroeide plant eruit zal zien die vanuit het zaad zal gaan groeien. Alhoewel het zaad heel anders is als wat eruit zal komen, nadat het in de grond gevallen en bevochtigd is, zal het produceren zoals voorzien is. De beschrijving in Gen 2:5 geeft een indicatie over het proces: 'ER WAS NOG GEEN ENKEL VELDGEWAS OP DE AARDE, EN ER WAS NOG GEEN ENKEL KRUID DES VELDS UITGESPROTEN, WANT ELOHIM HAD HET NIET OP DE AARDE DOEN REGENEN, EN ER WAS GEEN MENS OM DE AARDBODEM TE BEWERKEN;'

---

²⁵ yikavu

²⁶ tikvah

Elke plant en ieder kruid start als een zaad. We zullen dieper ingaan op het 'principe van het zaad' in hoofdstuk negen.

8.

DE VIERDE, DE VIJFDE EN DE ZESDE DAG.

Toen Elohim op de tweede dag het uitspannel schiep werd het niet 'goed' verklaard. Echter, de zon, de maan en de sterren die op de vierde dag in het uitspannel werden geplaatst, werden wel 'goed' verklaard. YAH wilde dat het grotere licht over de dag regeerde en dat de kleinere lichten, de maan en sterren, over de nacht zouden regeren. Deze lichten representeren een goddelijke orde wat betreft tijden en seizoenen. (GEN 1:14-18).

Neem het voorbeeld van de belofte aan de voorouders, namelijk, dat hun zaad zou zijn als de sterren aan de hemel. Het is de vraag waar deze belofte nu betrekking op heeft, gaat het om een ontelbare bepaalde hoeveelheid of verwijst deze belofte naar het gegeven dat zij lichten zouden worden en daardoor een groeiende invloed zouden uitoefenen in deze geestelijke duisternis?

Mogelijk zijn zij, evenals de sterren, tekenen en seizoenen in de verlossing van YAH's tijdstabel. Een andere illustratie, wat betreft hemellichamen en hun verbintenis met het voorgeslacht van Abraham, Isaac en Jakob wordt gezien in het leven van Jozef. In de dromen van Jozef verschijnt zijn familie als de zon, maan en sterren (GEN 37:9). Yahshua werd ook vergeleken met de 'Heldere Morgenster' (OP 22:16) verwijzende naar het feit dat Hij een unieke positie heeft tussen alle 'sterren van Jakob' (NUM 24:17)

YAH's geestelijke realiteit wordt elke dag gedemonstreerd. Gedurende de dag kunnen we de maan en de sterren niet zien, want hun licht wordt geabsorbeerd door het grotere licht, precies zoals het is in het leven van de verlost: 'WANT GIJ ZIJT GESTORVEN EN UW LEVEN IS VERBORGEN MET CHRISTUS IN ELOHIM.' (COL 3:3). Dit geeft een voorbeeld weer van wat er gaat gebeuren aan het einde van de nacht periode als de Vader de dag van verlossing zal laten verschijnen door Zijn Zoon: 'DE ZON ZAL U NIET MEER TOT LICHT ZIJN BIJ DAG, NOCH DE MAAN TOT EEN SCHIJNSEL VOOR U LICHTEN; MAAR DE HERE ZAL U TOT EEN EEUWIG LICHT ZIJN EN UW ELOHIM TOT UW LUISTER. UW ZON ZAL NIET MEER ONDERGAAN EN UW MAAN NIET MEER AFNEMEN, WANT DE HERE ZAL U TOT EEN EEUWIG LICHT ZIJN EN DE DAGEN VAN UW ROUW ZULLEN TEN EINDE WEZEN.' (JES 60:19-20 EN OP 21:23).

In de loop van de schepping, bracht de Schepper door Zijn Woord verbetering in de levensvormen die Hij schiep. Door het scheppende Woord, dat voorkomt uit het Licht, materialiseerde het in levende organismen die ofwel uit het water voortkwamen ofwel uit de aarde, doch beiden waren in duisternis gehuld. Evenals de planten, droegen nu ook de reptielen en vogels het unieke van de soort en waren daardoor het getuigenis van sommige aspecten van het Leven van de Schepper en Zijn natuur.

De intentie van Elohim was dat ieder naar zijn soort zich zou vermenigvuldigen en de aarde vullen zou. De omgeving was perfect voor het groei proces maar ieder soort had behoefte aan de zorg en beheer van Elohim. De Schepper eindigde de vijfde dag met een andere avond en andere ochtend en verklaarde dat het 'goed' was.

Op de zesde dag creëert Elohim een nog hogere levensvorm, namelijk de levende ziel²⁷. Deze levensvormen zijn voorzien van instincten, zijn in staat om te leren en te reageren op discipline of training. De kroon op de schepping is uiteindelijk de mens, zij was de laatste op de lijst van de schepping. Anders dan degene die zich vermenigvuldigen door het leggen van eieren, waren deze zesde dag creaties in staat zich te vermenigvuldigen en hun jongen te dragen in hun eigen lichamen voor een bepaalde periode, maar wel in kleinere hoeveelheden.

De basis voor de kroon op de schepping was gelegd door Elohim, de kroon op de schepping was de mens, die de uitdrukking en de afspiegeling zou worden van Zijn eigen natuur. De mens heeft de verantwoordelijkheid gekregen om namen te geven aan alles wat geschapen was, de schepping te beheren, te regeren en te dienen.

'EN ELOHIM ZEIDE: LAAT ONS MENSEN MAKEN NAAR ONS BEELD, ALS ONZE GELIJKENIS, OPDAT ZIJ HEERSEN OVER DE VISSEN DER ZEE, HET GEVOGELTE DES HEMELS, HET VEE EN OVER DE GEHELE AARDE EN OVER AL HET KRUIPEND GEDIERTE, DAT OP DE AARDE KRUIPT.' (GEN 1:26). 'TOEN FORMEERDE ELOHIM DE MENS VAN STOF UIT DE AARDBODEM EN BLIES DE LEVENSADEM IN ZIJN NEUS; ALZO WERD DE MENS TOT EEN LEVEND WEZEN.' (GEN 2:7).

---

²⁷ nephesh chaya

Als we kijken naar het bovenstaande vers, zien we dat YAH Adam geschapen heeft van het stof van de aarde. De aarde en zijn stof werden geschapen uit 'de lagere geestelijke wateren' dit was de omgeving die werd geregeerd door de duistere geesten wereld. De natuurlijke mens zou de uitdrukking worden van Elohim om te heersen, te regeren over en het in orde brengen van dit domein van potentiële chaos, wanorde en rebellie. Met andere woorden, de mens, man en vrouw, heeft autoriteit gekregen om het koninkrijk van YAH te grondvesten op de aarde, evenals in de hemel. Maar omdat Adam en Eva uit hetzelfde domein kwamen, hadden zij dezelfde zwakheid geërfd. Deze zwakheid zou uiteindelijk toch de kop op steken. Paulus beschrijft deze situatie: '...GEZAAID IN VERDORVENHEID ...GEZAAID IN ONEER ...GEZAAID IN ZWAKHEID ...GEZAAID IN HET NATUURLIJKE LICHAAM ...' (1 COR 15:42-44). Toch plantte YAH een geheimenis in de natuurlijke mens. Door wat nauwkeuriger te kijken naar de woorden die Hij uitsprak toen Hij Adam creëerde geeft dit een blik in deze dubbele betekenis: 'LAAT ONS MENSEN MAKEN NAAR ONS BEELD, ALS ONZE GELIJKENIS,' (GEN 1:26). Hoe kan het zijn dat de mens enerzijds de uitdrukking van Elohim is en anderzijds toch vanuit het aardse domein is geformeerd. Hoe kan iets dat geschapen werd uit een duistere substantie een uitdrukking zijn van het Licht? Dit wordt in het volgende hoofdstuk besproken.

Zoals we gezien hebben in de voorgaande dagen van de schepping, waakte Elohim over Zijn Woord om te doen, te volbrengen, uit te voeren, te vervullen, en af te maken waarvoor Hij het had bestemd. Hij sprak en het gebeurde, zelfs nu nog, in onze generatie, is dat de realiteit. Zijn Woord is een zalving²⁸ in en over het leven van hen tot wie het gesproken is en hun nageslacht, totdat alles wat is beloofd is volbracht.

'VAN GESLACHT TOT GESLACHT IS UW TROUW, GIJ HEBT DE AARDE GEGROND, ZODAT ZIJ STAAT;' (PS 119:90)

---

28 een beweging en bepalende kracht

HET PRINCIPE VAN HET ZAAD

De Schepper die Geest is, Hij is het Woord, het Leven en het Licht. Hij maakte Zichzelf bekend in Zijn schepping. Hij maakte de mens naar 'ZIJN BEELD EN GELIJKENIS'. Maar op welke manier komt het beeld en gelijkenis van de Schepper tot uitdrukking in de mens?

Om te begrijpen hoe Elohim de natuurlijke aardse mens zag als Zijn beeld en gelijkenis, moeten we terugvallen op een brief van de apostelen. 'ALDUS STAAT ER OOK GESCHREVEN: DE EERSTE MENS, ADAM, WERD EEN LEVENDE ZIEL; DE LAATSTE ADAM EEN LEVENDMAKENDE GEEST. DOCH HET GEESTELIJKE KOMT NIET EERST, MAAR HET NATUURLIJKE, EN DAARNA HET GEESTELIJKE. DE EERSTE MENS IS UIT DE AARDE, STOFFELIJK, DE TWEDE MENS IS UIT DE HEMEL.' (1 COR 15:45-47). Elohim formeerde de mens uit het stof van de aarde en blies in zijn neusgaten de adem van het leven²⁹ en zodoende werd hij een levende ziel³⁰. De mens was de enige creatie waarin de Schepper Zijn eigen adem/Geest blies. Echter zou Adams geestelijk leven³¹ in de embryonale vorm blijven totdat het juiste seizoen zou komen voor Adam³² om 'gezaaid' te worden in de aarde en tenslotte om tevoorschijn te komen als een nieuwe schepping (2 COR 5:17; GAL 6:15).

Paulus beschrijft de natuurlijke mens als iets wat gezaaid wordt: 'MAAR, ZAL IEMAND ZEGGEN, HOE WORDEN DE DODEN OPGEWEKT? EN MET WAT VOOR LICHAAM KOMEN ZIJ? DWAAS! WAT GIJ ZELF ZAAIT, WORDT NIET LEVEND, OF HET MOET GESTORVEN ZIJN, EN ALS GIJ ZAAIT, ZAAIT GIJ NIET HET TOEKOMSTIGE LICHAAM, MAAR SLECHTS EEN KORREL, BIJVOORBEELD VAN KOREN, OF VAN IETS ANDERS. MAAR ELOHIM GEEFT ER EEN LICHAAM AAN, GELIJK HIJ DAT GEWILD HEEFT, EN WEL AAN ELK ZAAD ZIJN EIGEN LICHAAM.' (1 COR 15:35-38)

Deze verzen beschrijven het principe van het zaad. YAH Elohim geeft het zaad het uiterlijk zoals Hij heeft bepaald. Hij zaait het zaad, het zaad valt in de grond en het sterft. Echter, wanneer er water op wordt gegoten ontstaat er leven in een geheel nieuwe vorm, terwijl de oude vorm, het zaad,

---

²⁹ neshama

³⁰ nephesh chaya

³¹ neshama

³² het "zaad"

verdwijnt. Wanneer dit plaatsvindt zal dat wat opkomt er precies eender uitzien als de originele plant en draagt hetzelfde 'beeld en gelijkenis'. Dit houdt in dat de vleselijke mens zal verdwijnen, terwijl zijn innerlijke leven, na verlossing van de gevolgen van de zondeval, wanneer het door de Geest van YAH wordt bevochtigd zal uitspruiten uit het stof en er precies eender uit zal zien als zijn voorgeslacht. Dit houdt dus in dat de mens op zijn Schepper zal gaan lijken.

De opdracht van YAH aan de mens om zich te vermenigvuldigen en de aarde te vullen had niet alleen tot doel om teelmateriaal te zijn voor de natuurlijke mens, dit kan worden beschouwd als de buitenkant van het zaad. De intentie was ook om het innerlijk leven te bestendigen. Met het innerlijk leven wordt het 'embryo leven' van Elohim bedoeld. Vanaf het begin, had Elohim bedacht om Zichzelf te openbaren door het medium van geestelijke duisternis, een middel totaal tegenovergesteld aan Zijn eigen natuur. Net als in het geval van een zaad dat gezaaid wordt in de grond en verborgen is in 'duisternis' precies zoals vermeld op de derde dag van de schepping. De duisternis is nodig in de eerste fase om het zaad zich normaal te laten ontwikkelen, net als het menselijk embryo. Daarom stond YAH zowel de geestelijke als de natuurlijke duisternis toe, zodat dit alles kon dienen tot Zijn doel. Hier staat, wat Hij Zelf zegt: 'DIE HET LICHT FORMEERT EN DE DUISTERNIS SCHEPT, DIE HET HEIL BEWERKT EN HET ONHEIL SCHEPT; IK, YAH, DOE DIT ALLES.' (Jes 45:7).

Paulus gebruikt een andere analogie om het fenomeen van 'verborgen leven' te beschrijven: 'EN WIJ ALLEN AANSCHOUWEN DE HEERLIJKHEID VAN DE HEER ALS IN EEN SPIEGEL, MET ONGEDEKT AANGEZICHT, EN WIJ WORDEN VERANDERD NAAR HETZELFDE BEELD, VAN DE ENE HEERLIJKHEID TOT DE ANDERE, ALS VAN DE GEEST VAN DE HEER.' (2 Cor 3:18). Het woord 'veranderd' is vertaald van het Griekse woord metamorphoo. Voor zover we weten, is dit dat wat er gebeurt met een rups binnenin een cocon. Hoeveel mensen kunnen, als ze kijken naar een rups, (analogie voor de natuurlijke mens) alreeds de vlinder zien? De geest die in het binnenste van de mens werd geblazen doordrong hem met tzelem (beeld) en d'moot (gelijkenis) van de Schepper. Laten we de betekenis eens onderzoeken van deze twee woorden.

In tzelem (beeld) zit het woord tzel (schaduw) verborgen. Schaduw is een vorm zonder eigen bestaan wanneer er geen object is, dat het licht blokkeert

en zijn schaduw op een bepaalde plaats werpt. Dus de relatie die de Schepper heeft met de mens is vergelijkbaar met de relatie tussen een drie dimensionaal object en zijn schaduw. Wat interessant is, is dat het woord tzelem in de geschriften soms gebruikt wordt om valse goden te beschrijven, zoals beelden en afgoden (Dan 3:1-18). De natuurlijke mens, zonder geërfde eer/glorie, neemt het beeld en gelijkenis³³ aan van wat hij aanbidt of het nu een afgod is of YAH, dit komt terug in Rom 1:23-25 en Op 14:9.

Het tweede Hebreeuwse woord, d'moot, stamt uit het woord dam, wat 'bloed' betekent. Dus, de neshama en zijn natuur, bevinden zich in het 'bloed' van Adam 'want de ziel... is in het bloed' (Lev 17:11). Zolang de geest van de mens een intieme relatie had met de Geest van Elohim zou hij 'onder de schaduw van de Almachtige' blijven en Zijn natuur weerspiegelen. Echter door de ongehoorzaamheid van Adam verdween de aanwezigheid van YAH binnenin de mens. Zo werd de mens gevoelig voor de geestelijke natuur van het koninkrijk van de satan. De mens hoefde niet meer te leren angstig te zijn of te liegen; deze aanleg bleek direct aanwezig te zijn toen zij onder 'schaduw van de dood' (tzalmavet) terecht kwamen. Het leven van Adam (de neshama in het bloed) was nu vervuild met de natuur van de geestelijke duisternis, genaamd 'zonde'. Paulus schrijft over de Thora-waarheid in zijn brief aan de gelovigen te Rome: 'Daarom, gelijk door één mens de zonde gekomen is in de wereld, en door de zonde de dood, zo is de dood tot alle mensen doorgedrongen, omdat zij allen gezondigd hebben.' (Rom 5:12).

En dus bracht de ongehoorzaamheid en de zonde van de mens de tragische breuk teweeg tussen hen en de Schepper. Maar omdat de mens was geschapen uit het stof van de aarde en derhalve een over geërfde zwakheid had, zelfs voordat hij zondigde, was dit wel te verwachten. Maar niettegenstaande het feit dat het onvermijdelijk was, hield Elohim er rekening mee. Dus verlossing was geen gedachte er na, het zat al in het plan voor de schepping (1 Petr 1:18-20).

---

³³ tzelem

I EDER NAAR ZIJN AARD

In zijn analogie over tuinbouw refereert Paulus aan een andere orde van verlossing: 'Want gelijk zij allen in Adam (het zaad) sterven, zo zullen zij allen in Christus levend gemaakt worden; maar elk in zijn orde: de eersteling is Christus, daarna wie Christus toebehoren, als Hij komen zal. (verschijnen)' (1 Cor 15:22-23).

Zoals vermeld in het vorige hoofdstuk, begon de mens zijn natuur te laten zien op het moment dat hij nam van de boom van kennis van goed en kwaad. Dit mondde uit in een vrucht die dood voortbracht. Zijn eigenschap om de schepping te dienen als dienaar-koning of beheerder-priester veranderde snel in zelfzucht en het uitbuiten van de schepping voor zijn eigen zaak. De mens raakt dan ook steeds meer gericht op dood dan op leven. De mens kreunt als in barensnood evenals de schepping waarover hij moest reageren, dit komt omdat hij een slaaf is geworden in het koninkrijk van dood en zonde. Waarom gaf YAH de mens een dergelijk hoge positie en verantwoordelijkheid, terwijl Hij de zwakheid en ongehoorzaamheid kende. Voor de natuurlijke mens lijkt dit dwaasheid.

Echter de 'dwaasheid' van de Schepper was de god van de wereld van de duisternis te slim af (1 Cor 1:25). Hij verborg Zijn 'adem' in aarden 'vaten' die samen gevoegd werd met de natuur van de duisternis. YAH camoufleerde deze vonk van leven zo dat als er gezaaid gaat worden, het graan in de grond valt en open breekt. Op dit punt wordt het licht binnenin losgelaten en wordt de ware status van de mens duidelijk. Dit is 'het geheimenis, dat eeuwen en geslachten lang verborgen is geweest, maar thans geopenbaard aan zijn heiligen. Hun heeft Elohim willen bekendmaken, hoe rijk de heerlijkheid van dit geheimenis is onder de heidenen: Christus [Zijn Geest] onder u, de hoop der heerlijkheid.' (Col 1:26-27) ... 'Hem nu, die bij machte is u te versterken (naar mijn evangelie en de prediking van Yahshua Christus, naar de openbaring van het geheimenis, eeuwenlang verzwegen, maar thans geopenbaard en door profetische schriften volgens bevel van de eeuwige Elohim tot bewerking van gehoorzaamheid des geloofs bekendgemaakt onder alle volken)' (Rom 16:25-26).

Zoals vermeld aan het begin van het hoofdstuk, legt Paulus uit dat er een goddelijke orde is in dit proces: 'Want gelijk zij allen in Adam sterven, zo zullen zij allen in Christus levend gemaakt worden; maar elk in zijn orde:' (1 Cor 15:22-23). Als hij aan de twaalf stammen van Israël schrijft noemt Jakobus hun 'de eerstelingen'. 'Naar zijn raadsbesluit heeft Hij ons voortgebracht door het woord der waarheid, om in zekere zin eerstelingen te zijn onder zijn schepselen.' (Jac 1:18). Waarom verwees Jakobus naar de twaalf stammen en noemde hun de eerstelingen van deze nieuwe schepselen? Waarom waren de zonen van Jakob gekozen en voorbestemd voor dit doel. Waarom noemt YAH Israël zijn eerstgeborene en de eerste van Zijn schepping (Ex 4:22, Jer 2:3). Waarom noemt Hij Efraïm ook een eerstgeborene? (Jer 31:9). Wat is de bedoeling met de opsomming van deze eerstgeborenen met betrekking tot het verlossingsplan van YAH en Zijn koninkrijk op aarde? Om dat te begrijpen moeten we verder zoeken in de Thora, in het boek Genesis. Wat we daar vinden staat model voor wat een volledige realiteit wordt vandaag en gerechtelijk wordt geregeld door het Woord.

EERSTELINGEN

Als we de geschiedenis volgen van het koninkrijk van YAH en het herstel van het gehele Israël, komt er continue één thema naar voren, namelijk het thema betreft de 'eerstgeborene factor'. De betekenis van het principe van dit thema wordt direct duidelijk binnen de familie van Adam en Eva, wanneer hun zonen Kain en Abel op een bepaald moment een offer brengen aan Elohim. Omdat Kaïn een landbouwer was, offerde Kaïn van 'de opbrengst van de aarde'. Abel echter was een herder en nam 'de eerstgeborene van zijn kudde' en offerde die aan de Schepper. YAH nam het offer van Kaïn niet aan, het offer van Abel nam Hij met genoegen aan. Dit had een verkeerd effect op Kaïn en hij werd erg boos. Hij kon de verleiding van de zonde niet weerstaan en vermoordde tenslotte zijn broer. Sommige vragen moeten gesteld worden! Waarom lette YAH wel op het offer van Abel en niet op dat van Kaïn? Waarom liet Kaïn deze kwaadaardige gedachten toe? Waarom vroeg YAH aan Kaïn waar zijn broer was terwijl Hij het al wist? Waarom reageerde Kaïn defensief en zei: 'ben ik mijn broeders hoeder'? (Gen 4).

Nadenkend over deze vragen en verder studierend in de Thora, de wetten, statuten en verordeningen ontdekte ik enkele interessante Schriftgedeelten die meer licht werpen op de reden waarom YAH het offer van Kaïn verwierp en dat van Abel accepteerde. 'Heilig Mij alle eerstgeborenen, die onder de Israëlieten het eerst uit een moederschoot voortkomen, zowel van mens als van dier; zij zijn mijn eigendom.' (Ex 13:2). En verder 'Het beste der eerstelingen van uw bodem zult gij in het huis van de HERE, uw Elohim, brengen. Gij zult een bokje niet koken in de melk van zijn moeder.' (Ex 23:19). Het statuut dat alle eerstgeborenen en alle eerstelingen YAH toebehoren is een kritisch component in het principe van de eerstgeborene factor.

Sommigen vinden dat YAH offer niet kon accepteren, omdat Kaïn landbouwer was en de aarde nu eenmaal vervloekt was. Als dat echter het geval is, ging het dan fout omdat Kaïn eigenlijk een boer was? Verder als de aarde vervloekt was, waarom stopte YAH deze verordening dan in de Thora? 'Na verloop van tijd nu bracht Kaïn van de vruchten der aarde aan YAH een offer;' (Gen 4:3). Kijk je wat dieper naar deze tekst dan ontdekt je

waarom Elohim het offer verwierp. Kaïn hield de eerstelingen voor zichzelf. Dit onrechtvaardige gedrag had een zeer vernietigend gevolg en was de reden dat zonde hem reeds achtervolgde. Omdat Kaïn de eerstgeborene was en dus niet zichzelf toebehoorde, had hij geboorterechten die op hem wachtten als hij gehoorzaam zou zijn aan de rechtvaardige instructies van YAH.

Anders dan zijn broer liet Abel rechtvaardigheid zien. Zelfs het vet werd geofferd en hij bracht 'de eerstgeborenen van zijn kudde' (Gen 4:4). Daarom werd zijn offer geaccepteerd. Abel hield niets achter wat aan de Schepper behoorde. Wat veroorzaakte dan de boosheid van Kaïn over deze zaak en waarom stond hij op tegen zijn eigen broer? De antwoorden op deze vragen zijn cruciaal en geven inzicht in het probleem dat steeds weer terugkomt in families door de Schrift heen en tot op heden.

Kaïn en Abel waren samen in het veld toen Kaïn zijn broer doodsloeg. YAH had Kaïn al gewaarschuwd dat de zonde op de loer lag om hem te bespringen als hij zich niet afwendde van jaloezie en haat. Vanwege zijn ongehoorzaamheid verloor Kaïn de gunst van YAH en ook zijn leidersrol, wat resulteerde in boosheid en vijandigheid tegenover zijn jongere broer, die door de houding van Kaïn zijn positie als eerstgeborene zou overnemen.

Een laatste test bevestigde het verlies van het eerstgeboorterecht van Kaïn door de uitdagende vraag van YAH over waar Abel was. In het sarcastische antwoord van Kaïn, drukte hij moedwillig zijn ongehoorzaamheid naar Elohim uit en verwierp daarmee definitief zijn verlosser status en zijn daarmee corresponderende verantwoordelijkheid over zijn broer. Als hij een trouwe eerstgeborene had geweest, was hij zich bewust van en bezorgd over zijn broeder.

Door het achter houden van zijn eerstelingen was Kaïn ten prooi gevallen aan trots, zelfzucht en gierigheid, alhoewel hij zich nog had kunnen bekeren, omdat Elohim hem nog gewaarschuwd had. Kaïn echter koos ervoor het te negeren. Gevolg hiervan was dat hij de deur opende voor 'zonde' om de leiding te nemen in zijn leven. Geesten van afwijzing, jaloezie, wraak, boosheid en tenslotte moord vielen zijn wezen binnen. Dit voorbeeld van het verliezen van het eerstgeboorterecht van de eerstgeborene aan een jongere broer illustreert het principe van de 'eerste Adam' die zijn rechten

verliest aan de 'tweede Adam'. 'De eerste mens is uit de aarde, stoffelijk, de tweede mens is uit de hemel.' (1 Cor 15:47).

Nu dat Kaïn zijn positie als eerstgeborene had verloren en Abel dood was, was er dus niemand meer in de familie die deze verantwoordelijkheid op zich kon nemen als toekomstige vader en verlosser. Eva kreeg echter een derde zoon, genaamd Seth. Met Seth begint de genealogie van de eerstgeborene en ontstaat het vervolg van het koninkrijk van YAH in de familie van Adam.

GENEALOGIE VAN DE EERSTGEBORENE

In het vijfde hoofdstuk van Genesis wordt een opsomming gegeven van de eerstgeborene, vanaf Adam tot aan Noach. Waarom was het voor Elohim belangrijk om deze lijst te vermelden in Zijn geschriften? Zoals eerder vermeld, behoorden de eerstgeborene Hem toe en was Zijn Naam bij hun ingegraveerd voor Zijn verlossend doel (Num 6:27, Deut 28:10, 2 Kron 7:14). Deze voorvaders vormen 'de genealogie van de eerstgeborene' en zelfs de betekenis van hun namen vormen een profetisch ontwerp.

'Adam - mens', 'Seth - benoemd', 'Enos - sterfelijk', 'Canan - zorgen', 'Mahalalel - iemand die Elohim verhoogd', 'Jared - zal afdalen', 'Hench - toegewijd', 'Methusalem - zijn dood zal zenden', 'Lamech - verborgen koning' (de letters voor het woord 'koning' - melech - zijn door elkaar gegooid en daardoor verborgen in het woord 'lamech'), 'Noach - rust'.

Vanaf het eerste begin geeft YAH ons een hint betreft Zijn verlossende plan voor de mensheid. De boodschap die deze namen vormen is: 'de mens wordt dodelijke droefheid toegewezen, (maar) iemand die Elohim verhoogd zal afdalen en zal (zichzelf) toewijden en zijn dood toont de koning (althoewel verborgen voor een tijd) en zal rust brengen'.

Deze patriarchen van de mensheid waren allemaal eerstgeborenen of hebben deze positie ingenomen vanwege de ontrouw van een oudere broeder. Ieder van hen was als een prins in het koninkrijk van YAH en behoorden niet zichzelf toe. Zij droegen de zalving als oudsten of verlossers van de familie en waren potentiële dragers van het geboorterecht na de dood van hun vader. Als gevolg van de zondenatuur beërven ze niet het geestelijk koninkrijk van YAH en kunnen ze niet ten volle genieten van hun positie als dienaar-prinsen van YAH. Zij hadden ook een verlosser nodig. Niettemin behielden zij de rechten van de eerstgeborene. Noach en zijn zoon Sem waren de laatste van de aartsvaders, die leefden voor YAH's oordeel, in de vorm van een vloed, welke een einde maakte aan de wereld en zijn inwoners.

Noach vertrouwde YAH en gehoorzaamde Hem. Indien Noach niet rechtvaardiger was geweest dan zijn tijdgenoten (Gen 6:9) had hij niet in aanmerking gekomen voor de positie van eerstgeborene. 'Noach vond

genade in de ogen van YAH' (Gen 6:8) en dus bewaarde YAH hem en zijn gezin. Let op, dat YAH in het veilig stellen van de mensheid, om de lijn van de eerstgeborenen door te zetten. In die tijd, was Noach de enige erfgenaam van de beloften en zegeningen die de Schepper aan Adam gaf – om vrucht te dragen, te vermenigvuldigen, de aarde te vullen, te heersen over, te regeren over alle levende wezens (Gen 9:1-2).

Nadat het water van de vloed daalde, voegde YAH een extra verbond toe aan Zijn familie, de regenboog in de wolken. De regenboog is een belangrijk teken, omdat de mensheid wordt vergeleken met een wolk of mist (Ps 39:5, Jak 4:14), daar de onzichtbare stralen op de deeltjes weerkaatsen en alle kleuren daardoor zichtbaar worden. Hoeveel te meer zal de glorie van YAH zijn wanneer deze door ons heen schijnt, Zijn 'dauwdruppels' van rechtvaardigheid de essentie van Zijn natuur openbaren.

Uit de Schrift vernemen we dat Noach vijfhonderd jaar oud was toen zijn 3 zonen geboren werden. Interessant is dat de bewoording van Gen 5:32 suggereert dat het een drieling zou zijn. Of dat nu wel of niet zo is, er kon er maar één het eerst geboren zijn. De naam van Sem wordt als eerste genoemd in de lijst van kinderen en concludeer ik dat hij tot de eerstgeborenen behoorde. Deze conclusie wordt mede ondersteunt door de uitspraken van Noach over zijn zoons (Gen 9:25-27).

In Genesis 9, een aantal jaren nadat de familie uit de ark gekomen was, in het kielzog van een vreemde en raadselachtige episode wordt het verhaal verteld over Noach, die een wijngaard had geplant, van de wijn genoot, dronken werd en zichzelf uitkleedde. Zijn zoon Cham, de vader van Kanaän, zag zijn vaders naaktheid, terwijl zijn andere twee zoons alle moeite deden dit te vermijden en zelfs hun vaders naaktheid bedekten. (vers 20-23).

De respectloosheid van Cham resulteerde in een vloek over zijn vierde zoon, Kanaän, die vanaf dat moment een knecht van de knechten werd: 'Vervloekt zij Kanaän, een knecht der knechten zij hij voor zijn broeders.' (vers 25). Het was het grondgebied van Kanaän, dat YAH aan Abraham en zijn eerstgeborene, Isaac, zou geven.

Het eerstgeboorterecht van Sem wordt steeds duidelijker, wanneer we naar de woorden van Noach kijken. 'Geprezen zij YAH, de Elohim van Sem, maar Kanaän zij hem tot knecht. Elohim breide Jafet uit, en hij wone in de tenten

van Sem, en Kanaän zij hem tot knecht.' (vers 26-27). Diverse belangrijke feiten uit de Thora worden getoond in deze korte zegen. Het is belangrijk om deze zaken vanaf het begin te bekijken. Het strekt zich namelijk uit binnen het gezin als een embryo die zijn volgroeïing vindt in onze dagen.

Zoals we al gezien hebben. 'Uw koningschap is een koningschap voor alle eeuwen, uw heerschappij is over alle geslachten.' (Ps 145:13). Om deze reden vestigde YAH Zijn orde van het koninkrijk in het gezin van Noach en zijn eerstgeboren zoon, Sem. Let wel, Kanaän zou de knecht der knechten worden. Wie waren de knechten die hij diende? Omdat Sem en Jafet ook knechten zouden worden, lijkt het antwoord duidelijk – Kanaän zou de knecht van Sem en Jafet worden 'in de tenten van Sem'. Deze uitspraak bevestigt Sem als 'het verantwoordelijke hoofd van zijn vaders huis'. Maar wie moet Sem dan dienen? Als eerstgeborene moest hij zowel zijn vaders gezin dienen alsmede diegene aan wie Noach toebehoorde, namelijk YAH Elohim. Sem was de prins van het gezin en verantwoordelijk voor het welzijn van de hele familie, hij was zijn broeders hoeder en verlosser. YAH graveerde Zijn Naam op hem, omdat de eerstgeborene YAH toebehoorde. Noach derhalve zegende en prees YAH, de Elohim van Sem. Op dit punt in de tijd regeerde YAH de mensheid door Noach. Echter er ontstond een probleem...

EEN ANDER KONINKRIJK

Net als Noach, werden zijn zonen geboren naar het beeld en het gelijkenis van Adam en hadden derhalve ook dezelfde aard. Sem, de eerstgeborene, had het recht 'de aartsvader positie' te erven van zijn vader. Als andere familieleden hun eigendommen of erfdeel zouden verliezen of zelfs in het geval dat er geen nageslacht zou zijn, had hij, als eerstgeborene, de verantwoordelijkheid om dat wat verloren was gegaan, of dat wat niets had opgeleverd af te kopen. Van Sem wordt gezegd dat hij 'de vader van alle zonen van Eber is,' (Gen 10:21)

Hier kunnen we aan zien dat het 'vaderschap' veel meer is dan alleen het strikt biologische ouderschap. Vanwege de principes van verlossing, bevat bijbels vaderschap onherroepelijke regelgevende parameters en vertakkingen, welke later duidelijk zullen worden.

In de derde generatie van de familie van Noach ontdekken we een afwijking in 'de eerstgeborene verlosser status'. De aanstichter van deze 'andere versie' was de eerstgeborene zoon van Kus, die de eerstgeborene was van Sem. De eerstgeborene zoon van Kus heette Nimrod. Het feit dat Nimrod deze naam had gekregen, die betekent 'wij zullen rebelleren' of 'laat ons rebelleren', verwijst naar de intentie en hart van zijn vader. De naam zegt iets over zowel de vader als de zoon. Waartegen rebelleren ze dan?

Nimrod 'hij was een geweldig jager voor het aangezicht van YAH... Een geweldig jager voor het aangezicht des HEREN als Nimrod.' (Gen 10:9). Dit betekent dat hij bekwaam was in het geven van leiding en het plannen, organiseren en uitvoeren van de jacht. In heidense religies werden de goden tevreden gehouden door het brengen van voedsel offers (Lev 21:6, 8, 17, 21-22). Hierdoor leek Nimrod 'de jager' op de voorziener 'voor YAH' (Ex 28:35, 29:11, 34:23, 34). De eerstgeborene van YAH was vaak een herder, terwijl de jager meer de antithese is van de echte eerstgeborene. Nimrod wordt afgebeeld als een boosaardig personage, die alle natuurlijke eigenschappen heeft om te rebelleren tegen het koninkrijk van YAH. En dat gebeurde ook. 'En het begin van zijn koninkrijk [Nimrod] was Babel, Erech, Akkad en Kalne, in het land Sinear.' (Gen 10:10). Verder is over dit onderwerp het volgende geschreven: 'Ook zeiden zij: Welaan, laten wij ons een stad bouwen met een

toren, waarvan de top tot de hemel reikt, en laten wij ons een naam maken, opdat wij niet over de gehele aarde verstrooid worden.' (Gen 11:4). Hier zien we de geboorte van een ander koninkrijk, met zijn wortels in de eerste stad 'Babel, in het land van Sinear (anders dan de stad die Kaïn bouwde).

Wat was de reden om de mensen te verzamelen en een stad te bouwen met een hoge toren? Wat motiveerde Nimrod om een ander koninkrijk te vestigen en waarom wilden de mensen 'zichzelf een naam maken'? Nimrod, trouw aan zijn geestelijke erfenis, als afstammeling van Cham, was zondermeer jaloers op de patriarchale positie van zowel zijn oom en zijn neef, Sem en Eber. Hij was niet geïnteresseerd in het nederig dienen van YAH. De natuur van een satanisch geestelijk wezen vond een nieuwe eerstgeborene (het Kaïn type) om buit te maken. De mens zou het kanaal zijn van YAH om Zijn natuur en koninkrijk te openbaren op de planeet aarde. Op dezelfde manier, kon satan gebruik maken van mensen voor zijn koninkrijk. Dus evenals Kaïn, openbaarden en bekrachtigden Nimrod en zijn volgelingen de natuur van 'het koninkrijk van de kennis van goed en kwaad' door de 'lust voor het oog' (de toren), de 'bevrediging van het vlees' (een stad) en de 'trots van het leven' (laten we ons een naam maken) (1 Joh 2:16).

Iets groter, hoger en sterker bouwen was bedoeld om het andere koninkrijk te bevestigen, te rechtvaardigen en te openbaren. Het woord van YAH over de familie van Noach was 'Weest vruchtbaar, wordt talrijk en vervult de aarde.' (Gen 9:1). Nimrod deed het tegenovergestelde. In plaats van de aarde te vervullen, verzamelde hij de mensen rondom hem heen.

Net zoals in het koninkrijk van YAH, werd het koninkrijk van Nimrod ook geregeerd door een koning-priester orde. Echter deze orden bestonden niet om YAH of de mensheid te dienen, maar waren meer hiërarchisch, politiek en religieus gepositioneerd. Dit mondde tenslotte uit in instituten die de eer geven aan de mensheid in plaats van aan de Schepper. Zoals al eerder gezegd, heeft YAH de mens geen autoriteit gegeven om over een ander mens te heersen maar juist om de ander te dienen. Nimrods orden van koningen en priesters waren juist ontworpen om de namen te verhogen van die mensen die op de hoge posities zitten.

YAH rekende af met dit koninkrijk door de talen te verwarren zodat ze hun doel niet zouden bereiken: 'Daarom noemt men haar Babel, omdat de HERE

daar de taal der gehele aarde verward heeft en de HERE hen vandaar over de gehele aarde verstrooid heeft.' (Gen 11:9). Het was vanuit deze rebellie, dat de verschillende naties (goyim) ontstonden, met als voorbeeld het koninkrijk van Nimrod, samen met hun regeringen en religieuze systemen. De orde van het koninkrijk van YAH, was nog steeds intact door het mandaat van de eerstgeborene.

Het was in de dagen van Peleg (wat 'verdelen' of 'splitsen' betekent), die één generatie na Eber leefde, dat YAH het koninkrijk van Nimrod oordeelde en de mensen verstrooide door hun taal te verwarren. Het is Interessant dat nog eer Abraham, Isaac en Jakob geboren waren, de verstrooiing van deze mensen gerelateerd was aan het aantal van de zonen van Israël: 'Toen de Allerhoogste aan de volken hun erfenis toedeelde, toen Hij de mensenkinderen van elkander scheidde, heeft Hij de grenzen der volken vastgesteld naar het aantal der zonen van Israël.' (Deut 32:8).

Uit het bovenstaande vers blijkt dat Israël het regerend hoofd wordt over al de andere volken. De rol van Israël zou zijn om de mensheid te dienen en om hun 'broeders hoeders' te zijn. Wat kwalificeert de twaalf stammen van Israël om in de positie te zijn om andere naties te regeren? Zou de geschiedenis niet bewijzen dat de wijze waarop zij leiding geven niet anders of beter is dan die van de anderen naties? Om op deze vragen antwoorden te krijgen moeten we naar het twaalfde hoofdstuk van Genesis. Hier wordt een cruciale ontwikkeling blootgelegd betreft het plan van YAH om Zijn Koninkrijk te vestigen op aarde. Het begint met het woord van YAH, gericht aan een man die Abraham wordt genoemd.

ABRAHAM

'En YAH sprak tot Abram: Ga uit uw vaderland en van uw maagschap en uit uw vaders huis naar het land, dat Ik u zal wijzen; en Ik wil u tot een groot volk maken, en zal u zegenen en u een groten naam maken, en gij zult een zegen zijn;' (Gen 12:1-2)

Na twintig generaties van eerstgeborenen, ontmoet YAH Abraham. YAH beloofd Abraham dat hij de vader van alle naties (goy) zal worden. Waarom zou YAH Elohim de eerstgeborene uit een bepaalde generatie apart zetten om hem een dergelijke belofte te doen.

Zoals we gezien hebben, werd het nageslacht van Noach verstrooid in de dagen van Nimrod, Eber en Peleg. Deze verstrooiing resulteerde in de formatie van naties (gojim): 'Dit zijn de geslachten der zonen van Noach naar hun afstammingen, in hun volken. En van dezen verdeelden zich de volken op de aarde na de vloed.' (Gen 10:32).

Deze naties gingen door met de hiërarchische vervalsing van 'de koning/priester heerschappij' (oligarchie), die onder Nimrod was begonnen. Tegen de tijd dat Abraham geboren werd, waren er nog 10 eerstgeborenen in leven zoals bedoeld in het koninkrijk van YAH met Noach als patriarchaal hoofd. Echter, al deze eerstgeborenen waren reeds op leeftijd en zouden sterven in de volgende generatie. Vanwege de verspreiding van de aardbewoners, was het duidelijk dat één man of één eerstgeborene de implementatie van het koninkrijk van YAH niet kon vertegenwoordigen voor al deze naties.

De orde van het koninkrijk van YAH op aarde had daarom een nieuwe insteek nodig. De Almachtige koos Abraham, een eerstgeborene uit de 20e generatie en verklaarde dat een natie zou voortkomen uit zijn lendenen. Wat voor natie zou dat zijn? Het zou een eerstgeboren natie worden die YAH Elohim zou toebehoren en die tot eer van Zijn Naam gebruikt zou worden. Het zou een specifieke natie worden, een natie van rechtvaardige 'dienaar-koningen', een uitgekozen en apart gezette natie en een koninklijk priesterschap (Ex 19:6, 1 Petr 2:9). Deze natie zou de heerlijkheid van de Schepper doorgeven en een zegen zijn voor de rest van de mensheid (Gen

12:2-3, Zach 8:13). Zij zouden een natie van getuigen zijn van de trouw van YAH aan Zijn verbond en de beloften die Hij zou doen aan de aartsvaderen.

YAH had dit bedacht en bestemd voor dit volk, die alle geboorterechten bezaten van de familie van zowel Adam als Noach. Zij zouden vruchtbaar zijn, zich vermenigvuldigen en de aarde vullen. Zij zouden tenslotte heersen als dienaren van de Allerhoogste over alles wat aan Adam was nagelaten. Omdat zij de natuur van Adam, hun voorvader, bezaten, waren ook zij niet in staat te functioneren als verlossers. Tot een toekomstige bloedverwant alle rechtvaardigheid voor hen zou vervullen, hun zonden teniet zou doen en hun relatie met hun Schepper zou herstellen en de koninklijke orde in en door hen, opnieuw zou instellen. Laten we eens teruggaan naar de beloften die YAH aan Abraham en zijn nakomelingen heeft gegeven: 'Toen verscheen de HERE aan Abram en zeide: Aan uw nageslacht zal Ik dit land geven. En hij bouwde daar een altaar voor de HERE, die hem verschenen was.' (Gen 12:7). Abraham moest zijn vader en huishouden in Haran verlaten om deze belofte te realiseren. De nakomelingen van Kanaän, de vervloekte zoon van Cham, bezaten reeds het land dat YAH had uitgekozen om aan het nageslacht van Abraham te geven. Hoe kon het zijn dat Abraham het recht had om dit eigendom van de Kanaänieten af te pakken? Als slaaf van slaven, of knecht van knechten, had Kanaän geen enkel juridisch recht op landbezit, want hij was als slaaf bezit van zijn eigenaar.

Daarom was het gebied dat hij bezette beschikbaar, want zijn nageslacht was bestemd om knechten/dienaren te zijn in de tenten van Sem. Abraham en zijn eerstgeborenen hadden echter het recht om dat land te verlossen en er in te wonen. Zijnde dienaren, van de Allerhoogste, konden ook zij het land niet bezitten: 'De aarde is des Heren en wat er op is, de wereld en die er in wonen.' (Ps 24:1) en 'Daarom zult gij het land niet verkopen voor altoos; want het land is het mijne, en gij zijt vreemdelingen en gasten voor mij.' (Lev 25:23). Hij behoudt het recht op het land en kan kiezen aan wie Hij het geeft, volgens de regels die Hij bepaald. (Lev 18:25-28).

Als eerder benoemd waren de naties, na de dagen van Peleg, verdeeld volgens het, toekomstige, getal van de stammen van Israël. De regering en de supervisie van het koninkrijk van YAH op aarde zou gegeven worden aan de eerstgeborene van Abraham.

EEN VERLOSSER GETEST

Vóór de verschijning van de beloofde zoon, moest Abram een serie testen ondergaan om gekwalificeerd te worden. Hier zou uit blijken of hij trouw bevonden kon worden aan de positie als eerstgeboren verlosser. Na Ur verlaten te hebben, samen met zijn vader Terah vertrokken zij richting het land Kanaän, waar de familie zich in Haran vestigde. Haran lag ten noorden van het land van zijn ultieme bestemming. Terah was 145 jaar oud toen YAH aan zijn zoon Abram de opdracht gaf zijn vader en familie te verlaten om te gaan naar een ander land.

YAH sprak tot zijn 75 jarige eerstgeboren zoon zeggende: 'Ga uit uw land en uit uw maagschap en uit uws vaders huis naar het land, dat Ik u wijzen zal; Ik zal u tot een groot volk [goy] maken, en u zegenen, en uw naam groot maken, en gij zult tot een zegen zijn. Ik zal zegenen wie u zegenen, en wie u vervloekt zal Ik vervloeken, en met u zullen alle geslachten des aardbodems gezegend worden.' (Gen 12:1-3).

Voordat hij Haran verliet, had hij een verantwoordelijkheid te vervullen als eerstgeborene, hij nam zijn neef Lot en de eigendommen van zijn overleden broer mee. Toen pas vertrok hij uit zijn vaders huis naar het beloofde land.

Vanaf die tijd liet YAH hem door allerlei testen gaan, die de trouw testte van Zijn knecht in de rol van 'dienaar-prins' en 'eerstgeboren-verlosser'. En Abram bewees zichzelf als zijn 'broeders hoeder' en bewees dat hij wist wiens knecht hij was. Toen Abram en zijn kleine gezin in de omgeving van de stad Sichem arriveerde, Sichem lag in het centrum van het land, sprak YAH opnieuw tot hem en zei: 'Aan uw nageslacht/zaad zal Ik dit land geven.' (Gen 12:7). Zijn priesterlijke taak als verlosser vervullend, bouwde hij zijn eerste altaar voor YAH in het land dat nu als bezit voor zijn toekomstige familie zou gelden. Let op, YAH geeft het bezit aan Abrams zaad en niet aan Abram zelf. Alle beloften ten spijt bleef Sara onvruchtbaar en de hoop vervloog langzaam dat zij ooit een kind zou baren.

Na een korte periode in Sichem te hebben gewoond, verhuisde de familie naar Beth-El (wat betekent: 'huis van Elohim'). In Beth-El bouwde Abram zijn tweede altaar voor YAH. Hier zie je weer de eerstgeborene functioneren als priester, mogelijk zelfs dat hij zijn eerste vruchten en eerstgeborenen

van zijn kudde aan YAH offerde. Niet lang nadat YAH het land ,wat Hij aan het zaad van Abram zou geven, had aangewezen, kwam er een hongersnood in dat gebied. De geroepene van Elohim moet wel heel verrast geweest zijn, wellicht zelfs verward, over het erfdeel wat YAH hem had toegewezen. Hier was hij dan, vertrouwend op zijn hemelse Meester die hem en zijn nageslacht een land gaf. Een land dat het volk gedurende generaties lang zou kunnen onderhouden. In plaats van naar dat beloofde land, ging hij naar Egypte! Abram's problemen en testen waren nog niet voorbij. Integendeel, het leek erop alsof het nog maar net begonnen was... Abram maakte zich zorgen dat de farao zijn mooie vrouw zou zien en hem daarom zou vermoorden. Zo zou de farao Sara voor zichzelf zou hebben. Abram overtuigde Sara ervan dat zij tegen de farao moest zeggen dat hij haar broer was (Gen 20:12). Hier faalde de rechtvaardigheid van Abram. Als er een held was in dit verhaal dan was het Sara, die zich onderwierp aan de keuze van haar man en waarachtig. Zij was bereid haar leven te geven om dat van hem te redden. YAH beschermde niet alleen de onschuld en de loyaliteit van Sara maar verlost haar ook uit de hand van farao. Om kort te gaan, de laatste zegende Abram met schapen, vee en andere rijkdommen. Het is verbazingwekkend dat de farao Abram niet verantwoordelijk hield voor de wraak van YAH die over Egypte kwam vanwege zijn misleiding.

Later keerde Abram terug naar Beth-El. Dezelfde plaats waar hij zijn tent had neergezet en een altaar had gebouwd toen hij voor het eerst in het land kwam (Gen 13:3-4). Is dit een profetisch patroon? Vooruitziend naar wat er met zijn nakomelingen zou gebeuren? Later zal het er inderdaad op lijken dat de beloften aan het zaad (Israël) zijn verwaarloosd, met als resultaat een reis naar Egypte. Gevolgd met een uittocht met grote rijkdom uit Egypte en een terugkomst in het 'huis van Elohim'.

Abram handelde als een trouwe verlosser en gaf alles terug aan Lot wat hem toe behoorde en waar hij tot op dat moment voor had gezorgd. Hij liet zijn neef ook de eerste keuze voor het land en Lot koos het land dat het beste scheen te zijn. Dit refereert aan wat de wereld te bieden heeft. In het feit dat aan Lot gerefereerd wordt als 'de broer van Abram' (Gen 14:14,16) zien we een ander aspect van het 'zaad principe', namelijk dat het leven van de vader in zijn nageslacht zit.

Nadat Abram een rechtvaardige daad heeft gedaan, sprak YAH weer tot hem. Hij herhaalde de belofte en voegde hier iets aan toe. 'En de HERE zeide tot Abram, nadat Lot zich van hem gescheiden had: Sla toch uw ogen op, en zie van de plaats, waar gij zijt, naar het noorden, zuiden, oosten en westen, want het gehele land, dat gij ziet, zal Ik u en uw nageslacht voor altoos geven. En Ik zal uw nageslacht maken als het stof der aarde, zodat, indien iemand het stof der aarde zou kunnen tellen, ook uw nageslacht te tellen zou zijn. Sta op, doorwandel het land in zijn lengte en breedte, want u zal Ik het geven.' (Gen 13:14-17).

Abram heeft zijn neef de keuze voor het land laten maken. YAH had hem echter veel meer land beloofd. Land dat zich zou uitstrekken naar alle richtingen. De eerste belofte gold voor zijn nakomelingen, deze keer gaf YAH het land aan Abram zelf. In deze tweede belofte wordt gezegd dat zijn nakomelingen 'als het stof van de aarde' zouden zijn. Dit refereert niet alleen aan een bepaalde hoeveelheid mensen maar ook aan de eigenschappen van het zaad, wat 'aards' en 'natuurlijk' zou zijn. YAH heeft tot op dit punt alleen nog maar beloften gegeven aan Abram. Hij heeft nog geen verbond met hem gesloten. Een verbond wordt bekrachtigd met bloed, waarna het getoetst wordt met doorleefde ervaringen.

Abram verhuisd zijn tenten naar het gebied van de grote eiken in Mamre bij Hebron. Hier bouwt hij zijn derde altaar voor YAH. Gedurende deze tijd brak er een oorlog uit. De koningen van vijf grote steden in dat gebied rebelleerden tegen de koning van Elam. De koning van Elam vormde een coalitie met drie andere koningen en trok er op uit om de rebellen te verslaan. Eén van de vijf rebellerende Kanaänitische steden was Sodom. Dit was de stad waar Lot woonde. Toen de vier koningen de vijf ongehoorzame koningen versloegen, namen ze krijgsgevangenen en buit mee, waaronder het gezin van Lot en zijn bezittingen. Abram was zich zeer bewust van de politieke situatie maar sloot zich niet aan bij zijn burenen om te strijden tegen de vreemde machten. Echter, toen hij hoorde dat Lot gevangen genomen was handelde Abram, trouw aan zijn positie als eerstgeborene en verlosser, om zijn bloedverwant te bevrijden en zijn eigendommen terug te halen. Hij bracht niet alleen mee wat van Lot was, maar haalde ook de buit gemaakte bezittingen van de vijf koningen terug. Lokte deze situatie YAH's plan niet uit om een bloedverwant als verlosser te sturen naar de verloren stammen van Israël? Een verlosser om het volk te herstellen tezamen met hun

eigendommen en om hen terug te brengen naar het beloofde land en terwijl hij dat doet de rest van de mensheid te redden? (Mat 13:44).

Nadat de buit was teruggegeven aan de koning van Sodom, wilde de koning van Sodom een overeenkomst sluiten met zijn redder. Hoewel de Thora nog niet gegeven was kende Abram de rechtvaardigheid en het recht in en van de Thora en weigerde om die reden. Volgens Genesis 14 arriveerde Melchizedek ter plaatse.

In zijn bereidheid om zijn 'broeders hoeder' te zijn en om zijn eigen leven op te offeren om Lot te verlossen uit de hand van de vijand, vervuld Abram opnieuw zijn mandaat als eerstgeborene en verlosser. YAH stuurt daarom de koning van Shalem, priester van de Allerhoogste, om Abram te zegenen met brood en wijn. 'En hij zegende hem en sprak: Gezegend zij Abram Elohim, den Allerhoogste, die hemel en aarde bezit; en geloofd zij Elohim, de Allerhoogste, die uwe vijanden in uwe hand gegeven heeft. En Abram gaf; hem de tienden van alles.' (Gen 14:19-20). Anders dan Kaïn, gaf Abram trouw aan Elohim wat Hem toebehoorde, daarmee kwalificeerde hij zich voor het verbond.

HET VERBOND

Nadat Abram door de koning/priester van de Allerhoogste was gezegend, kwam YAH in een visioen tot hem en vertelde hem: 'Vrees niet Abram, Ik ben uw schild, uw loon zal zeer groot zijn.' (Gen 15:1). Elohim vestigde een belangrijk fundament voor Zijn eerstgeborene: 'Vertrouw me!' 'Vrees niet!' Met andere woorden, 'wordt niet geregeerd door angst, maar geloof, want Ik ben je bescherming en je voorziening, de vervulling van alles wat ik tot je gesproken heb.' Omwille van Zijn standvastigheid zal YAH Elohim over Zijn beloften waken. Het gaat hier niet over dode religie of politiek, maar over een relatie met 'Ik Ben die Ik Ben.'

'Maar Abram sprak: YAH, Elohim, wat wilt Gij mij geven? Daar ik kinderloos heenga en de bezitter van mijn huis, dat zal deze Damascener Eliezer zijn?' (Gen 15:2). Abram nog steeds bezorgd over zijn nageslacht na alle testen en beproevingen die hij had doorstaan. Zelfs na de zegen van Melchizedek, had de bezorgdheid nog geen plaats gemaakt voor hoop. Het leek in Abrams beleving er op dat Eliezer van Damascus de enige optie voor een opvolger was. Eliezer die altijd een trouwe dienstknecht in zijn huishouden was geweest. YAH reageerde echter snel op dat voorstel met de ondubbelzinnige woorden: 'Deze zal uw erfgenaam niet zijn, maar uw lijfelijke zoon, die zal uw erfgenaam zijn. Toen leidde Hij hem naar buiten, en zeide: Zie toch op naar de hemel en tel de sterren, indien gij ze tellen kunt; en Hij zeide tot hem: Zo zal uw nageslacht zijn.' (Gen 15:4-5). Het zaad zou uit de lendenen van Abram komen. Maar anders dan de laatste keer! toen YAH zijn afstammelingen 'als het stof van de aarde' beschreef. Nu wordt het beeld van sterren toegevoegd. Wederom was dit niet om slechts een hoeveelheid uit te drukken. YAH zegt Abram dat zijn nageslacht zou zijn als de sterren, ofwel als tekenen, seizoenen en licht, welke een leidende rol zal spelen in de realiteit van geestelijke duisternis. Abram moest aan het einde van alle hoop komen, dat Sara ooit een kind zou krijgen. Hij had nu namelijk nog maar één remedie en dat was om te geloven dat YAH zich aan Zijn belofte zou houden. Dit is een demonstratie van het geloof, werkend in het leven van een man, die door YAH was geroepen vanuit de moederschoot als eerstgeborene. YAH koos hem om vader te worden van een nieuw geslacht binnen de mensheid, een volk die dragers zouden zijn van het geloof van hun vader Abraham. De

apostel Paulus begreep dit verbondsgeheim. Het geheim dat YAH het beloofde zaad had vermenigvuldigd en verborgen in vele volken: 'Daarom is het alles uit geloof, opdat het zou zijn naar genade, en dus de belofte zou gelden voor al het nageslacht, niet alleen voor wie uit de wet, maar ook voor wie uit het geloof van Abraham zijn, die de vader van ons allen is,' (Rom 4:16). Let erop dat er hier niet gesproken wordt over een 'geestelijke vader'. Het zegt gewoon dat Abraham de natuurlijke vader is van hen die 'het geloof' kunnen hebben in het evangelie van Elohim. Dus het 'zaad van Abraham' is een getuige van de trouw van Elohim die zich aan Zijn verbond houdt.

In de brief aan de Galaten, herhaalt Paulus het idee: 'Indien gij nu van Christus zijt, dan zijt gij zaad van Abraham, en naar de belofte erfgenamen.' (Gal 3:29). Wij zijn in de Messias en behoren Hem toe om het geloof dat we hebben ontvangen van onze voorvader, Abram. Dit geloof is het geboortekenmerk dat ons identificeert als erfgenamen van de beloften die YAH deed aan deze voorvader en zijn afstammelingen (zaad/leven). Hij reageerde op Abrams vraag over zijn nageslacht door hem mee naar buiten te nemen en hem de sterren te laten tellen. Abram gelooft YAH op dit moment. Hij bevestigt zijn geloof en rekent het Abram toe als gerechtigheid.

Laten we nader kijken naar wat YAH tot Abram spreekt over het land, terwijl Hij hem eraan herinnerde Wie hem uit het land Ur had gebracht. Het verhaal zegt dat de vader van Abram, Terah, zijn gezin nam en Ur verliet en naar Kanaän ging. Desalniettemin wilde de YAH dat Abram zich realiseerde dat Hij degene was, die zijn omstandigheden stuurde.

'En Hij zeide tot hem: Ik ben YAH, die u uit Ur der Chaldeeën heb geleid om u dit land in bezit te geven. En hij zeide: YAH Elohim, waaraan zal ik weten, dat ik het bezitten zal?' (Gen15:7-8). Abrams vraag, in reactie op de woorden van YAH, ontlokt een zeer interessant antwoord van de Almachtige. Wees je bewust dat het antwoord van YAH profetisch is en de beloften zal verzegelen: 'En Hij zeide tot hem: Haal mij een driejarige jonge koe, een driejarige geit, een driejarige ram, een tortelduif en een jonge duif.' (Gen 15:9).

Na een zeer vermoeiende dag, waarin Abram had gedaan wat YAH aan hem had gevraagd, viel hij in een diepe slaap. Het was geen goede nachtrust, want de oude profeet zou een schrikbarende openbaring krijgen over zijn

nageslacht, gebonden in slavernij onder een ander volk. 'Toen de zon op het punt stond onder te gaan, viel een diepe slaap op Abram. En zie, hem overviel een angstwekkende, dikke duisternis.' (Gen 15:12). De profetische woorden van YAH werden hem bijgebracht: 'En Hij zeide tot Abram: Weet voorzeker, dat uw nakomelingen vreemdelingen zullen zijn in een land, dat het hunne niet is, en dat zij hen dienen zullen, en dat die hen zullen verdrukken, vierhonderd jaar. Doch ook het volk, dat zij zullen dienen, zal Ik richten, en daarna zullen zij met grote have uittrekken.' (Gen 15:13-14). Plotseling verscheen tussen de offers een kolom van vuur en een wolk. Het is niet duidelijk of Abram wakker was of sliep tijdens deze gebeurtenis, maar de machtige Verlosser en de Maker van het verbond zelf passeerden tussen de in stukken gehakte delen, als een teken dat Hij het verbond bekrachtigde. Tevens openbaarde Hij aan Abram de bestemming en de bevrijding van zijn beloofde zaad, na 400 jaar slavernij in Egypte. 'Toen de zon was ondergegaan, en er dikke duisternis was, zie, een rokende oven met een vurige fakkel, welke tussen die stukken doorging.' (Gen 15:17). Tegelijkertijd lezen we over de uittocht uit Egypte, 'En YAH ging voor hen uit, des daags in een wolkkolom om hen te leiden op de weg, en des nachts in een vuurkolom om hun voor te lichten, zodat zij dag en nacht konden voortgaan.' (Ex 13:21).

YAH ging verder en herhaalde de voorgaande belofte en gaf Abram een gedetailleerde beschrijving van het land dat het bezit zou worden van zijn nageslacht: 'Aan uw nageslacht zal Ik dit land geven, van de rivier van Egypte tot de grote rivier, de rivier de Eufraat: De Keniet, de Kenizziet, de Kadmoniet, de Hethiet, de Perizziet, de Refaieten, de Amoriet, de Kanaaniet, de Girgasiet en de Jebusiet.' (Gen 15:18-21). Let op dat YAH zegt dat Hij het land al aan zijn nageslacht had gegeven. Hoe kon Hij zo'n uitspraak doen? Het geven aan een vader is hetzelfde als het geven aan zijn nageslacht. 'Maar gij zult in vrede tot uw vaderen gaan; gij zult in hoge ouderdom begraven worden' (Gen 15:15). Hoewel Abram op dat moment al reeds op leeftijd was, verzekerde YAH hem ervan dat hij nog vele jaren voor zich zou hebben. Echter Abram had nog steeds een probleem, hij had dan wel een beloofd land voor zijn nageslacht, hij had alleen nog geen nageslacht.

VROUW EN BIJVROUW

De situatie van Abram en Sara werd er niet makkelijker op met de jaren. Sommige beloften van YAH kwamen snel uit, terwijl andere, de meest meest essentiële, dat van een nakomeling, steeds onmogelijker leek te worden. Sara was niet alleen onvruchtbaar sinds ze getrouwd was, maar nu was ze ook voorbij de leeftijd om nog kinderen te kunnen krijgen. Als radeloze echtgenote volgde ze de gewoonten van die tijd en ze wilde haar dienstmeisje aan haar man geven. Zodat de dienstmeid in haar plaats, kinderen zou baren. Abram, als rechtvaardig man, had deze optie nog niet overwogen totdat zijn vrouw Sara hiermee kwam. Het is moeilijk te veronderstellen wat zijn gedachten waren over dit onderwerp. Dacht hij nu werkelijk dat dit het kind zou worden wat YAH hem beloofd had? Waarschijnlijk wel.

Hagar, het Egyptische dienstmeisje van Sara, gaf Abram zijn eerste zoon. Zoals vermeld, hebben eerstgeborenen, prinselijke rechten in het gezin, daardoor werd de situatie penibel. En inderdaad duurde het niet lang voordat allerlei problemen zich voordeden. Nadat ze zwanger was geworden werd Hagar trots en verachtte haar meesteres. Sara gaf haar man de schuld van deze situatie, terwijl hij, zonder sterilisatie, zijn vrouw de opdracht gaf met deze zaken af te rekenen (Gen 16:5-6). Sara's oplossing was, om Hagar zo slecht te behandelen dat ze wegliep. YAH had een plan met het kind in Hagar's baarmoeder, hoewel dit kind niet het beloofde zaad was. De Almachtige zond een engel naar Hagar, die haar in de woestijn vond en Hij bracht haar de volgende boodschap: 'En de Engel des HEREN zeide tot haar: Keer naar uw meesteres terug en verneder u onder haar hand.' (Gen 16:9). YAH beval Hagar zich te onderwerpen aan de autoriteit van Sara. Herstelde dit de goddelijke orde in het gezin van Abram? Zo ja, dan zou elke uitdaging in de toekomst in de vorm van jaloezie, afgunst en eigendunk een regelrechte ontmoeting worden met de verzegelde belofte van YAH. Het kind van Hagar ontving van YAH een deel van zijn vaders 'vermenigvuldigingszegen' en zijn zaad was bestemd om ook een deel te worden van het 'stof van de aarde'. YAH zei van de zoon van Hagar, Ismaël en zijn nageslacht: 'Ik zal uw nageslacht zeer talrijk maken, zodat het vanwege de menigte niet geteld kan worden...' 'twaalf vorsten zal hij

verwekken, en Ik zal hem tot een groot volk stellen.' (Gen 16:10, 17:20). Dit kind zou een unieke positie en karakter hebben (in tegenstelling tot de 'gezinsverlosser'): 'Hij zal een wilde ezel van een mens zijn; zijn hand zal tegen allen zijn en de hand van allen tegen hem, en hij zal ten aanschouwen van al zijn broederen wonen.' (Gen 16:12).

Juist uitspraken van YAH over een individu hebben langdurige effecten, die steeds beter zichtbaar worden in het verloop van de tijd. Dit is zeker ook het geval bij Ismaël en zijn nageslacht, zelfs in onze dagen. Wat YAH hier, in Genesis, vaststelt door Zijn woord met betrekking tot de levenskracht van het zaad samen met het specifieke karakter, manifesteert zich wanneer dit zaad of nageslacht zich verspreidt heeft..

Abram was 86 jaar oud toen Hagar van Ismaël beviel. Beiden, moeder en kind, leefden in de tenten en gedurende vele jaren bleef het rustig. Totdat YAH op een dag opnieuw bij Abram komt.

DE ZEGEL VAN HET VERBOND

'TOEN ABRAM NEGENENNEGENTIG JAAR OUD WAS, VERSCHIEEN DE HERE AAN ABRAM EN ZEIDE TOT HEM: IK BEN ELOHIM, DE ALMACHTIGE, WANDEL VOOR MIJN AANGEZICHT, EN WEES ONBERISPELIJK; IK ZAL MIJN VERBOND TUSSEN MIJ EN U STELLEN, EN U UITERMATE TALRIJK MAKEN. TOEN WIERP ABRAM ZICH OP ZIJN AANGEZICHT EN ELOHIM SPRAK TOT HEM: WAT MIJ AANGAAT, ZIE, MIJN VERBOND IS MET U, EN GIJ ZULT DE VADER VAN EEN MENIGTE VOLKEN WORDEN; IK ZAL U UITERMATE VRUCHTBAAR MAKEN EN U TOT VOLKEN STELLEN, EN KONINGEN ZULLEN UIT U VOORTKOMEN. IK ZAL MIJN VERBOND OPRICHTEN TUSSEN MIJ EN U EN UW NAGESLACHT IN HUN GESLACHTEN, TOT EEN EEUWIG VERBOND, OM U EN UW NAGESLACHT TOT EEN ELOHIM TE ZIJN' (GEN 17:1-4,6-7).

Dertien jaren waren voorbij gegaan sinds de geboorte van Ismaël en Abram veronderstelde dat deze zoon de erfgenaam zou zijn van al zijn bezit en de beloften. YAH was echter nog steeds bezig om zijn eerstgeborene, Abram, klaar te maken en ging door met hem te testen. YAH zou ook een toevoeging doen aan het verbond. Zoals je weet, de eerste keer dat Hij Abram ontmoette, bracht Hij Abram de belofte bij dat hij een 'goj' (natie) zou worden. Nu vertelt Hij zijn vriend dat hij de vader van 'gojim' (naties) zou worden. Elohim maakte het zaad niet alleen als 'het stof van de aarde en de sterren aan de hemel'. Zijn plan bevatte ook verspreiding onder de naties. Abram was zo overweldigd door de woorden van YAH dat hij op zijn gezicht viel voor Hem. Omdat Abram toewijding had laten zien, zou het verbond met YAH door het bloed van de aartsvader zelf worden bezegeld. 'Dit is mijn verbond, dat gij zult houden tussen Mij en u en uw nageslacht: dat bij u al wat mannelijk is besneden worde; gij zult het vlees van uw voorhuid laten besnijden, en dat zal tot een teken van het verbond zijn tussen Mij en u. Wie acht dagen oud is, zal bij u besneden worden, al wat mannelijk is in uw geslachten: zowel wie in uw huis geboren is, als wie van enige vreemdeling voor geld is gekocht, doch niet van uw nageslacht is. Wie in uw huis geboren is en wie door u voor geld gekocht is, moet voorzeker besneden worden; zo zal mijn verbond in uw vlees zijn tot een eeuwig verbond.' (Gen 17:10-13).

Het feit dat het verbond gebrandmerkt zou worden op zijn eigen vlees en dat van zijn afstammelingen, dient ter indicatie, dat dit een 'aards' verbond is en dat dit verbond in de realiteit van 'vlees en bloed' is duidelijk gemaakt. Weliswaar geregeld vanuit de hemel, door de rechterarm van YAH. Daaraan

toegevoegd, werd dit verbondszegeel gevolgd door een naamswijziging: 'en gij zult niet meer Abram genoemd worden, maar uw naam zal zijn Abraham, omdat Ik u tot een vader van een menigte volken gesteld heb.' (Gen 17:5). De Almachtige nam het zaad/leven van Abraham en zaaide het in alle naties, stammen en alle soorten dialecten van mensen. Dit zaad zou gekenmerkt worden door het geloof van de voorouder. De profeet Hosea voorspelde deze grote dag van het zaaien van YAH: 'Eens echter zullen de kinderen Israëls talrijk wezen als het zand der zee, dat niet te meten of te tellen is... en optrekken uit het land; want groot zal de dag van Jizreël zijn [Yah zal zaaien]!' (Hos 1:10-11). Abraham keek pas op toen YAH het volgende zei: 'WAT UW VROUW SARA BETREFT, GIJ ZULT HAAR NIET SARA NOEMEN, MAAR SARAH ZAL HAAR NAAM ZIJN. EN IK ZAL HAAR ZEGENEN, EN OOK ZAL IK U UIT HAAR EEN ZOON SCHENKEN, JA, IK ZAL HAAR ZEGENEN, ZODAT ZIJ TOT VOLKEN WORDEN ZAL; KONINGEN VAN VOLKEN ZULLEN UIT HAAR VOORTKOMEN. TOEN WIERP ABRAHAM ZICH OP ZIJN AANGEZICHT, LACHTE EN ZEIDE BIJ ZICHZELF: ZAL DAN AAN EEN HONDERDJARIGE EEN KIND GEBOREN WORDEN, EN ZAL SARAH, EEN NEGENTIGJARIGE, BAREN? EN ABRAHAM ZEIDE TOT ELOHIM: OCH, MOCHT ISMAËL VOOR UW AANGEZICHT LEVEN! MAAR ELOHIM ZEIDE: NEEN, MAAR UW VROUW SARAH ZAL U EEN ZOON BAREN, EN GIJ ZULT HEM ISAAC NOEMEN, EN IK ZAL MIJN VERBOND MET HEM OPRICHTEN TOT EEN EEUWIG VERBOND, VOOR ZIJN NAGESLACHT.' (GEN 17:15-19). YAH is voortdurend bezig gevolgd te geven aan de zegeningen op hen die tot Hem behoren. Tot op dit punt, waren de twintig aartsvaders in de genealogie van de eerstgeborenen allemaal normaal geboren, Abraham ging er vanuit dat Ismaël, zijn eerstgeborene, de prinselijke positie zou beërven. Let op wat Abraham over hem zegt: 'Oh dat Ismaël mag leven voor U!'. Maar de enige die kan 'leven voor YAH' is degene die geroepen is en gekozen voor dat doel. Eliezer van Damascus kwam niet in aanmerking en ook Ismaël niet. Vele jaren later zal de natie Israël/Efraïm zeggen: 'HIJ ZAL ONS NA TWEE DAGEN DOEN HERLEVEN, TEN DERDEN DAGE ZAL HIJ ONS OPRICHTEN, EN WIJ ZULLEN LEVEN VOOR ZIJN AANGEZICHT.' (HOS 6:2 NAS).

Het verbond dat YAH met Abraham sloot door Sara was geen klein ding; Hij verbond Zijn naam eraan. Een teken hiervan was de naamsverandering: Abram in Abraham en Sara in Sarah. De letter 'H' die toegevoegd werd aan hun namen betekent vaak Y-H-W-H, waar het 2x voor komt. Het verbond hangt dus niet af van een man, maar het is afhankelijk van de trouw van

YAH. Hij, die het begon, het bepaalde en het zou uitvoeren. In feite heeft dit verbond de gehele menselijke geschiedenis bepaald.

De betrokkenheid van YAH blijkt noodzakelijk te zijn om er voor te zorgen dat de lijn van 'de eerstgeborene-verlosser' en de 'erfgenaam van de verbondsbeloften' uit Abrahams zaad kon ontspringen in een gesloten moederschoot. Ook in de toekomst zal Zijn 'bemoeienis' noodzakelijk zijn, om de implementatie van de verbondsbeloften tot vervulling te zien komen. Om deze reden zou het leven van 'de zoon van de belofte' gekenmerkt zijn door goddelijke tussenkomst, zoals bij geen ander kind dat geboren wordt in het menselijk ras. De zoon van Sarah was bestemd om een wonderkind te zijn en zijn leven is het getuigenis van 'leven uit de dood'. Dit kenmerkt verlossing. Nadat Abraham lachte om de raadselachtige woorden van YAH, vertelde YAH Abraham zijn zoon Isaac³⁴ te noemen, omdat door hem en zijn zaad YAH het laatst zou lachen... (Ps 2).

---

³⁴ is 'Yitzchak' en dat betekent 'hij zal lachen'

DE ZOON VAN DE BELOFTE

'Maar het is niet mogelijk, dat het woord Gods zou vervallen zijn. Want niet allen, die van Israël afstammen, zijn Israël, en zij zijn ook niet allen kinderen, omdat zij nageslacht van Abraham zijn, maar: Door Isaac zal men van nageslacht van u spreken. Dat wil zeggen: niet de kinderen van het vlees zijn kinderen Gods, maar de kinderen der beloften gelden voor nageslacht. Want er ligt een belofte in dit woord: omstreeks deze tijd zal Ik komen en Sara zal een zoon hebben.' (Rom. 9:6-9).

We zullen de lijn vervolgen van de eerstgeborene en we zullen zien hoe een individu tot een natie gemaakt wordt. Het is van het grootste belang dat we YAH's reddingsplan voor de mensheid niet verwarren met het vaststellen van de orde in Zijn koninkrijk. Hoewel beide onlosmakelijk met elkaar verbonden zijn. Verwar 'de zoon van de belofte' dus niet met Yahshua, wat vaak wel het geval is. Paulus is hier heel duidelijk over, '... en Sarah zal een zoon baren.'

Toen YAH, in de vorm van een man, Abraham bezocht, begeleid door twee andere personen, werd de belofte van de zoon nogmaals benadrukt. Het feit dat YAH aan hem te verscheen moet het geloof van Abraham hebben versterkt. En alsof dat nog niet genoeg was, gaf de Schepper ook een datum en liet weten dat de ontvangst van de zoon, gelijkwaardig zou zijn Zijn aanwezigheid daar. Dit is wat Hij tegen Abraham zei: 'Voorzeker zal Ik over een jaar tot u wederkeren, en dan zal uw vrouw Sarah een zoon hebben. En Sarah luisterde bij de ingang der tent, die zich achter Hem bevond.' (Gen 18:10). Dit zou echt een wonder zijn. YAH zou zelf ingrijpen om leven voort te brengen in Sarah's gesloten moederschoot. Hoewel Abraham en Sarah beiden om dit vooruitzicht lachten, was de conceptie van Isaac volledig afhankelijk van de Geest Gods, 'de Onderhouder van het Leven' en van het geloof van onze vader Abraham. Paulus verwijst in zijn geschriften naar het geheimenis van het kind dat door uit Geest geboren was: 'Maar die [Ismaël] van de slavin was naar het vlees verwekt, doch die [Isaac] van de vrije door de belofte... Maar zoals destijds hij [Ismaël], die naar het vlees verwekt was, hem [Isaac], die naar de geest verwekt was, vervolgde, zo ook nu.' (Gal 4:23,29). YAH vertelde Abraham dat Sarah het kind van de belofte binnen een jaar zou ontvangen. En wat voor jaar was het! Het begon met de

vernietiging van Sodom en Gomorra. In die tijd woonde Abraham zo dicht bij het vuur en de met zwavel gevulde lucht dat hij gedwongen werd naar Gerar te verhuizen in de Negev³⁵. Er is geen indicatie dat Abraham (de gezins verlosser) enige informatie had over de omstandigheden van zijn neef Lot en zijn gezin, alhoewel zijn pleit-onderhandelingen met YAH een soort garantiebewijs zou kunnen zijn voor het leven van de zoon van zijn broer (Gen 18:23-32), wat Hij ook deed. De verlossing resulteerde in de geboorte van twee andere eerstgeborenen in de familie van Terah – Moab en Ammon (Gen 19:31-38). Later nadat zij een volk geworden waren zouden deze twee zich voegen bij andere eerstgeborenen (naar het vlees) en proberen Israël te vernietigen, de eerstgeboren natie van YAH (Ps 83).

Terwijl hij in Gerar verbleef, gaf de vader van het geloof, zijn vrouw voor de tweede keer aan een andere man, de lokale heerser Abimelech. Er was geen andere reden, dan dezelfde reden als bij de farao, om zijn vrouw te beschermen. In deze situatie leerde YAH deze koning dezelfde les als farao. YAH kwam tot Abimelech in een droom en waarschuwde hem dat zijn dood en dat van zijn gehele huishouden niet kon uitblijven als hij Abraham zijn vrouw niet teruggaf. YAH vertelde Abimelech ook dat Abraham één van Zijn profeten was (Gen 20:7). Dit is het punt waarop we zien dat Sarah inderdaad zijn zus was, eigenlijk een halfzus van een andere moeder (Gen 20:12). De hele zaak werd afgesloten met de materiële zegen van Abimelech net als bij de farao.

De tijd was nu rijp voor het optreden van de 'zoon van de belofte'. Zijn vader was de ontvanger van grote rijkdom en van een vredesverbond met de lokale heerser. De familie kon zich tenslotte permanent vestigen en wachten op de geboorte van het wonderkind, wiens nageslacht de mensheid op vele manieren zou beïnvloeden.

Op een later tijdstip, 'in de geschiedenis van het zaad', doet de apostel Paulus de volgende ontdekking: 'Gelijk geschreven staat: Tot een vader van vele volken heb Ik u gesteld. Voor het aangezicht van Elohim, in wie hij geloofde, die de doden levend maakt en het niet zijnde tot aanzijn roept. En hij heeft tegen hoop op hoop geloofd, dat hij een vader van vele volken zou worden, volgens hetgeen gezegd was: Zo zal uw nageslacht zijn.' (Rom 4:17-

---

³⁵ tussen Kades en Sur

18). Hier wordt het verbond beschreven van de vermenigvuldiging. Welke YAH in uitvoering aan het brengen was in de gesloten moederschoot van Sarah. Het werkelijk tot aanzijn roepen van dingen die nog niet bestaan in de veronderstelling dat ze wel bestaan.

DE PLAATS VAN DE EERSTGEBORENE

Nadat het beloofde kind Isaac was geboren, besneed Abraham hem in gehoorzaamheid aan het teken van het verbond, op de achtste dag. Om eerste te zijn, die besneden wordt op de achtste dag, is van groot belang. Dit was niet alleen een teken van de verbondsgarantie van YAH maar het getal acht³⁶ markeerde ook de start van de volgende fase in Zijn verlossingsplan.

Zoals al eerder genoemd, had de conceptie van dit kind de afdruk van de Geest van YAH. Bovendien verklaarde Elohim, dat Isaac de “enige zoon” (Gen 22:2) van Abraham was en daarom de enige legale erfgenaam van de verbondsbeloofte zou zijn. Het woord van YAH is van extreem belang als we opmerken een tekst uit de brieven van Paulus: “WANT NIET DOOR DE WET HAD ABRAHAM OF ZIJN NAGESLACHT DE BELOFTE, DAT HIJ EEN ERFGENAAM DER WERELD ZOU ZIJN, MAAR DOOR GERECHTIGHEID DES GELOOFS.” (ROM 4:13). We zullen hier verder op ingaan in een ander hoofdstuk.

Toen Isaac gespeend werd, gaf Abraham een groot feest tot zijn eer. Toen gebeurde het, dat Sara de zoon van Hagar, hem zag pesten en werd herinnerd aan de houding van zijn moeder in het verleden. De reactie van Sarah volgde snel, want ze wist dat als dit kind in het gezin zou blijven zijn jaloezie de oorzaak zou zijn van de moord op haar zoon om daarna zelf het eerstgeboorterecht op te eisen. Voor haar idee, had Hagar nog steeds het idee dat Ismaël de rijkdom en de patriarchale positie van zijn vader zou erven. Uit angst voor een onontkoombare ramp, benaderde Sarah haar man en eiste dat hij de bijvrouw zou wegsturen met haar zoon (Gen 21:9-10).

Terwijl de ongeruste Abraham erover tobde, sprak YAH tot hem: “MAAR ELOHIM ZEIDE TOT ABRAHAM: LAAT DIT NIET KWAAD ZIJN IN UW OGEN, OM DE JONGEN EN OM UW SLAVIN; IN ALLES WAT SARAH TOT U ZEGT, MOET GIJ NAAR HAAR LUISTEREN, WANT DOOR ISAAC ZAL MEN VAN UW NAGESLACHT SPREKEN. MAAR OOK DE ZOON DER SLAVIN ZAL IK TOT EEN VOLK STELLEN, OMDAT HIJ UW NAKOMELING IS.” (GEN 21:12-13). Dus alhoewel Ismaël toch ook een groot volk zou worden, zou het beloofde volk van het verbond gevaderd worden door degene die voortkwam uit de schoot van Sarah. Tezelfdertijd, omdat Ismaël ook

---

³⁶ nieuw begin

voortkwam uit de lendenen van Abraham, stelde YAH zeker dat de weggestuurde zoon van Hagar niet zou sterven in de woestijn, omdat Hij een belofte had gegeven dat Ismaël “*een groot volk*” zou worden (Gen 21:18).

Na het vertrek van Hagar en haar zoon, vestigde Abraham zich in het land van de Filistijnen. Daar werd hij bekend, machtig en invloedrijk. De lokale koning Abimelech en zijn legeraanvoerder Pikol erkende de positie, status en de gunst van Elohim op hem. Toch zag de koning zich genoodzaakt voorzorg maatregelen te nemen m.b.t. zijn relatie met de patriarch en sloot een eenzijdige overeenkomst met hem (Gen 21:22-24).

Hij woonde in veiligheid en genoot van zijn gezin en voorspoed leken de dagen van het testen voorbij. Hij kon nu toezien op en genieten van zijn opgroeiende zoon en waarschijnlijk had hij plezier in het vertellen van het verhaal van de eerstgeborene en hoe de Almachtige hem geroepen had zijn vaders huis te verlaten en naar het beloofde land te gaan. Abraham vertelde Isaac tot in detail de verhalen van zijn reizen en de tijden waarin Elohim hem ontmoette van aangezicht tot aangezicht en in dromen. Hij vergat ook niet hem te onderwijzen wat het betekende om YAH toe te behoren en voor Hem te leven (Gen 18:19).

Dus het zal geen grote verrassing zijn toen YAH de oude patriarch benaderde en hem vroeg om wat Hem toebehoorde.

Voor we naar het volgende hoofdstuk gaan zullen we herhalen en nogmaals overdenken dat Isaac de ontegenzeggelijke zoon van de belofte is. Isaac zou beërven alles wat onder het verbond viel. Hij zou ook de vader van het uitverkoren volk zijn, een volk waarin ieder “het geloof” van hun vader Abraham zou hebben. Zoals eerder vermeld refereert Paulus aan hen als “geloofsmensen” dat verklaart wat YAH heeft gezaaid en Zijn waardevolle schat verborgen heeft onder de naties (Rom 4:16-18, Gen 17:5-6, Mat 13:44).

Het is geen fout – de schrift maakt duidelijk dat Isaac, het wonderkind is, degene die “geroepen” is uit de dood, tot het leven, in vervulling van het verbond, gesloten met Abraham en Sarah. Dus allen, die uit *het geloof* zijn, komen van dezelfde vader – Abraham en moeder – Sarah. “HOORT NAAR MIJ, GIJ DIE DE GERECHTIGHEID NAJAAGT, GIJ DIE YAH ZOEKT. AANSCHOUWT DE ROTS

WAARUIT GIJ GEHOUWEN ZIJT, EN DE HOLTE VAN DE PUT WAARUIT GIJ GEGRAVEN ZIJT;
AANSCHOUWT ABRAHAM, UW VADER, EN SARAH, DIE U BAARDE; WANT IK RIEP HEM ALS
EENLING EN IK ZEGENDE HEM EN VERMENIGVULDIGDE HEM.“ (JES 51:1-2).

DE ULTIEME TEST VAN GEHOORZAAMHEID

Abraham was zo geoefend in het horen van de stem van de hemelse Vader, dat hij direct reageerde wanneer Elohim zijn naam riep. Deze keer klonk de zachte stem van Elohim als een donderslag: 'HIERNA GEBEURDE HET, DAT HIJ ABRAHAM OP DE PROEF STELDE. HIJ ZEIDE TOT HEM: ABRAHAM, EN DEZE ZEIDE: HIER BEN IK. EN HIJ ZEIDE: NEEM TOCH UW ZOON, UW ENIGE, DIE GIJ LIEFHEBT, ISAAC, EN GA NAAR HET LAND MORIA, EN OFFER HEM DAAR TOT EEN BRANDOFFER OP EEN DER BERGEN DIE IK U NOEMEN ZAL.' (GEN 22:1-2) Een verbazingwekkende opdracht. Abraham wist in zijn hart dat gehoorzaamheid nodig was van een eerstgeborene. Zo kon hij deel krijgen aan grotere beloften van Elohim. Abraham realiseerde zich als eerstgeborene, dat Isaac niet aan hem toebehoorde. Om deze reden twijfelde hij ook niet het minst aan de opdracht. De verwijzing van YAH naar 'uw enige zoon' maakt duidelijk dat Elohim alleen Isaac erkent als het beloofde zaad. Abraham had uit ervaring al geleerd dat Elohim de doden kon opwekken, zoals Hij dat had gedaan met de moederschoot van zijn oude en onvruchtbare vrouw.

De schrift zegt dat Abraham vroeg opstond, zijn ezel zadelde en naar de plaats ging die Elohim had bepaald. Drie dagen later, laten ze de knechten achter wanneer Abraham de plaats van ver ziet. Hij beveelt hen te wachten tot hij en zijn zoon terug zouden zijn. Abraham vertrouwde volledig op Elohim. 'TOEN NAM ABRAHAM HET HOUT VOOR HET BRANDOFFER, LEGDE HET OP ZIJN ZOON ISAAC EN NAM VUUR EN EEN MES MET ZICH MEDE. ZO GINGEN DIE BEIDEN TEZAMEN.' (GEN 22:6)

Als vader en zoon liepen zij naast elkaar, het hart van Abraham bonsde binnenin hem. Plotseling doorbrak de stem van Isaac de zware stilte die hen omringde: 'Mijn vader, en deze zeide: Hier ben ik, mijn zoon. En hij zeide: Hier is het vuur en het hout, maar waar is het lam ten brandoffer?' (vers 7) De stem die de geliefde van Abraham zou antwoorden was die van een geteste profeet: 'ELOHIM ZAL ZICHZELF VOORZIEN VAN EEN LAM TEN BRANDOFFER, MIJN ZOON.' (VERS 8)

Wat betekende dit nu allemaal – een ezel, het hout op de rug van de enige geliefde zoon en een offer dat geofferd wordt op een specifieke berg? Was dit een repetitie voor een toekomstige gebeurtenis? Waarin YAH zou

voorzien in Zijn enige Zoon. Het Lam die Jeruzalem binnen zou rijden op een ezel en die later een houten balk zou dragen voor het ultieme offer, teneinde Zijn leven te geven op een specifieke berg?

Isaac was klaar voor deze gelegenheid want hij had van jongs af aan geleerd dat hij aan Elohim toebehoorde. Daarom gaf hij zich gewillig over aan de wil van zijn vader en dus aan de opdracht van Elohim. In Genesis 18:19, 26:5 wordt verteld over het huishouden van Abraham en dat zij zich hielden aan de verordeningen van YAH. Toen vader en zoon op de plaats arriveerde die door YAH was aangewezen, bouwde Abraham een altaar. Hij lege Isaac op het hout en hij bond hem vast. Nu nam hij zijn mes en hief het op. Abraham wilde volledig de wil van zijn Meester volbrengen toen een stem vanuit de hemel zijn naam riep: 'ABRAHAM, ABRAHAM! EN HIJ ZEIDE: HIER BEN IK. EN HIJ ZEIDE: STREK UW HAND NIET UIT NAAR DE JONGEN EN DOE HEM NIETS, WANT NU WEET IK, DAT GIJ GODVREZEND ZIJT, EN UW ZOON, UW ENIGE, MIJ NIET HEBT ONTHOUDEN.' (GEN 22:11B-12)

Het geluid van de stem bracht Abraham als het ware terug vanuit een tempel in de hemel. Vlug maakte hij Isaac los en hij omhelsde hem als nooit tevoren. Isaacs angst verdween onder de kracht van zijn vaders liefde. Want Abraham, zelf als in een omhelzing met zijn hemelse Vader, ervoer alsof hij in het paradijs was.

Een geluid trok hun aandacht naar een ram die met zijn horens vastzat in de struiken. Extatisch grepen zij het grote dier en offerde hem in plaats van de 'ram van Abraham'. De ram van Abraham was namelijk bestemd om de vader van de door Elohim uitgekozen kudde te worden.

DE BRUID VINDEN

Het was een droevige dag toen Abraham en Isaac, hun geliefde vrouw en moeder moesten begraven in de grot van Machpelah, dichtbij Kiriath Arba. De Hittieten, de inwoners van het land respecteerden Abraham. Zij noemde hem zelfs 'heer, prins van Elohim' (Gen 23:6). Zij wilden hem het veld met de grot verkopen. Na Sarah's begrafenis duurde het niet lang voordat de oude vader zijn zoon hielp de lege tent te vullen. Hij zond zijn meest bekwame knechten om voor Isaac een vrouw te vinden uit zijn naaste verwanten, de familie van zijn broer Nahor in het land Aram (Mesopotamië).

Abraham wist dat Isaacs vrouw uit dezelfde familie moest komen als Isaac zelf, wanneer hij vader zou worden van de eerstgeboren natie van YAH. Hij bevestigde aan de boodschapper dat YAH een engel voor hem uit zou sturen om de vrouw te vinden van Zijn keuze. De knecht van Abraham plaatste zijn hand op de dij van zijn meester (de sterkste spier van het lichaam) als een teken dat hij getrouw de opdracht zou vervullen (procuratie). Dicht bij zijn doel, bij een bron, spande de knecht een 'vlies' uit voor de Almachtige. Hij vroeg dat de toekomstige bruid het hart van een dienaar zou hebben, zodat ze niet alleen hem maar ook alle kamelen water zou geven. Deze gezant op een missie, realiseerde zich niet dat YAH al een bruid had voorbereid, namelijk Rebecca, de dochter van Betuël, de zoon van Nahor, Abrahams broer. Rebecca was een mooie maagd, die was uitgekozen voor Isaac.

Zelfs met haar betoverende schoonheid en heilig karakter zou de toekomst onthullen dat de voorbestemde bruid niet zonder problemen zou zijn. Rebecca was namelijk, net als Sarah, onvruchtbaar. De naam Rebecca bevat het bijvoeglijk naamwoord **rav** ('grote hoeveelheid'). Ironisch genoeg zond de familie haar haar naar haar toekomstige bruidegom met de volgende zegen: 'ONZE ZUSTER, MOOGT GIJ TOT DUIZENDEN VAN TIENDUIZENDEN WORDEN, EN UW NAGESLACHT BEZITTE DE POORT VAN ZIJN HATERS.' (GEN 24:60) Wat een prachtige zegen om je familie mee te verlaten en mee thuis te komen. Deze woorden moeten in haar gedachten hebben geëchood op weg naar een vreemd land en een onbekende bruidegom.

Let eens op de woorden van de knecht aan Rebecca's familie: 'YAH HEEFT MIJN HEER ZEER GEZEGEND, ZODAT HIJ RIJK GEWORDEN IS; HIJ HEEFT HEM GEGEVEN KLEINVEE EN RUNDEREN, ZILVER EN GOUD, SLAVEN EN SLAVINNEN KAMELEN EN EZELS. EN SARAH, DE VROUW VAN MIJN HEER, HEEFT MIJN HEER EEN ZOON GEBAARD, NADAT ZIJ OUD GEWORDEN WAS, EN HIJ HEEFT HEM GEGEVEN ALLES WAT HIJ BEZIT.' (GEN 24:35-36) Hier blijkt wederom dat de erfenis alleen aan Isaac gegeven is. Er was geen splitsing van het geboorterecht van de eerstgeborene; Isaac ontving de volheid van de positie als aartsvader en als een 'dienaar-prins' in het koninkrijk van YAH. De roeping op het leven van deze eerstgeborene was dat hij een van de aartsvaders van de eerste natie zou zijn in het Abrahams verbond. Nerveuze opwinding moet de harten van Rebecca en Isaac vervuld hebben toen zij elkaar voor de eerste keer zagen! De avond viel al snel en er was geen tijd om de schoonvader te ontmoeten. En dus na het aanhoren van het verhaal van de dienstknecht over het vinden van de bruid, 'TOEN BRACHT ISAAC HAAR IN DE TENT VAN ZIJN MOEDER SARAH, EN HIJ NAM REBECCA, EN ZIJ WERD HEM TOT VROUW, EN HIJ KREEG HAAR LIEF. ZO VOND ISAAC TROOST NA DE DOOD VAN ZIJN MOEDER.' (GEN 24: 67). Toen Isaac werd besneden gaf zijn vader een groot feest, maar bij zijn trouwen is er geen sprake van een feest. Wellicht rouwde de familie nog om de dood van Sarah.

Abraham verspilde geen tijd en hertrouwde. Zijn nieuwe vrouw, Ketura, gaf hem nog eens zes zonen. Maar net als bij Ismaël laat de schrift duidelijk zien wie de rechtmatige erfgenaam is van de familie: 'ABRAHAM NU GAF ALLES WAT HIJ HAD AAN ISAAC, MAAR AAN DE ZONEN VAN DE BIJVROUWEN, DIE ABRAHAM HAD, GAF ABRAHAM GESCHENKEN, EN HIJ ZOND HEN, NOG BIJ ZIJN LEVEN, WEG VAN ZIJN ZOON ISAAC, OOSTWAARTS, NAAR HET OOSTERLAND.' (GEN 25:5-6).

DE TWEELING

Isaac was veertig jaar oud toen hij met Rebecca trouwde. Twintig jaar later was hij nog steeds geen vader. Het wonderkind moest er net als zijn vader rekening mee houden dat zijn vrouw onvruchtbaar was. En dus begon Isaac te bidden tot YAH. Het duurde niet lang voordat Elohim ingreep om leven voort te brengen uit Rebecca's onvruchtbare moederschoot! Rebecca werd zwanger en droeg een tweeling. De moeder voelde een strijd in haar baarmoeder, als een soort worstelwedstrijd. Toen zij YAH vroeg naar deze situatie, sprak Hij profetisch: 'TWEЕ VOLKEN ZIJN IN UW SCHOOT, EN TWEE NATIËN ZULLEN ZICH SCHEIDEN UIT UW LICHAAM; DE ENE NATIE ZAL STERKER ZIJN DAN DE ANDERE, EN DE OUDSTE ZAL DE JONGSTE DIENSTBAAR WEZEN.' (GEN 25:23). Wat een chaos in de Goddelijke orde! Waar ging dit over; de eerstgeborene zal de jongere dienen? Als dit het geval is, zal Isaac met een flink probleem opgezadeld worden. Tegenwoordig is er niet veel waardering voor de gedachte dat embryo's gevoelig kunnen zijn voor de wereld om hun heen. Het lijkt er op dat Rebecca's baby's alles over het belang van het eerstgeboorterecht wisten. Het eerstgeboorterecht verschaft namelijk een leiderschapspositie en tevens een prinselijk deel in de familie. En dus waren de broertjes in de moederschoot al aan het vechten om als eerste geboren te worden. Uiteindelijk kwam Esau, de sterkste, als eerste naar buiten met Jakob aan zijn hiel. Esau was rood en harig (adom, verwant aan adama, aarde). Het feit dat Esau er als eerste eruit kwam zou niet in zijn voordeel werken omdat het woord van Elohim zijn toekomst zou bepalen.

Elohim bepaalde dat Esau en Jakob tot twee naties zouden worden, twee volken met verschillende bestemmingen (Gen 25:22). Het leiderschap binnen de familie werd automatisch aan Esau toegewezen, ondanks dat hij niet voldeed aan de taak. Hij had duidelijk bewezen de sterkste van de twee te zijn. Hij had hard gevochten voor deze positie gevochten en had het ook ontvangen. Jakob echter, hield zijn broers hiel vast en kreeg daarom de naam 'Ya'akov' wat 'hiel' of 'volgen' betekent. Zoals reeds genoemd in hoofdstuk 5 bepaalde Elohim het volgende: 'EN IK ZAL VIJANDSCHAP ZETTEN TUSSEN U [SATAN] EN DE VROUW, EN TUSSEN UW [SATAN] ZAAD EN HAAR ZAAD; DIT ZAL U [SATAN] DE KOP VERMORZELEN EN GIJ [SATAN] ZULT HET DE HIEL VERMORZELEN.' (GEN 3:15).

De vervulling van deze raadselachtige aankondiging zou moeten wachten totdat er een nieuw verbond met het huis van Jakob gemaakt zou worden (Jer. 13:13). Het nieuwe verbond was ontworpen om vervuld te worden door de koninklijke eerstgeboren Zoon, geboren uit het zaad van een vrouw (Gen 3:15, Mat 1:23). Hij zou dit nieuwe verbond bekrachtigen door Zijn bloed en de blauwe plekken op Zijn lichaam. Wanneer de voorbestemde ontvangers van dit nieuwe verbond tenslotte hun beloofd herstel binnengaan, zal het leiden tot vereniging met Elohim en met elkaar, en zo één huis van Jakob worden. Op die manier zullen zij de overwinning van hun Verlosser over de vijand verkondigen, vervullend de woorden opgeschreven door de apostel Paulus: 'EN DE ELOHIM VAN DE VREDE ZAL WELDRA DE SATAN ONDER UW VOETEN VERTREDEN.' (ROM. 16:20). In overeenkomst met de profetie van Elohim jegens Rebecca, waren de broers al voor hun geboorte vertegenwoordigers van volken (gojim). Dit wordt erg belangrijk om het verbond met hun grootvader Abraham te begrijpen. Een verbond dat nu vervulling zou vinden in hun ouders. Toen YAH de belofte aan Abraham gaf, kondigde Hij aan dat het volk dat uit zijn lendenen voort zou komen een gekozen natie zou zijn (Deut. 7:6). Een volk dat niet aan zichzelf, maar aan Elohim toebehoord. Paulus legt het als volgt uit: 'MAAR DIT NIET ALLEEN; DAAR IS OOK REBECCA, BEVRUCHT VAN EEN MAN, ONZE VADER ISAAC. WANT TOEN DE KINDEREN NOG NIET GEBOREN WAREN EN GOED NOCH KWAAD HADDEN GEDAAN (OPDAT HET VERKIEZEND VOORNEMEN VAN ELOHIM ZOU BLIJVEN, NIET OP GROND VAN WERKEN, MAAR OP GROND DAARVAN, DAT HIJ RIEP), WERD TOT HAAR GEZEGD: DE OUDSTE ZAL DE JONGSTE DIENSTBAAR ZIJN, GELIJK GESCHREVEN STAAT: JAKOB HEB IK LIEFGEHAD, MAAR ESAU HEB IK GEHAAT.' (ROM 9:10-13, MAL 1:3). Dit lijkt heel oneerlijk in onze natuurlijke manier van denken en oordelen, maar omdat YAH de levens van de twee broers regeert is ook deze ontwikkeling onderdeel van Zijn genade en gerechtigheid (Rom 9:14-18).

Esau had het recht om de eerstgeboren natie te zijn, niet Jakob. Om ervoor te zorgen dat dit eerstgeboorterecht Jakob ten deel zou vallen moest YAH ervoor zorgen dat Esau zijn prinsendeel over zou geven aan Jakob. Het is dus duidelijk dat Jakob het eerstgeboorterecht uit de hand van de Almachtige ontvangt. Deze ontwikkelingen in de familie van Jakob waren niet buitengewoon. Wat natuurlijkerwijs onmogelijk leek was niet onmogelijk voor Elohim.

Op een dag ging Esau op jacht. Hij had een slechte dag en dacht dat hij doodging tegen de tijd dat hij weer thuis kwam. Jakob op dat moment in linzesoep te roeren, net buiten de tent van zijn moeder, hij aarzelde niet zijn broer een voorstel te doen. Jakob stelt aan Esau voor dat hij het eerstgeboorterecht verkoopt aan Jakob in ruil voor een kom soep. Esau redeneerde dat het prinselijke deel hem niet veel goed zou doen als hij dood zou zijn. Tevens was hij er zeker van dat zijn oude vader hem het eerstgeboorterecht zou toekennen indien hij niet zou sterven en hem de rechterhand op het hoofd zou leggen, naar een gewoonte in die tijd. Op deze wijze zou hij het dubbele deel ontvangen. Hij wist eveneens dat hij zijn vaders favoriet was en dat Isaac meer van hem hield dan van Jakob. Om deze redenen twijfelde Esau er geen moment aan dat hij de zegen van de rechterhand zou ontvangen. Dus stemde hij erin toe om aan Jakob zijn geboorterecht te geven in ruil voor een kom soep.

Esau had er echter niet aan gedacht dat wanneer Jakob het prinselijk deel en hij het dubbele deel zou ontvangen, geen van beide zich zou kwalificeren om prins/verlosser te zijn. Dit kon de familie zelfs ruïneren. Het zou nog problematischer zijn voor een familie c.q. natie die de Schepper toebehoorde. (met als doel verlossing en herstel van de schepping) Net als Kaïn, die de eerstelingen achterhiel en daarmee zijn geboorterecht verloor, gaf Esau het op, zonder aan de gevolgen te denken (Hebr. 12:16-17).

Tegen de tijd dat Isaac de dubbele zegen zou overdragen op Esau, was het voor Rebecca duidelijk dat Jakob de ontvanger moest zijn. Ze herinnerde zich de profetie die ze gekregen had toen ze zwanger was. Deze profetie maakte Rebecca vastbesloten om ervoor te zorgen dat Jakob het geboorterecht zou krijgen. Rebecca moet weet hebben gehad van de deal tussen haar twee zoons. Ze kon niet toestaan dat de zegen verdeeld zou worden. Rebecca verspilde geen tijd en riep Jakob bij zich. Samen begonnen ze aan een gevaarlijke poging om de zegen te ontvangen. Deze poging had een vloek kunnen worden. Rebecca had echter een verlosser nodig in de familie en dus nam ze het risico om een plan uit te voeren wat makkelijk had kunnen falen. 'NU DAN, MIJN ZOON, LUISTER NAAR MIJ IN WAT IK U GEBIED. GA NAAR DE KUDDE, HAAL MIJ VANDAAR TWEE GEITENBOKJES, DAN ZAL IK DIE TOT EEN SMAKELIJK GERECHT VOOR UW VADER BEREIDEN, ZOALS HIJ HET GAARNE HEEFT. BRENG DIT DAN AAN UW VADER OM TE ETEN, OPDAT HIJ U ZEGENE VOOR ZIJN DOOD. MAAR JAKOB ZEIDE TOT ZIJN MOEDER REBECCA: ZIE, MIJN BROEDER ESAU IS EEN RUIG MAN, EN IK BEN EEN

ONBEHAARD MAN. MISSCHIEN ZAL MIJN VADER MIJ BETASTEN; DAN ZAL IK IN ZIJN OGEN ZIJN ALS IEMAND, DIE DE SPOT MET HEM DRIJFT, EN IK ZAL VLOEK OVER MIJ BRENGEN EN GEEN ZEGEN. MAAR ZIJN MOEDER ZEIDE TOT HEM: UW VLOEK ZIJ OP MIJ, MIJN ZOON; LUISTER NU NAAR MIJ EN GA ZE MIJ HALEN. TOEN GING HIJ ZE HALEN EN BRACHT ZE AAN ZIJN MOEDER, EN ZIJN MOEDER BEREIDDE EEN SMAKELIJK GERECHT, ZOALS ZIJN VADER HET GAARNE HAD. OOK NAM REBECCA DE BESTE KLEDEREN VAN HAAR OUDSTE ZOON ESAU, DIE BIJ HAAR IN HUIS WAREN, EN LIET ZE HAAR JONGSTE ZOON JAKOB AANTREKKEN. EN DE VELLEN DER GEITENBOKJES TROK ZIJ OVER ZIJN HANDEN EN OVER ZIJN GLADDE HALS.' (GEN 27:8-16)

Rebecca hield haar adem in toen ze het bedrog van Jakob gadesloeg. Ze bad dat de maskerade zou slagen en dat Isaac de onherroepelijke zegen aan Jakob zou geven. Jakob en zijn moeder van vreugde nadat Jakob met de 'overwinning' zijn vaders aanwezigheid verliet. Hun vreugde duurde echter niet zo lang want Esau kwam terug van de jacht. Wat er nu ging gebeuren zou de gehele geschiedenis beïnvloeden van het gezin tot op de huidige dag. Deze twee broers/naties zouden dezelfde moeilijkheden tegenkomen die al eeuwen eerder Kain en zijn broer Abel hadden geplaagd.

ISAAC SCHENKT ZEGENINGEN

De profetische zegening betreft het dubbele deel dat hij net had ontvangen galmde nog na in Jakobs binnenste: 'ELOHIM ZAL U GEVEN VAN DE DAUW DES HEMELS EN VAN DE VETTE STREKEN DER AARDE, EN OVERVLOED VAN KOREN EN MOST. VOLKEN ZULLEN U DIENEN, EN NATIËN ZICH VOOR U NEERWERPEN; WEES HEERSER OVER UW BROEDEREN, EN DE ZONEN UWER MOEDER ZULLEN ZICH VOOR U NEERBUIGEN. WIE U VERVLOEKT, ZIJ VERVLOEKT, EN WIE U ZEGENT, ZIJ GEZEGEND.' (GEN 27:28-29). Voordat hij kon verwerken wat bedoeld werd, verscheen zijn broer, de vermoedelijke erfgenaam, ten tonele met hartig voedsel. Esau wilde graag anticiperen op de gedachte dat hij de zegen van de eerstgeborene zou ontvangen en de grote rijkdom die erbij hoorde. Deze jongeman die vol verwachting was, stond niet stil bij het feit dat hij zijn geboorterecht had veracht. Wat een schok zowel voor de vader als de zoon toen zij ontdekten dat de zegen van de rechterhand aan Jakob (Ya'akov de 'onderdanige') gegeven was. Isaac die zich waarschijnlijk niet bewust was van de overeenkomst tussen de zonen, was geweldig geschrokken toen hij zich realiseerde dat hij het geboorterecht had gesplitst (Gen 27:33).

Esau was snel om dit detail uit te leggen, echter niet volledig, toen hij riep: 'NOEMT MEN HEM NIET TERECHT JAKOB, OMDAT HIJ MIJ NU AL TWEEMAAL BEDROGEN HEEFT? MIJN EERSTGEBORTERECHT HEEFT HIJ WEGGENOMEN, EN ZIE, NU HEEFT HIJ MIJN ZEGEN WEGGENOMEN. EN HIJ ZEIDE: HEBT GIJ VOOR MIJ GEEN ZEGEN OVERGEHOUDEN?' (GEN 27:36). Met tranen van woede pleitte Esau voor een gelijk deel. Zijn vader, die het protocol heel goed begreep, wist echter dat slechts één familielid dit recht kon ontvangen. We moeten niet vergeten dat Esau het geboorterecht, dat heilig was in de ogen van YAH, verachtte. De schrijver van de Hebreeënbrief geeft een commentaar op deze situatie. Hij waarschuwt de mensen die het geloof van Abraham navolgen om niet te licht te denken over de beloften, evenals Esau, die voor een kom soep zijn geboorterecht verkocht. Nadat het aan een ander was gegeven, was het te laat voor hem en voor berouw was het te laat, hoewel Esau het zocht onder tranen (Hebr. 12:16-17).

Isaac werd vervuld met medelijden toen hij zijn zoon hoorde smeken en onder de inspirerende hand van de Geest profeteerde hij: 'ZIE, VER VAN DE VETTE STREKEN DER AARDE ZAL UW WOONPLAATS ZIJN, EN ZONDER DAUW DES HEMELS

VAN BOVEN. MAAR VAN UW ZWAARD ZULT GIJ LEVEN EN UW BROEDER ZULT GIJ DIENEN. EN HET ZAL GESCHIEDEN, WANNEER GIJ U KRACHTIG INSPANT, DAT GIJ ZIJN JUK VAN UW HALS ZULT AFRIKKEN.' (GEN27:39-40). Hetgeen hier op volgt is bedoeld om de geschiedenis en het karakter van zijn nageslacht te onderstrepen: 'EN ESAU KOESTERDE WROK TEGEN JAKOB OM DE ZEGEN, WAARMEDE ZIJN VADER HEM GEZEGEND HAD, EN ESAU ZEIDE BIJ ZICHZELF: DE DAGEN VAN DE ROUW OVER MIJN VADER ZIJN AANSTAANDE; DAN ZAL IK MIJN BROEDER JAKOB DODEN.' (GEN 27:41). De toon in de relatie tussen de twee broers was nu gezet in een atmosfeer van jaloezie, haat en moord. Rebecca realiseerde zich dat Esau een bedreiging vormde voor het leven van Jakob. Rebecca zei Jakob dat hij moest vluchten en dat hij naar haar broer Laban in Haran moest gaan. Rebecca hoopte dat Esau's haat en woede snel zou bedaren zodat Jakob op korte termijn weer naar huis kon komen. YAH had echter een ander plan met Zijn uitverkorene. Jakob, nu volledig uitgerust met alle rechten van een eerstgeborene in de genealogie van de eerstgeborenen in het koninkrijk van YAH, ging nu terug naar de plaats waar de familie geschiedenis begon. Hier droeg YAH zijn grootvader voor het op om zijn familie te verlaten en naar een ander land te gaan. We moeten onthouden dat de dubbele zegen, die Jakob ontving door de oplegging van de rechterhand (Gen 27:28- 29) veel meer was dan een individuele zegen. De zegen zou op Jakobs gehele nageslacht van toepassing zijn. Zijn hele leven zou hij de zalving dragen van de prinselijke positie en ook de dubbele zegen. Maar de vervulling van alles wat beloofd en geprofeteerd was, zou het soevereine overzicht en de leiding van de Almachtige Vader van Abraham en Isaac nodig hebben. In de nasleep van dit alles heeft Rebecca haar man alles verteld, inclusief het woord dat YAH tegen haar had gesproken terwijl de kinderen nog in haar moederschoot waren. Isaac geloofde zijn vrouw en vol van het geloof en de zalving van een patriarch zegende hij Jakob nog eens voordat hij zijn huis verliet: 'EN ELOHIM, DE ALMACHTIGE, ZEGENE U, HIJ MAKE U VRUCHTBAAR EN VERMENIGVULDIGE U, ZODAT GIJ TOT EEN MENIGTE VAN VOLKEN WORDT. HIJ GEVE U DE ZEGEN VAN ABRAHAM, U EN UW NAGESLACHT MET U, ZODAT GIJ HET LAND UWER VREEMDELINGSCHAP, DAT ELOHIM AAN ABRAHAM GEGEVEN HEEFT, IN BEZIT KRIJGT.' (GEN 28:3-4). Op dat zelfde moment instrueerde Isaac zijn zoon geen vrouw te nemen uit de Kanaänieten, maar vanuit zijn eigen familie. Intussen zocht Esau wraak, maar hij was niet in staat daarvan iets uit te voeren zolang zijn vader nog leefde. Nadat hij de instructies van Isaac aan Jakob om geen vreemde vrouw te nemen had gehoord, wilde hij het goedmaken en trouwde een

Ismaëlitische, want zijn twee Hittitische vrouwen waren zijn ouders een doren in het oog (Gen 28:8-9). Met tranen in hun ogen omhelsden Rebecca en Isaac Jakob en zeiden hem vaarwel.

In de ontvouwing van het verhaal van de aartsvaders zal ieder onderdeel continue verwijzen naar het koninkrijk van YAH en Zijn zeggenschap, trouw en macht aan Zijn woord om het te volbrengen.

Jakobs reis was nog maar amper begonnen toen hij bij een berg aankwam en ging rusten voor de nacht. Gedurende de nacht had hij een droom: 'TOEN DROOMDE HIJ, EN ZIE, OP DE AARDE WAS EEN LADDER OPGERICHT, WAARVAN DE TOP TOT AAN DE HEMEL REIKTE, EN ZIE, ENGELN VAN ELOHIM KLOMMEN DAARLANGS OP EN DAALDEN DAARLANGS NEDER. EN ZIE, DE YAH STOND BOVENAAN EN ZEIDE: IK BEN YAH, DE ELOHIM VAN UW VADER ABRAHAM EN DE ELOHIM VAN ISAAC; HET LAND, WAAROP GIJ LIGT, ZAL IK AAN U EN AAN UW NAGESLACHT GEVEN. EN UW NAGESLACHT ZAL ZIJN ALS HET STOF DER AARDE, EN GIJ ZULT U UITBREIDEN NAAR HET WESTEN, OOSTEN, NOORDEN EN ZUIDEN, EN MET U EN MET UW NAGESLACHT ZULLEN ALLE GESLACHTEN DES AARDBODEMS GEZEGEND WORDEN. EN ZIE, IK BEN MET U EN IK ZAL U BEHOEDEN OVERAL WAAR GIJ GAAT, EN IK ZAL U WEDER BRENGEN NAAR DIT LAND, WANT IK ZAL U NIET VERLATEN, TOTDAT IK GEDAAN HEB WAT IK U HEB TOEGEZEGD.' (GEN 28:12-15). Toen hij wakker werd, verwonderd door de droom, noemde Jakob de plaats Bethel³⁷. Hij beschouwde deze plek als 'de poort naar de hemelen'. Dit is een opmerkelijk profetisch woord van belofte en hoop voor zichzelf en zijn nageslacht! De Almachtige zou over hem waken en hem terug brengen naar deze plaats en het land. De engelen van Elohim verklaarden in de droom dat zij over Jakob waakten, hem dienden en de goddelijke wil uitvoerden voor zijn leven en toekomst. De ontmoeting die Jakob deze nacht had, was de kickstart voor de rest van zijn leven. Jakob zette de steen, die hij als kussen had gebruikt, rechtop en goot er olie over. Jakob sloot een verbond met YAH, daagde zijn Schepper uit en zei: 'INDIEN ELOHIM MET MIJ ZAL ZIJN, EN MIJ BEHOEDEN ZAL OP DEZE WEG, DIE IK GA, MIJ ZAL GEVEN BROOD OM TE ETEN EN KLEDEREN OM AAN TE TREKKEN, EN IK BEHOUDEN TOT MIJNS VADERS HUIS WEDERKEER, DAN ZAL YAH MIJ TOT ELOHIM ZIJN. EN DEZE STEEN, DIE IK TOT EEN OPGERICHTE STEEN GESTELD HEB, ZAL EEN HUIS VOOR ELOHIM WEZEN, EN VAN ALLES WAT GIJ MIJ SCHENKEN ZULT, ZAL IK U STIPT DE TIENDEN GEVEN.' (GEN 28:20-22). Jakob beloofd het tiende deel terug te geven van alles wat Elohim hem toevertrouwd. Dit bewijst dat Jakob tot dat moment alleen nog maar aan zichzelf had gedacht. Hij had nog niet geleerd wat het betekent om een hoeder te zijn van het geboorterecht van een verlosser.

---

³⁷ Huis van Elohim

YAH verspilde geen tijd om Jakob aan zijn toekomstige vrouw voor te stellen van. Toen hij bij een afgedekte bron in het land van zijn voorvaderen arriveerde, verscheen er een jonge vrouw met een kudde schapen. Zij bleek de dochter van zijn oom Laban te zijn. Laban was de broer van zijn moeder. Het was liefde op het eerste gezicht tussen Jakob en Rachel.

Jakob haalde het stenen deksel van de put. Zijn moeder had jaren geleden water geput voor de knecht van zijn grootvader, wellicht uit dezelfde put. Nu gaf Jakob water aan de kudde van zijn 'ooi'³⁸ Rachel.

---

³⁸ *ewe* in het Hebreeuws

Terwijl het toneelstuk zich verder ontvouwt zien we dat Laban, Jakobs oom ook zijn schoonvader zal worden. Na een maand, waarin Jakob voor Laban heeft gewerkt, begint Laban over een beloning voor zijn werkzaamheden. Jakob heeft zijn oog laten vallen Rachel, Labans dochter, en vraagt Laban hem toe te staan om haar te trouwen. Jakob zal 7 jaar Labans dienaar zijn om zijn dochter Rachel te trouwen. Jakob stemt hiermee in. Na zeven jaar werd er een bruiloft geregeld en de gesluierte bruid werd gepresenteerd aan de opgewonden bruidegom. Het feest ging door tot laat in de avond. De volgende morgen stond Jakob een grote verrassing te wachten. Laban had hem Lea gegeven, zij was Rachels oudste zus. Ondanks het gegeven dat hij zelf ook niet vreemd was met de kunst van het bedekken en liegen was hij zeer geschokt.

Jakob spoedde zich direct naar zijn nieuwe schoonvader om erachter te komen dat het de gewoonte in dat land was eerst de oudste dochter te laten trouwen (althans volgens Laban). Laban stelde aan Jakob voor, hem nog zeven jaar voor de hand van Rachel te laten werken. Jakob hield zoveel van de jonge maagd dat hij hiermee instemde. Maar gelukkig voor Jakob gaf Laban Rachel een week na de eerste huwelijksweek van haar zus, aldus geldt een Thora regel: 'GIJ ZULT GEEN VROUW NEMEN ALS BIJVROUW NAAST HAAR ZUSTER OM HAAR SCHAAMTE TE ONTBLOTEN NEVENS HAAR, TIJDENS HAAR LEVEN.' (LEV 18:18).

Lea had al snel in de gaten dat Jakobs hart niet naar haar uitging. Daarom opende YAH haar moederschoot. Zij gaf Jakob zijn eerstgeborene, Ruben. Daarop volgend kreeg ze nog drie kinderen, Simeon, Levi en Juda. Rachel had echter nog steeds geen kinderen gebaard en benijdde haar zus. Ze dreigde Jakob te zullen sterven, als hij haar geen kinderen zou geven. Zo plaatste zij een vloek op zichzelf. Jakob werd boos en zei dat hij niet Elohim was en daarom dus niet verantwoordelijk was voor het openen van haar moederschoot. Rachel gaf haar man een dienstmaagd, Bilha, zij schonk hem twee zoons, Dan en Naftali. Rachel voelde zich sterker dan haar zus Lea, die keer op keer voor Jakobs liefde en erkenning moest strijden. Daarom gaf Lea haar dienstmaagd Zilpa aan Jakob. Van Zilpa kreeg hij ook twee zoons, Gad en Aser. Lea was nog steeds niet tevreden en stond Rachel toe, in ruil voor

een aantal nachten met Jakob, om de liefdesappelen te kopen die haar zoon Ruben in het veld had gevonden. Ze hoopte de liefde van Jakob te kunnen 'kopen' door in nog meer nakomelingen te kunnen voorzien. YAH gaf Lea nog drie kinderen; Issakar, Zebulon en een dochter, Dina.

Tenslotte, nadat Jakob in zeven jaar zijn verplichting aan Laban had voldaan, verhoorde YAH de smeekbede van Rachel en opende haar moederschoot. Gedurende veertien jaar sloeg Laban beslag op al de bezittingen van Jakob, inclusief zijn vrouwen en kinderen. Maar nu de tijd voorbij was, was de ingehuurde werkkraft vrij van alle verplichtingen. En zo werd Jozef, Rachels eerste kind, geboren in een 'vrij' gezin. Jakob was enorm opgelaten over zijn geboorte en maakte voorbereidingen om terug te keren naar zijn geboorteland. Laban weigerde Jakob, zijn dochters en kleinkinderen en hun vee, weg te laten gaan. In zijn hebzucht begon hij weer te onderhandelen met Jakob over beloningen. Deze keer echter was de laatstgenoemde in staat zijn misleidende werkgever te verschalken. YAH had hem in een droom laten zien wat hij moest doen om zijn eigen kudde te laten toenemen in aantal. (Gen 31:8-12) Uiteindelijk pakte dit zo uit dat hij nagenoeg al zijn ooms bezit hem ontworstelde. De zonen van Laban waren verontwaardigd over hun rijke neef en zwager. Ze vonden dat hij rijk werd ten koste van hen.

In dezelfde droom, die YAH gebruikte om Jakob te instrueren over de groei van zijn kudde, herinnerde Hij hem ook dat Hij, YAH, de Elohim van Bethel was (de plaats waar Jakob een overeenkomst met Hem sloot. Nu was het de tijd om te starten met de voorbereidingen voor de terugkeer. Jakob werd daarom uitgedaagd om een strategie te bedenken, die hem in staat stelde om niet alleen weg te gaan, maar ook om al zijn rijkdom mee te nemen naar het beloofde land. Jakobs situatie was niet eenvoudig, want hij had nu vijanden achter *en* voor hem. Als jonge man had Jakob zijn ouderlijk huis verlaten, nu stond hij op het punt om naar het land terug te keren met een groot gezin. Zo zien we dat YAH het verbond aan het vervullen was.

JAKOB KEERT TERUG NAAR HUIS

Jakob vertrok zonder Laban in te lichten over zijn vertrek. Echter, toen Laban erachter kwam dat zijn Jakob samen met zijn gezin en kudde vertrokken was ging hij achter hem aan. Toen hij er achter kwam dat ook zijn huisgoden weg waren, werd hij nog bozer! Hoewel hij door YAH gewaarschuwd was in een droom 'DAT GIJ MET JAKOB NIET TEN GOEDE OF TEN KWADE SPREEKT.' (GEN 31:24) overwoog Laban nog steeds zijn vermeende eigendom terug te halen. Hij gaf het bevel ook het kamp van de weglopers te controleren om zijn huisgoden terug te vinden. Hij wist niet dat zijn dochter Rachel ze onder het zadel had verstopt van haar kameel. Zij weigerde er van af te komen, omdat ze claimde dat ze 'in haar dagen'³⁹ was. Jakob, die de truc van zijn vrouw niet doorhad, voelde zich weer onheus bejegend door zijn schoonvader, terwijl de laatstgenoemde zijn bezittingen doorzocht. En inderdaad, als Elohim niet had gesproken, was Jakob met niets vertrokken: 'DEZE DOCHTERS ZIJN MIJN DOCHTERS EN DEZE KINDEREN ZIJN MIJN KINDEREN EN DIT VEE IS MIJN VEE, JA, AL WAT GIJ ZIET, DAT IS VAN MIJ; WAT ZOU IK DAN NU MIJN EIGEN DOCHTERS EN DE KINDEREN DIE ZIJ GEBAARD HEBBEN, KUNNEN AANDOEN?' (GEN 31:43).

Laban had geen probleem zijn neef te bedriegen en te liegen tegen hem. Volgens de toegankelijkheid van Jakob had Laban de afgelopen twintig jaar al 'GIJ HEBT MIJN LOON TIENMAAL VERANDERD.' (GEN 31:7,41). Maar zoals we hebben gezien, zorgde YAH consequent voor zijn dienstknecht, die ook ten koste van zijn werkgever floreerde. En daarom, om Zijn eerstgeborene volkomen vrij van enige verplichting ten opzichte van zijn oom te krijgen, had YAH deze ontmoeting opgezet tussen Jakob en Laban. Het gaf ook Laban een mogelijkheid zijn gezin op de valreep een laatste zegen te geven en Jakob alles te laten houden wat hij verdient had, inclusief zijn dochters. De waarschuwing van Elohim aan Laban diende ook als waarschuwing dat Jakob krachtig en invloedrijk zou worden. Daarom sloot hij een pact met Jakob dat zij elkaars leven en eigendommen zouden respecteren. Om dit pact te gedenken stapelden ze stenen op elkaar. Jakob noemde het *Gal-Ed*⁴⁰

---

³⁹ ongesteld

⁴⁰ getuigen altaar

zeggende: 'DEZE STEENHOOP ZIJ GETUIGE, EN DE OPGERICHTE STEEN ZIJ GETUIGE: VOORZEKER, IK ZAL DEZE STEENHOOP NIET VOORBIJTREKKEN NAAR U TOE, EN GIJ ZULT DEZE HOOP EN DEZE OPGERICHTE STEEN NIET VOORBIJTREKKEN NAAR MIJ TOE, MET KWADE BEDOELING.' (GEN 31:52). Jakob, als drager van de priesterlijke rol als eerstgeborene, verzegelde dit verbond door een slachtoffer aan Elohim, waarna hij en Laban een maaltijd deelden. De volgende morgen gaf Laban tenslotte toestemming om definitief uit elkaar te gaan. Hij kuste zijn dochters en zegende al zijn kleinkinderen. Met een diepe zucht van verlichting, nu de problemen met zijn schoonvader opgelost waren, vervolgde Jakob zijn reis met zijn gezin en kreeg een ontmoeting die hij lang geleden ook eens had gehad. Onverwacht ontmoeten de engelen van YAH de vreemde reiziger weer (Gen 32:1). Waren het degene die langs de ladder op en neer klommen twintig jaar geleden? (Gen 28:12) Jakob noemde deze groep engelen, letterlijk, 'kamp van Elohim' en noemde de plaats waar zij verschenen, *Machanaïm*⁴¹, waarschijnlijk refererend aan de twee kampen, die van de engelen en die van hemzelf. Snel wordt duidelijk dat het idee 'dubbel kamp' hem geïnspireerd schijnt te hebben, want hij deelt zijn eigen huishouden in tweeën voordat hij de ontmoeting met Esau aandurft⁴².

Denkend aan de woede en de haat van zijn broer van jaren geleden, stuurde Jakob een aantal knechten vooruit, met cadeaus, om aan Esau de boodschap te geven dat hij naar huis terug zou komen. De knechten kwamen terug met een beangstigende boodschap. Esau kwam Jakob tegemoet met vierhonderd mannen. In korte tijd verdeelde Jakob zijn gezin en gaf de hoogste bescherming aan Rachel en Jozef. Jakob redeneerde, dat indien Esau zou aanvallen, er tenminste nog iemand kon ontsnappen.

Maar omdat hij gedurende de jaren Elohim beter had leren kennen, zocht een nederige Jakob YAH: 'O ELOHIM VAN MIJN VADER ABRAHAM EN ELOHIM VAN MIJN VADER ISAAC, YAH, DIE TOT MIJ GEZEGD HEBT: KEER TERUG NAAR UW LAND EN NAAR UW MAAGSCHAP EN IK ZAL U WELDOEN, IK BEN TE GERING VOOR AL DE GUNSTBEWIJZEN EN VOOR AL DE TROUW, DIE GIJ AAN UW KNECHT BEWEZEN HEBT, WANT MET MIJN STAF TROK IK OVER DE JORDAAN HIER EN NU BEN IK TOT TWEE LEGERS GEWORDEN. RED MIJ TOCH UIT DE HAND VAN MIJN BROEDER, UIT DE HAND VAN ESAU,

---

⁴¹ twee kampen

⁴² Of dit een profetisch vooruitzicht is naar de verre toekomst van Jakobs gezin, waar het opgedeeld wordt in twee huizen, is natuurlijk de vraag.

WANT IK BEN BEVREESD VOOR HEM: MISSCHIEN ZAL HIJ KOMEN EN MIJ VERSLAAN, ZOWEL MOEDER ALS KINDEREN.' (Gen 32:9-11). Op dit punt, herinnerde Jakob YAH aan Zijn belofte om zijn zaad te vermenigvuldigen als 'HET ZAND DER ZEE, DAT WEGENS DE MENIGTE NIET GETELD KAN WORDEN.' (Gen 32:12).

Jakob begon het ware hart van een eerstgeborene te laten zien. Hij was zich bewust van het feit dat hij ook slechts een dienstknecht was. Hoewel hij het volle eerstgeboorterecht droeg en geen trots of arrogantie toonde: noemde hij zichzelf de dienstknecht van Esau (Gen 32:4). Hij herkende de belangrijkheid van de taak die hem toevertrouwd was en wat het betekende in het verlossingsplan van YAH te passen; we horen Jakob uitroepen, 'IK BEN TE GERING VOOR AL DE GUNSTBEWIJZEN EN VOOR AL DE TROUW, DIE GIJ AAN UW KNECHT BEWEZEN HEBT'...

Enerzijds is er het vertrouwen, anderzijds is er ook angst voor Esau. YAH had echter ook omgezien naar Esau en ook hem gezegend in de periode dat Jakob in Haran was geweest. Esau die aan zijn harem één van de dochters van zijn oom Ismaël had toegevoegd, was aan de andere kant van de Jordaan gaan wonen. Deze verhuizing was waarschijnlijk aangemoedigd door zijn vader Isaac om mogelijke conflicten te vermijden als de laatstgenoemde zijn erfenis zou claimen.

DE WORSTEL WEDSTRIJD

De nacht voor de onvoorspelbare reünie tussen de twee broers, bleef Jakob alleen achter en zocht hij de Elohim van zijn vaderen op. Aan de oever van de Jabbok (Yabbok) bevond de teruggekeerde eerstgeborene zich in een zeer radeloze situatie. Esau was onderweg om hem te ontmoeten met een leger van vierhonderd man. De toekomst zag er dus niet bepaald rooskleurig uit. (Gen 32:14-22) Plotseling verscheen er een silhouet van een *Man* vanuit het duister. Voordat hij het besepte, bevond Jakob zich in een worstel wedstrijd. Hij was niet onbekend met worstelen, zelfs in de baarmoeder twistte hij al met zijn tweelingbroer. Jakob kwam snel bij van de verrassing, bood sterke tegenstand en liet zijn tegenstander niet los. Het zag er naar uit dat zijn tegenstander geen andere mogelijkheid zag dan controle te nemen en dus 'SLOEG HIJ HEM OP ZIJN HEUPGEWRICHT, ZODAT JAKOBS HEUPGEWRICHT ONTWRICHT WERD, TERWIJL HIJ MET HEM WORSTELDE.' (vers 25). Dit was uiteraard een vooropgezette daad. De natuurlijke kracht van de zoon van Isaac moest worden 'uitgegoten' gedurende de 'nacht,' zodat in de morgen, bij het aanbreken van de dag, hij niet langer op zijn eigen kracht zou vertrouwen maar op YAH, die hem overmocht en hem zegende. Wij, het verlost overblijfsel van het nageslacht van Jakob, moeten begrijpen dat 'DE KRACHT OPENBAART ZICH EERST TEN VOLLE IN ZWAKHEID.' (2 Cor 12:9).

Bij de dageraad hield de verminkte concurrent de Man nog steeds vast, alhoewel de laatste vroeg hem los te laten, 'LAAT MIJ GAAN, WANT DE DAGERAAD IS GEKOMEN.' Jakob, die de situatie snel doorhad, antwoordde: 'IK LAAT U NIET GAAN, TENZIJ GIJ MIJ ZEGENT.' (vers 26). De Man was afkerig om de zegen daar te geven, want de originele 'afspraak' was dat Jakob *de gehele weg* terug moest naar Bethel om de zegen te ontvangen (Gen 28:15). Niettegenstaande, stond Jakob erop en bleef volhouden en wilde Hem niet laten gaan. 'DAAROP ZEIDE HIJ TOT HEM: HOE IS UW NAAM? EN HIJ ZEIDE: JAKOB. TOEN ZEIDE HIJ: UW NAAM ZAL NIET MEER JAKOB LUIDEN, MAAR ISRAËL, WANT GIJ HEBT GESTREDEN MET ELOHIM EN MENSEN, EN GIJ HEBT OVERMOCHT.' (Gen 32:27-28). De Man kende de zegening van de ware identiteit toe aan de dienstknecht van YAH. Dit was meer dan een naam, het was ook een titel en een verklaring van de positie, die ook op zijn voorvaderen rustte. Jakob was geen 'achterloper' meer, maar **Israël**, de *prins die Elohim overmocht en de mens* (vers 28). Echter nog steeds niet

tevreden, stelde hij een vraag, 'ZEG MIJ TOCH UW NAAM. MAAR HIJ ANTWOORDDE: WAAROM VRAAGT GIJ TOCH NAAR MIJN NAAM?' (vers 29).

Wie was toch deze Man, die Jakob later '*El*' zou noemen, naar de plaats van de ontmoeting met Hem, '*Pniel*', waarvan hij zei: 'IK HEB ELOHIM GEZIEN VAN AANGEZICHT TOT AANGEZICHT EN MIJN LEVEN IS BEHOUDEN GEBLEVEN.' (Gen 32:30). Net als de andere plaats van ontmoeting, waar hij YAH bovenaan de ladder zag staan, waarlangs engelen klommen en afdaalden.

Getuige het feit noemde hij de plaats *Bethel*, Huis van Elohim (Gen 28:19). Is er een connectie tussen deze twee episodes en plaatsen? En is dit een sleutel tot de identiteit van de Man van Wie Jakob gevraagd had hem te zegenen? Zo'n twintig jaar eerder, bij de Bethel ontmoeting, had YAH Zichzelf bekend gemaakt aan hem in een droom en hem zijn naam genoemd (Gen 28:13). Eigenlijk behoefde de huidige vraag van Jakob over de identiteit van de Man niet beantwoord te worden. Gezien zijn vraag om de zegen, wat dacht Jakob erbij? Was het de zegen van het verbond, welke de '*Elohim van Bethel*' had beloofd tijdens de eerste ontmoeting? Nu had hij alleen een nieuwe *naam* ontvangen, de volledige verklaring van de Bethel gelofte moest wachten tot hij weer terug was op die plaats.

In de tussentijd, zeker gesteld dat alles in orde was, kon Israël zijn broer ontmoeten vanuit een onderdanige houding. Intussen had YAH al zorggedragen, in ieder geval tijdelijk, voor de boosheid van Esau. Wat een mooie scene van verzoening wordt getoond als de twee broers elkaar omhelzen, huilend op elkaars schouders! (Gen 33:4) Esau nodigde Jakob aan zich bij hem te voegen, waarschijnlijk omdat hij een mogelijkheid zag om zijn broer onder *zijn* jurisdictie te brengen; maar dat was niet de bedoeling. Jakob herinnerde zich goed de woorden van YAH: 'KEER TERUG NAAR HET LAND UWER VADEREN EN NAAR UW MAAGSCHAP, EN IK ZAL MET U ZIJN.' (Gen 31:3).

VAN SICHEM NAAR BETHEL

Na Jakobs ontmoetingen met de Man en met Esau, trok hij de Jordaan over en kwam het land binnen door de Tirza vallei. Dit was de oostelijke hoofdingang van zijn erfdeel. Deze vallei komt uit in het gebied van Sichem. Dit ligt tussen twee bergen, genaamd Gerizim en Ebal⁴³. Abram en Sara wandelden door deze vallei toen zij aankwamen in het land vele jaren eerder en het was hier dat Jakob zijn eerste stuk land verkreeg van Hemor, de vader van Sichem de Chiwviet. Laten we deze ontmoeting eens nader bekijken. Deze ontmoeting illustreert hoe YAH Zijn regeringsorde zou instellen in het land.

Israël, wiens nieuwe naam zijn positie als prins aangeeft, regeert met samen met Elohim kwam in direct contact met een andere prins. De Kanaänieten herkende de positie van Israël niet en hij pronkte er ook niet mee. Hij had nederigheid geleerd door de Almachtige in de twintig jaar die hij als dienstknecht had doorgebracht. Zo zal iedereen veranderen die Elohim ontmoet van aangezicht tot aangezicht.

De zoon van Hemor, Sichem, wordt beschreven als 'DE VORST DES LANDS' (Gen 34:2). Zijn interesse in Dina, Lea's dochter, was niet noodzakelijk liefde op het eerste gezicht. Sichem onteerde Jakobs dochter en verkrachtte haar. Volgens Thora, moet een dergelijk vergrijp gewroken worden (Deut 22:20-30). Daarnaast had Sichem het meisje ontvoerd (Gen 34:26). Maar er was meer aan de hand. Deze strijd belichaamde de strijd om de geestelijke en de fysieke macht over het land Kanaän.

YAH moest Zijn verbondsbeloften uitvoeren, gedaan aan Abraham, Isaac en nu ook Jakob, maar zolang er een prins regeerde uit Kanaän, een Chiwviet, was een conflict tussen deze twee eerstgeborenen onvermijdelijk. YAH gebruikte de daaruit voortvloeiende omstandigheden om af te rekenen met de prins van Sichem. Toen de broers van Dina hoorden hoe hun zus onteerd was, werd hun woede opgewekt. Ruben, als eerstgeborene en wreker van de familie, had de verantwoordelijkheid om met deze zaak af te rekenen, maar slaagde daar niet in. Simeon en Levi, de volgende in lijn, namen de zaak in

---

⁴³ bestemd om de berg van zegen en vervloeking te worden genoemd, zie Exodus

eigen hand en volvoerden gerechtigheid aan de ouders. Daardoor brachten zij de positie van hun vader en oudste broer in diskrediet. Hun boze reactie en buitenzinnige benadering koste uiteindelijk een ieder het recht op het prinselijk deel van het geboorterecht.

Jakob was ontsteld over wat Simeon en Levi hadden gedaan. Zij hadden de bewoners van Sichem misleid, afgeslacht en geplunderd. Hij was eveneens bang voor reacties vanuit de andere stammen in het land. YAH bracht echter grote ontzetting over de Kanaänieten en zagen daardoor af van vervolging van degene die aan Hem toebehoorde (Gen 35:5). Zodoende vestigde YAH langzaam maar zeker de zeggenschap van Jakob over het gebied.

Na deze gebeurtenissen droeg YAH aan Jakob op om terug te gaan naar Bethel en daar een altaar te bouwen. Deze eerstgeborene wist, dat voordat hij de opdracht van YAH kon uitvoeren, hij en zijn gezin zich moesten reinigen, schone kleren aantrekken en zeker alle afgoden moesten wegdoen (Gen 35:2). Het was tijd voor Jakob om zijn belofte, die hij bij zijn eerste ontmoeting deed, gestand te doen. (Gen 28:20-21). Als gevolg daarvan maakten hij en zijn gezin zich gereed om Elohim te ontmoeten. Hij was het immers die beloofd had om Jakob terug te brengen naar zijn vaders huis. Zo wordt er een ander aspect van de relatie tussen Jakob en Elohim uitgerold.

Nadat Jakob het altaar gebouwd heeft te Bethel, sterft de voedster van Rebecca, Debora. Zij werd begraven bij Bethel, onder een eik (Gen 35:8). Waarom werd deze gebeurtenis opgeschreven, terwijl noch de dood van Rebecca noch van Lea werd vermeld? Om de betekenis van de aanwezigheid van Debora te begrijpen in het leven van Rebecca en haar zoon Jakob, moeten we wat verder terug zoeken.

Net voor Rebecca, samen met haar voedster en dienstmaagden (Gen 24:59), haar familie zou verlaten en zich bij haar toekomstige echtgenoot zou voegen, ontving ze de volgende zegen: 'Gij, ONZE ZUSTER, WORDT TOT VELE DUIZENDMAAL DUIZENDEN [REVAVA], EN UW ZAAD BEZITTE DE POORT ZIJNER VIJANDEN.' (Gen 24:60).

Er werd gerouwd om Debora, de voedster, zij had de zegen gehoord en was later deelgenoot geworden van de vervulling ervan. Het verdriet was zo

groot dat de plaats 'de Eik van het geween'⁴⁴ werd genoemd.. Debora, die mogelijkwijs Esau en Jakob gevoed had, was actief betrokken bij het realiseren van de beloften. Haar overlijden luidde daarom een verandering in. Haar rol zou nu vervuld gaan worden door een ander.

Toen YAH zichzelf bekend maakte aan Jakob, zo'n twintig jaar geleden, zei Hij tegen hem: 'IK BEN DE YAH, DE ELOHIM VAN UW VADER ABRAHAM EN DE ELOHIM VAN ISAAC' (Gen 28:13) Direct na de begrafenis van Debora echter introduceert YAH zichzelf aan Jakob als 'El Shaddai'⁴⁵ (Gen 35:11). Hier is een sleutel naar de transitie die Jakob zou ondergaan⁴⁶. Door Zichzelf bekend te maken als 'El Shaddai' openbaarde YAH, dat Hij hun bron van kracht en inhoud zou zijn⁴⁷, zodat Zijn gekozen 'eerstgeboren natie Israël' vruchtbaar zou zijn en zich vermenigvuldigd en zo 'EEN VOLK EN EEN MENIGTE VAN VOLKEN...' WORDEN EN OOK 'KONINGEN KOMEN VOORT UIT LICHAAM' (Gen 35:11).

De gebiedende wijs van het woord vermenigvuldigen⁴⁸ is in overeenkomst met de zegen van Rebecca⁴⁹. YAH verwijst consequent naar het verbond met het land, positionele autoriteit en overvloed dat Hij sloot met Abraham en wat Isaac overerfde. Nu herhaald Hij dezelfde woorden aan Israël en de aartsmoeders. De beloften gedaan aan de voorvaders waren de mogelijkheden die YAH gebruikte voor het openbaren en vestigen van Zijn koninkrijk en Hij gebruikt ze op dezelfde manier tot op vandaag.

Volgend op deze zegen, welke de eerdere beloften verzegelde, richt Jakob een steen op, giet er water over als plengoffer en zalft deze met olie. Misschien was het hetzelfde altaar welke hij gezalft en achter gelaten had, de eerste keer dat hij sliep in Bethel (Gen 28:18). Nadat Jakob zijn priesterlijke plicht had gedaan, verliet Jakob deze heilige plaats en reisde naar het zuiden naar de tent van zijn vader in Kiriath-Arba⁵⁰.

---

⁴⁴ Allon-Bacuth

⁴⁵ letterlijk, de Ene met Borsten, de veelborstige

⁴⁶ een transitie van een individu naar Israël, *"een volk en een menigte van volken"*.

⁴⁷ Elohim openbaart zich als voedster, transitie van fysieke voorzienigheid naar geestelijke voorzienigheid

⁴⁸ "rveh"

⁴⁹ "revava"

⁵⁰ het huidige Hebron

BENJAMIN – DE ZOON VAN DE RECHTERHAND

Jakob functioneert als prins en priester in het koninkrijk van YAH Elohim. Maar Jakob is meer dan een 'gewone' eerstgeborene. Hij was doorgaans meer de personificatie van het koninklijke priesterschap van YAH en het volk dat uitgekozen en bestemd is om voor Hem te leven.

Rachel begon met de bevalling van haar jongste kind in de omgeving van Bethlehem, te Efrata. Dit betekent dat alleen Jakobs jongste zoon in het land van zijn erfenis is geboren. Deze zware geboorte kost Rachel uiteindelijk haar leven maar niet voordat zij hem de naam Ben-Oni ⁵¹ had gegeven.

Kort daarna vernoemde Jakob hem Benjamin⁵²; dit was de enige zoon, die Jakob zelf een naam gaf. Rachels ontijdige dood brengt ons in gedachten dat haar huwelijk met Jakob niet strookt met de wet in de Thora, die verbiedt dat zusters met dezelfde man mogen trouwen tezelfdertijd (Lev 18:18) en tevens de door haarzelf uitgesproken vloek, toen ze nog onvruchtbaar was (Gen 30:1). Daarnaast is daar het stelen van de huisgoden van haar vader en het liegen erover tegen hem (Gen 31:34-35).

Toen hij zijn zoon als zijn rechterhand benoemde, had hij iets specifiek voor ogen. Zijn bedoeling was 'de zegen van de rechterhand'⁵³ aan één van Rachels kinderen te geven. Dus, indien er iets met Jozef zou gebeuren, zou er een 'back-up' zoon zijn van Rachel.

Als stam, begingen de Benjamieten een gruwelijke daad, die bekend staat als 'de bijvrouw uit Gibe'a' (Richt 19-21). Het resultaat ervan, gebrokenheid en bijna uitroeiing, hebben schijnbaar een zalving voortgebracht van herstel en verzoening in deze stam, meer als de anderen, gezien het volgende: Het gebied van Benjamin lag tussen de gebieden toegewezen aan de twee eerstgeborenen – Juda en Efraïm. Er waren tijden dat leden van de stam onderhandelden in situaties waarbij de 'stamhoofden' betrokken waren. Zelfs voordat de stam ontstond, was het de aanwezigheid van Benjamin wat Jozef motiveerde zich bekend te maken aan zijn broers (Gen 43:16, 29-30,

---

⁵¹ zoon van mijn kracht

⁵² zoon van de rechterhand

⁵³ dubbele portie

45:1-3, 14). Saul de Benjamiet verenigde, alhoewel tijdelijk, de verdeelde natie (1 Sam 19:16-18). Een andere Benjamiet, Simeï, tezamen met duizend van zijn broeders, stak de Jordaan over om koning David terug te brengen om weer te regeren over beide huizen na de oorlog met zijn zoon Absalom (2 Sam 19:16-18).

Mordechai, uit de stam van Benjamin, redde samen met zijn nicht het Joodse volk, die bedreigd werden in hun bestaan in het Perzische rijk. Het was door hun acties dat de Amelekiet Haman en zijn nageslacht werden uitgeroeid⁵⁴. Met als gevolg dat veel niet-Joden zich bij het huis van Israël voegden⁵⁵. Van Mordechai werd gezegd, dat hij bij zijn broeders in de smaak viel, omdat hij zich uitsprak voor hun welstand en vrede (Es 10:3). De onderneming van Mordechai en de manier waarop hij zorg droeg voor Esther classificeren hem als eerstgeboren verlosser.

Het was rabbi Saul ⁵⁶, van de stam van Benjamin, die het evangelie van het Koninkrijk naar de natiën bracht, waaronder YAH de nakomelingen van de stammen van Israël had verstrooid om hen terug te brengen naar het verbond (Rom 11:1, 25-26).

Nadat Jakob zijn geliefde echtgenote Rachel had begraven in Bethleem, kwam hij aan bij het huis van zijn jeugd, begroet door zijn oude vader. Jakob had er naar verlangd zijn gezin aan Isaac voor te stellen, in het bijzonder zijn trots en vreugde, Rachel met haar twee zonen. De oude patriarch was opgewonden om zijn eerstgeborene thuis te zien komen met zijn nageslacht. Om de beloften van YAH vervuld te zien, die hem jaren geleden waren gedaan.

Op de leeftijd van honderd tachtig jaar blies Isaac zijn laatste adem uit en zijn twee zonen begroeven hem naast zijn vader Abraham in Kiriath-Arba.

Door de dood van Isaac was Jakob nu de enige levende eerstgeborenen. De 22^e afstammeling vanaf Adam. Hij had de legale rechten van de koning-priester regering van YAH vanuit de familie van Noach en was het enige hoofd van de tent van Sem. Hoewel we zien dat hij op dit punt in de

---

⁵⁴ dus gedeeltelijke vervulling van het mandaat dat aan koning Saul gegeven was, die het echter niet afmaakte, 1 Sam 15:2-3,9

⁵⁵ "Joden werden" Es 8:17

⁵⁶ Paulus

geschiedenis eigenlijk een gekozen generatie vertegenwoordigde. Interessant is de vrede tussen de twee broers die nog niet verbroken was, omdat Esau zijn geboorterecht in de erfenis niet betwistte.

FAMILIE GEKIBBEL

Enige tijd nadat Jakob in het land woonden, begonnen de problemen in zijn gezin op te borrelen. Hij had zijn zoon Jozef een speciale mantel gegeven. Dit wekte bij zijn andere zonen verdenking, dat hun vader de eerstgeborene van Rachel voortrok en hem een speciale rol wilde geven in het gezin. Als je zo'n koninklijke beloning kreeg (2 Sam 13:18) betekende dat meestal dat de ontvanger het eerstgeboorterecht zou erven. De broers vonden echter dat dit eerstgeboorterecht aan Ruben toekwam, Lea's eerstgeborene. Lea had er ook haar gedachten over. Wat de zaak verergerde, was dat Jozef de zonen van de bijvrouwen hielp met de kudden en wanneer hij thuis kwam, slecht over hen rapporteerde (Gen 37:2). Het duurde dan ook niet lang voordat alle broers jaloers op hem werden en een hekel aan hem kregen. Dit leidde tot meer vijandschap, tegenwerking en uiteindelijk geweld.

Maar alsof dit nog niet genoeg was om de relaties binnen het gezin onder druk te zetten, kreeg Jozef dromen over zijn familie. Jong en onvolwassen als hij was, kon hij de druk niet weerstaan om het niet met hen te delen. In deze dromen zag hij zijn vader, stiefmoeder en broers voor hem buigen. De jaloezie van zijn broers veranderde nu in haat en moord. Ze konden niet wachten op een geschikt moment om met hem af te rekenen. Hetzelfde conflict als dat tussen Kaïn en Abel, Ismaël en Isaac en Esau en Jakob steekt opnieuw de kop op in het geslacht van YAH. De confrontaties bleken altijd een voorbode van strijd om de erfenis van het geboorterecht te zijn. Gelukkig heeft YAH altijd de controle over de toekomst van het gezin gehouden. Hij had bij Zichzelf gezworen dat Hij Zich aan Zijn verbond met Abraham zou houden. Daarom zorgde YAH ervoor dat de natie van de belofte⁵⁷ zou voortkomen uit de zoon van de belofte. Dit was Abrahams zoon, Isaac.

Toen Jozef zeventien jaar oud was, werd hij er door zijn vader op uit gestuurd om te kijken hoe het ging met zijn broers en hun kudden. Hieruit blijkt wederom dat Jakob in hem de leider van de familie zag. Toen Jozef zijn broers vond in de vallei bij Dotan, hadden ze al besloten wat ze met hem

---

⁵⁷ De natie omvat de belofte van het eerstgeboorterecht

zouden doen. Omdat Ruben de eerstgeborene was, en verantwoordelijk was voor het welzijn van de familie, overtuigde hij zijn broers hem in een lege put te gooien. Wat zijn broers niet wisten is dat hij Jozef wilde redden. Hij wilde hem later ophalen en hem bij zijn vader afleveren. Echter, in zijn afwezigheid kwam er een, door Elohim georganiseerde, Ismaëlitische karavaan met kamelen voorbij. Zij waren op weg naar Egypte. Toen Juda hen zag kreeg hij het idee om Jozef te verkopen. Zo kon hij zijn broers leven sparen en ze konden er ook nog iets op verdienen. De verkoop werd gesloten voor twintig zilverstukken. Later bij aankomst in Egypte werd Jozef verkocht aan Potifar, één van farao's officieren.

Toen Ruben terugkwam bij de put en zag dat Jozef er niet meer was, scheurde hij zijn kleren. Angst greep hem aan en hij wist dat zijn positie als gezinsverlosser ter discussie stond. Als Jakob te horen zou krijgen dat hij niet in staat was geweest zijn taak als 'beschermer van zijn broer' uit te voeren, zou zijn prinselijke rol aan een ander worden toebedeeld. Daarom riep hij uit: 'WAAR MOET IK HEENGAAN?' (Gen 37:30). Ruben had al wat op zijn 'kerfstok' omdat hij het bed van zijn vader had ontheiligd toen hij had geslapen met de bijvrouw van Jakob, namelijk met Bilha, na de dood van Rachel (Gen 35:22). Deze eerstgeborene faalde om te leven naar de standaard van wat van hem werd verwacht. Als hij de leider wilde zijn van deze familie, dan moest hij zich bewijzen en zichzelf waarmaken. Dit zou voor alle zaken, die deel zijn van het leven van het gezin en de goddelijkheid ervan gelden.

De broers liepen nu tegen een ander echt dilemma aan. Wat vertellen we onze vader? Ze bedachten dat ze de prinselijke mantel van Jozef zouden nemen en met geitenbloed zouden besmeuren en zo het bewijs leveren aan Jakob dat zijn zoon was gedood door een wild dier. Niettegenstaande de verraderlijkheid van deze actie, blikte het vooruit op het sprenkelen van het bloed van het lam jaren later over het volk van Israël en de rest van de mensheid.

Jakob was ontroostbaar na het horen van deze verschrikkelijke boodschap. Het was zo erg dat hij zijn leven lang zou rouwen. Juda, gebukt onder schuldgevoel wat betreft de situatie, dat hij het thuis niet uit kon houden en verhuisde naar het land Adullam (Gen 38:1).

DE LES VAN JUDA

YAH had de toekomst van de vierde zoon van Lea al had bepaald. Zijn drie oudere broers waren de positie van de eerstgeborene niet waardig. YAH zette voor Juda een opvoedkundige koers uit om te zien of hij een passende kandidaat zou zijn voor de rol van een 'prins'. En zoals we zullen zien, moest Juda het belang ontdekken om bij de wetten van gerechtigheid, die het leven van een familie leider regeren te blijven.

Juda was getrouwd met een Kanaänitische vrouw en had drie zonen bij deze vrouw. Zo'n huwelijk was eigenlijk verboden door YAH; het bestond uit dezelfde ongehoorzaamheid als waar Esau zich aan had toegewijd. Toen de eerstgeborene van Juda, Er, oud genoeg was, gaf Juda een vrouw aan hem. Er was echter een kwaadaardige man. Om die reden nam YAH zijn leven, voordat hij nakomelingen had. Juda gebod zijn tweede zoon, Onan, de vrouw van Er, Tamar, tot zijn vrouw te nemen en door haar nakomelingen te verwekken voor zijn oudste broer⁵⁸. Onan, die nu de rol als lossen en erfgenaam had van het dubbele deel van de familie van Juda, was gretig naar deze positie en wilde dat niet loslaten. Hij wist dat wanneer er een jongen voort zou komen uitals hij gemeenschap had met Tamar en er een jongen uit voortkwam, dit kind niet hem zou toebehoren, maar zijn broer Er zou vervangen als Eerstgeborene en Onan zou ervan uitgesloten zijn. Daarvoor verspilde hij zijn zaad op de grond. Vanwege deze ongehoorzaamheid, afgunst en openlijke overtreding van de rechtvaardige wet van YAH nam de Oppermachtige ook zijn leven.

Juda had een derde zoon, Sela, maar deze was te jong om te trouwen en daarom vertelde Juda Tamar te wachten in het huis van haar vader totdat hij oud genoeg zou zijn. Echter wilde Juda zijn jongste zoon helemaal niet aan Tamar geven, omdat hij bang was dat hij net zo zou eindigen als zijn broers (Gen 28:11).

Door al zijn intenties en pogingen stopte Juda het herstellingsproces van zijn nageslacht. Misschien redeneerde hij dat zijn derde zoon simpel op een dag zijn verlosser-eerstgeboorterecht zou erven van hem. Maar zolang als

---

⁵⁸ Dit is gebaseerd op het principe van lossing, zie Deut. 25:5-10

de vrouw van Er leefde, gold de leviraat wet van YAH en daardoor moest Juda een heel belangrijke les leren.

In gehoorzaamheid aan het verzoek van Juda verbleef Tamar jarenlang in het huis van haar vader. Maar toen op een dag na de dood van de vrouw van Juda werd haar verteld dat Juda naar Timna ging om schapen te scheren. Ze deed haar rouwkleding uit en omwond zich met een sjaal, bedekte haar gezicht met een sluier en ging zitten bij de poort van de stad. Interessant of misschien wel ironisch was de naam van de poort, waar de volgende scene zich zou afspelen, *Eina'im*⁵⁹. YAH zag Juda de 'hoer' bekijken en zij keek naar haar 'klant' door de sluier, die haar gezicht bedekte.

YAH zou Zijn weg gaan met Juda, de toekomstige leider van Israël. De verlossing en het herstel van de eerstgeborene van Juda was absoluut essentieel voor de voortgang van het geboorterecht in de uitkeuzen familie. Tamar, die deze zaken begreep, zette haar leven op het spel voor het koninkrijk van Elohim. Zij was als Sarah en Rebecca voor haar, beide waren gewillig om hun leven af te leggen voor de zaak van hun echtgenoten, wat misschien ook wel een kwalificatie is om koninklijke eerstgeborene verlossers te dragen. Tamar begreep de gevolgen van haar acties heel goed, maar nam voorzorgsmaatregelen om de zegelring, het koord en de staf achter te houden van Juda na de daad.

Er gingen slechts drie maanden voorbij toen Juda hoorde dat zijn schoondochter zwanger was. Hij nam aan dat het kwam door hoererij en het antwoord van Juda was snel en duidelijk: 'BRENG HAAR HIER EN VERBRAND HAAR' (GEN 38:24). Echter toen Tamar haar bewijsmateriaal liet zien, kon Juda alleen maar buigen voor haar rechtvaardigheid en tegen iedereen verklaren, 'ZE IS RECHTVAARDIGER DAN IK, OMDAT IK HAAR NIET AAN SELA HEB GEGEVEN, MIJN ZOON' (GEN 38:26).

Juda werd nederig gemaakt door de Almachtige en leerde zijn les, een feit dat duidelijk wordt als de gelegenheid zich voordoet om het regerings leiderschap zich toe te eigenen volgens de koninklijke orde van YAH in zijn gezin. Juda had nooit meer een relatie met zijn schoondochter, want dat zou de Thora verordening overtreden (Lev 18:15).

---

⁵⁹ ogen

Hoewel er geen notitie is van de nakomelingen van Tamar, is het aannemelijk dat Juda haar zoon zou kiezen als de eerstgeborene van Hebreeuwse afkomst en niet van Kanaänitische. Dit wordt in het volgende punt verduidelijkt. Toen Juda aannam dat Tamar een hoer was wilde hij haar niet simpelweg wegdoen en stenigen. Hij wilde haar verbranden op de brandstapel. Er zijn registraties naar aanleiding van een wet, welke gold voor de priesterlijke familie honderden jaren later dat een dochter, die in de geslachtslijn hoererij pleegde, moest worden geëxecuteerd door vuur (Lev 21:9). Alle moeders van de eerstgeborenen kwamen uit de eerstgeborenen lijn, wat het dus makkelijk maakt dat Tamar ook uit die familie lijn kwam. Juda zelf had dit principe overtreden door te trouwen met een Kanaänitische vrouw; met als resultaat dat zijn zonen rebellen werden.

Tamar paste zich in de rol van aankomende moeder in de tent van Juda en toen het zover was, kreeg ze niet een maar twee kinderen. YAH troostte Juda en compenseerde hem als het ware voor de zonen die hij had verloren. De geboorte van de tweeling werd gevolgd door een ongebruikelijke gebeurtenis: de arm van de ene stak uit het geboortekanaal en de vroedvrouw deed er een rood lint om. Echter trok het kind zijn arm terug en zijn broer kwam er het eerst uit. Deze eerstgeborene was Peres en zijn broer heette Zerach. Hier is een herhaling van een familiepatroon dat de eerste wordt ingehaald door de tweede, weer vervullend het woord van Yahshua dat 'DE EERSTE ZAL DE LAATSTE ZIJN EN DE LAATSTE DE EERSTE' (MAT 20:16). De 'zou-zijn' werd afgezet door eerstgeborene Zerach, zoals Esau de 'rode man' aangeduid werd door de kleur rood⁶⁰. Zijn broer Peres werd zo genoemd omdat hij *krachtig doorbrak* en zo werd geboren. Overeenkomstig die Ene, waarvan de profetie zegt *dat hij de kudde zou voorgaan*⁶¹, zou de nakomeling van Peres dat zijn en hij wordt beschreven als een doorbreker⁶² (Micha 2:13).

Weer zien we leven uit de dood voortkomen terwijl Peres de plaats van Er inneemt, de eerstgeborene van Juda. Dus dit fundamentele principe in de orde van het koninkrijk van YAH blijft actief in het uitvoeren van Zijn verlossend plan.

---

⁶⁰ of rossig

⁶¹ spreekwoordelijk

⁶² "poretz"

JOZEFS VOORBEREIDING

Terwijl Juda van zijn schoondochter leerde over de verantwoordelijkheid, onderging Jozef eveneens de 'leerschool van verlossing' van YAH. Jozefs eerste les bestond uit het leren omgaan met gemeen bedrog, de afwijzing en de leugens van zijn broers en tenslotte zijn verkoop als slaaf aan Ismaëlitische handelaren. Nadat hij in Egypte was aangekomen, zoals we al wisten, werd hij doorverkocht naar een hoge regerings functionaris van de farao.

In tegenstelling tot de feiten zegt de tekst dat 'YAH WAS MET JOZEF'. Dit ontging Potifar⁶³ niet en 'DAT YAH MET HEM WAS, EN DAT DE YAH ALLES WAT HIJ ONDERNAM ONDER ZIJN HAND DEED GELUKKEN' (GEN 39:2-3). Hoe kan het dat, ondanks de harde omstandigheden waar hij in zat, er over Jozef gezegd kan worden dat YAH met hem was? Tekende het deze jonge knaap dat de Almachtige een toekomst voor hem had? Hij was de eerstgeborene van Rachel. Wilde Elohim hem duidelijk maken dat hij Hem toebehoorde voor Zijn verlossende doeleinden? Jozef was zich bewust van deze positie, ondanks dat een verordening van het koninkrijk hem verhinderde het geboorterecht direct te ontvangen⁶⁴. Hij was zich ook bewust van de kwalificaties die benodigd zijn voor het ontvangen van het geboorterecht. Een onderdeel hiervan is om loyaal aan je vader, of in dit geval je meester, te zijn. Wandelend als een dienaar van gerechtigheid, werd Jozef gezegend door YAH met als resultaat dat het huishouden wat hij diende, meedeelde in de voordelen van zijn zegeningen.

Een andere test waar Jozef voor slaagde was een uitdaging voor menig jonge man. De vrouw van Potifar had een oogje op deze knappe jonge slaaf en probeerde hem continue te verleiden en hem in een onwettige relatie te brengen. Maar Jozef bleef trouw aan zijn Elohim en de instructies⁶⁵ van zijn vader en schipperde niet met zijn gehoorzaamheid. De vrouw van Potifar, geïrriteerd door Jozefs rechtschapenheid, beschuldigde hem van verleiding. Met de mantel van Jozef in haar hand en met valse getuigen, riep ze andere

---

⁶³ Jozefs meester in Egypte

⁶⁴ wordt later uitgelegd in hoofdstuk 38

⁶⁵ als ware de mondelinge Thora, in overeenstemming met de geschreven Thora van Mozes.

leden van het huishouden op en ze overtuigde hen van haar leugens. Hierna bracht ze de zaak bij haar man. Potifar gooide Jozef direct in de gevangenis van de koning. YAH bleef voor Jozef zorgen en vervolgde zijn weg met Jozef. Door deze tests zou blijken dat hij deelgenoot was aan de gerechtigheid van de principes van de Thora. Jozefs weg, net als zijn houding, zijn een voorafschaduwing van de aardse reis en de persoonlijkheid van de Messias. Jozefs omstandigheden vertegenwoordigen ook een profetische bestemming van het huis van Israël. Zij zullen naar een vreemd land gebracht worden, hun identiteit verliezen en worden als de heidenen. Zoals Jozef, zullen velen, in de landen waar ze heen gaan, invloedrijke posities krijgen. In tegenstelling tot hun voorouder, zullen zij echter verdwalen in ongerechtigheid en zonden.

Deze periode als gevangene was een van de dieptepunten in het leven van Jozef. Het zag er niet naar uit dat hij ooit de machtige heerser of verlosser zou zijn voor wie zijn familie zou buigen. Ondanks de omstandigheden bleef YAH hem zegenen. Het hoofd van de koninklijke gevangenis was hem welgezind. Hij gaf Jozef volledige verantwoordelijkheid over de gevangenen. Op Zijn eigen manier had YAH Zijn verlosser voor een tijd in gevangenschap in het koninkrijk van de farao verborgen. Gedurende de opsluiting van Jozef werden de schenker en de bakker van de farao ook vastgezet. Beiden kregen een droom. YAH voorspelde aan hun wat Hij voor hen in gedachten had. Jozef, die wist tot Wie hij zich moest wenden voor de uitleg, zei: 'ZIJN DE UITLEGGINGEN NIET DE ZAAK VAN ELOHIM?' (GEN 40:8). Toen vertelde hij hen de uitleg van hun dromen. Nadat YAH had laten uitkomen wat voorspeld was over de dienaren van de farao, de executie van de bakker en het herstel van de schenker, vroeg Jozef de laatste hem niet te vergeten voor de farao. Maar de schenker vergat hem wel. YAH heeft de toekomst van Jozef nog steeds in handen, het was voor Jozef nog niet de tijd om verlost te worden uit zijn benardheid. Tot het moment dat farao twee verontrustende dromen kreeg. Zijn priesters, voorspellers en wijze mannen waren niet in staat de dromen uit te leggen. Nu blijkt dat YAH het tijd vindt dat de schenker zich Jozef herinnert. De jongeman die de dromen kon uitleggen. En toen werd zijn naam genoemd bij een ongeruste Egyptische heerser.

Farao verspilde geen tijd en liet de uitlegger van dromen direct komen. De jongen man werd snel geschoren, gewassen, aangekleed en naar het paleis gehaald. Maar alhoewel Farao direct de mogelijkheden van Jozef erkende,

was het antwoord van de zojuist vrijgelaten gevangene aan de leider van Egypte vol met onderdanigheid: 'GEENSZINS; ELOHIM ZAL FARAO'S WELZIJN VERKONDIGEN' (GEN 41:16).

Jozef een eerstgeborene van YAH en een verlosser uit de familie van Noach, Om die reden krijgt Jozef nu een positie in de tent van de tweede zoon van Cham⁶⁶ om zijn broers te redden. Bitterheid of trots stak nooit de kop op in het hart van de dienaar van YAH en daarom werden de gaven van wijsheid, onderscheiding en bestuur volledig operationeel in Jozef. Hij zou nu, naast de farao, de meest invloedrijke persoon worden in Egypte. Het kan niet beter worden uitgelegd dan door te kijken naar de soevereiniteit van Elohim in het leven van de voorvaders en de oudste in de familie van Noach. De microkosmos van hun individuele levens geven een profetisch inzicht op wat de macrokosmos zal worden in hun zaad⁶⁷.

---

⁶⁶ Misraim, de tweede zoon van Cham, Egypte; het nageslacht van Misraim

⁶⁷ afstammelingen

EEN DROOM KOMT UIT

Terwijl de droom van de schenker, de bakker en nu de farao uitkomen, zoals was voorbestemd door YAH, moesten de dromen van Jozef nog uitkomen. Het was gedurende deze tijd dat Egypte wordt voorbereid om een podium te zijn, waar uiteindelijk de vervulling zal plaatsvinden. Jozef zou machtig door YAH gebruikt worden in Zijn grote plan om het leven te vermenigvuldigen van de voorvaders en een natie voort te brengen.

Als opziener over Egypte en als familie-verlosser kwam Jozef in een positie om uitdrukking te kunnen geven aan de wil van Elohim voor zijn familie en de mensen van Egypte. Kort na de installatie van Jozef, arrangeerde farao een huwelijk voor zijn hoog-in-aan zien-zijnde bestuurder met de dochter van een priester die een afgodendienaar was. Hoe goed dit paste gezien de toekomst van het huis van Jozef zullen we later zien.

Jozefs vrouw gaf hem twee zonen. Zij waren niet alleen een zegen voor hun ouders, maar zelfs hun namen bevatten de profetische toekomst van YAH voor de familie van de Hebreeërs. De eerste zoon heette Manasse, zoals zijn vader proclameerde: 'ELOHIM HEEFT MIJ AL MIJN MOEITE DOEN VERGETEN, EN OOK HET GEHELE HUIS VAN MIJN VADERS.' (GEN 41:51). Manasse⁶⁸ komt van de stam *n.sh.h* wat betekent 'vergeetachtigheid'. Toen de tweede zoon kwam gaf hij hem de naam Efraïm omdat 'ELOHIM HEEFT MIJ VRUCHTBAAR GEMAAKT IN HET LAND MIJNER ELLENDE.' (V.52). De stam van Efraïm is *p.r.h* wat betekent 'fruit' maar in de meervoudsvorm is het vertaald met 'dubbel vruchtbaar'. Weer zijn beide namen zeer belangrijk in het begrijpen van het plan van YAH voor het huis van Jozef in toekomstige generaties – in het bijzonder dat van Efraïm. Deze naam wordt symbolisch voor de demonstratie van de trouw van YAH aan het verbond van de vermenigvuldiging en vruchtbaarheid, dat Hij sloot met de voorvaders van Jozef.

Zoals eerder genoemd waren de verlossers van YAH niet alleen prinses maar ook priesters, dus voor het zaad van Jozef wat voortkomt uit een dochter van een priester was het profetisch van betekenis. Wat betreft de afgoden zullen alle koningen van het noordelijk koninkrijk van

---

⁶⁸ Menashe

Efraïm/Israël hun onderdanen in praktijken leiden, die afglijden naar afgodendienst. Als gevolg daarvan zal YAH dat koninkrijk afwijzen en zijn inwoners verwijderen van hun erfenis en hen verspreiden naar vreemde landen. Tenslotte zullen zij leven als de naam Manasse en hun identiteit zou worden vergeten voor een bepaalde periode. Zij zijn bestemd te zijn als de verloren zoon, die zijn erfenis vergooide en als gevolg daarvan ver van zijn vaders huis eindigde (Luk 15:11-16).

Terwijl zij in hun staat van vergetelheid en vergeetachtigheid zijn, zal YAH deze mensen overvloedig over de aarde vermenigvuldigen⁶⁹. Alhoewel ze afgedwaald zijn, zullen zij nog steeds de 'zalving' hebben om anderen te leiden en anderen te begeleiden in een situatie als henzelf als bewijs van hun oproep tot bekering in de laatste dagen:

'GA HEEN EN ROEP DEZE WOORDEN UIT NAAR HET NOORDEN EN ZEG: KEER WEDER, AFKERIGHEID, ISRAËL, LUIDT HET WOORD VAN YAH, IK ZAL U NIET DONKER AANZIEN, WANT IK BEN GENADIG, LUIDT HET WOORD VAN YAH, IK ZAL NIET ALTOOS BLIJVEN TOORNEN. ALLEEN, ERKEN UW ONGERECHTIGHEID, DAT GIJ VAN YAH, UW ELOHIM, ZIJT AFGEVALLEN EN UW GANGEN GERICHT HEBT NAAR DE VREEMDEN ONDER ELKE GROENE BOOM, EN NAAR MIJN STEM NIET HEBT GEHOORD, ZEGT YAH.' (JER 3:12-13).

WEER ALS EEN VERLOREN ZOON ZULLEN DEZE ONGEHOORZAMEN WAKKER WORDEN OP EEN BEPAALD PUNT IN DE TIJD EN ZULLEN NAAR HET HUIS VAN HUN VADER TERUGGAAN OM DAAR HUN OUDERE BROER TE ONTMOETEN (LUK 15:18-20).

Terugkerend naar Jakob en zijn stam. De condities waren rijp voor de volgende stap in YAH's plan. De zeven jaren van overvloed, zoals voorspeld in de droom van farao, waren voorbij en de zeven jaren van hongersnood zouden hun effect krijgen op de gehele regio, inclusief Kanaän, het beloofde land. De woorden van Jakob, voordat hij zijn zoons naar Egypte stuurt om voorraden te halen, zijn interessant: 'WAAROM ZIET GIJ ELKANDER AAN! VOORTS ZEI HIJ: ZIE, IK HEB GEHOORD, DAT ER IN EGYPTE KOREN IS; TREKT DAARHEEN EN KOOPT DAAR KOREN VOOR ONS, OPDAT WIJ IN LEVEN BLIJVEN EN NIET STERVEN.' (GEN 42:1-2). Omdat het gaat om het leven veilig te stellen, valt dit binnen de verantwoordelijkheid van de familieverlosser. Daarom stelde YAH veilig dat een eerstgeborene uit de stam van Abraham in die positie zou komen. YAH

---

⁶⁹ Het gaat hier nog steeds over Efraïm ofwel Israël

heeft Zijn plan nooit de rug toegekeerd, noch heeft Hij een ander gekozen Zijn werk te volvoeren. Hij plaatst Zijn woord en het maakt niet uit op welk kruispunt we in de geschiedenis staan. De familie van Noach, Sem, Abraham en Israël, de beloften en decreten van YAH veranderen niet. Hij waakt over hen en houdt Zijn ogen tegelijkertijd op Zijn eerstgeborene.

Op aanwijzing van Jakob gaan tien van zijn zoons op reis naar Egypte om graan te kopen. Geleid door Ruben arriveren zij op de plaats van bestemming en ze ontmoeten Jozef. Hij was gekleed in officiële Egyptische kleding en belast met alle verkopen. Zijn broers herkenden hem niet, maar hij herkende hen direct. Deze verrassende ontmoeting riepen bij Jozef de herinnering aan zijn dromen op van lang geleden en hoe zijn broers hem hadden behandeld. In de eerste droom die hij had, bleken de broers korenschoven te zijn die voor zijn schoof bogen. Nu vele jaren later waren zijn broers in die positie voor hun vermomde broer en wilden graan kopen.

Onder deze unieke omstandigheden en bekleedt met de wijsheid van YAH, was Jozef in een positie het onrechtvaardig gedrag van zijn broers te veroordelen en hen tot berouw te brengen. Op deze manier vervulde hij een ander aspect van de verantwoordelijkheid van de verlosser. Toen hij ze wegstuurde was dat onder de voorwaarde dat als ze weer graan nodig hadden hun jongste broer mee moesten brengen. Simeon werd als gijzelaar in de gevangenis opgesloten, zodat ze dit zouden uitvoeren. Waarom was het Simeon en niet Ruben of een van de andere broers die hij uitkoos om te blijven. Hier is een andere les in de orde van verantwoordelijkheid binnen de familie van YAH. Toen de broers Jozef hadden verkocht, was Ruben er niet en zou Simeon die positie hebben moeten innemen om het leven van zijn jongste broer te redden. Omdat Simeon dat niet had gedaan, kon Jozef niets anders doen dan veroordeling erover uit spreken. Deze situatie diende ook om de broers hun zonden en schuld van wat ze met Jozef hadden gedaan in gedachten en hun geweten te brengen: 'VOORWAAR, NU BOETEN WIJ VOOR WAT WIJ ONZE BROEDER AANGEDAAN HEBBEN: WIJ ZAGEN ZIJN ZIELSBENAUWDHEID, TOEN HIJ ONS OM ERBARMING SMEEKTE, MAAR WIJ HOORDEN NIET; DAAROM IS DEZE BENAUWDHEID OVER ONS GEKOMEN' (GEN 42:21). **Onbekend voor hen hoopte Jozef op een snelle uitwisseling maar wilde het proces van berouw en erkenning wat YAH zwaar op hen legde niet verstoren.**

Net voordat de broers klaar waren om te vertrekken, bracht Jozef hen in een andere stressvolle situatie. Vrees greep hen aan toen ze zagen dat hun geld in de 'mond van de zak' zat⁷⁰. Ze bibberden allemaal bij de gedachten over de gevolgen, maar herkenden wel dat Elohim hier achter zat. 'WAT HEEFT ELOHIM ONS NU AANGEDAAN' (GEN 42:28) riepen ze uit. Met hun mond beleden ze 'EERLIJKE LIEDEN' (GEN 42:11) te zijn, maar de monden van hun zakken getuigden tegen hun eigen woorden, die ze nu moesten 'opeten'.

---

⁷⁰ letterlijke vertaling

EEN VERANDERING IN LEIDERSCHAP

Bij hun terugkomst thuis had Ruben een hoop uit te leggen over de situatie. Jakob was ontzet dat zijn zoons de Egyptische heerser hadden verteld over hun jongste broer thuis. Zonder zijn aanwezigheid zou hij hen geen voorraden meer zou geven en tevens zou Simeon ook niet vrijkomen. Tezelfdertijd herinnerde de pijn, die ze hun vader nu aandeden, hen eraan dat zij schuldig waren aan Jozefs verdwijning en voor de situatie waar Simeon in verkeerde. Hoe kon de bejaarde patriarch zijn geliefde Benjamin aan hen toevertrouwen en in het bijzonder aan Ruben?

Ruben probeerde zijn vader ervan te overtuigen, dat hij hem de volle verantwoording zou geven voor het leven van Jakobs geliefde zoon. Israël was echter nog steeds ongerust over Lea's eerstgeborene, want hij had herhaaldelijk bewezen het eerstgeboorterecht onwaardig te zijn. Hij was niet alleen onwaardig zijn broers te leiden, maar ook onwaardig wraak te nemen voor de vernedering van zijn zus. En nu als toppunt, verontreinigd hij het bed van zijn vader met de bijvrouw van de laatstgenoemde (LEV 18:8). Rubens laatste poging zijn positie te redden in de ogen van zijn vader was met hem te onderhandelen over de huidige situatie. Helaas was zijn aanbieding de beroemde strohalm. Hij biedt het leven van zijn twee zoons aan als het mislukt om Benjamin mee terug te brengen. Dit is voor Jakob het bewijs dat Ruben nooit een waarachtige eerstgeborene zal zijn en Rubens aanbod bewerkt dan ook totaal het tegengestelde. 'MIJN ZOON GAAT NIET MET U MEE, WANT ZIJN BROER IS DOOD EN HIJ IS ALLEEN OVERGEBLEVEN. OVERKOMT HEM EEN ONGELUK OP DE WEG DIE GIJ GAAN ZULT, DAN ZULT GIJ MIJN GRIJZE HAAR MET VERDRIET IN HET DODENRIJK DOEN NEERDALEN.' (GEN 42:38). Laten we onthouden dat een verlosser een agent en bewaarder van leven in de familie is. Hij zal geen dood brengen..

De honger in het land zorgde ervoor dat de voorraad snel was uitgeput, waardoor Jakob in een dilemma kwam. Het was tijd om zijn zoons opnieuw naar Egypte te sturen, maar wie leidt de familie en wie neemt de verantwoording voor Benjamin? Toen de tijd daar was, herinnerde Juda zijn vader eraan dat de Egyptische heerser zijn gezicht niet zou laten zien, als ze niet hun jongste broer bij zich zouden hebben. Jakob was nog niet over het feit heen dat hij verkeerd gehandeld had en gegevens over het gezin had

gegeven aan de machtige heerser van Egypte. Hij wachtte tot de allerlaatste minuut, omdat hij zijn jongste zoon niet aan Ruben wilde toevertrouwen. Maar toen deed Juda een stap naar voren en vroeg zijn vader hem Benjamin toe te vertrouwen. Vergelijk het voorstel van Ruben eens met dat van Juda:

'LAAT DE JONGEN TOCH MET MIJ MEE GAAN DAN ZULLEN WIJ ONS GEREED MAKEN EN OP REIS GAAN, OPDAT WIJ IN LEVEN MOGEN BLIJVEN EN NIET STERVEN, ZOWEL WIJ ALS GIJ EN ONZE KINDEREN. IK BLIJF BORG VOOR HEM; VAN MIJN HAND MOOGT GIJ HEM EISEN; INDIEN IK HEM NIET TOT U BRENG EN VOOR U STEL, DAN MOGE IK TE ALLEN TIJDE TEGENOVER U ALS EEN SCHULDIGE STAAN.' (GEN 43:8-9).

Jakob was nu gewillig om zijn jongste zoon te laten gaan, omdat hij wist dat Juda voor hem zou zorgen. Hij herkende in Juda een potentiële familie-verlosser, die zijn eigen leven wilde afleggen voor zijn broer: 'INDIEN IK HEM NIET TOT U BRENG EN VOOR U STEL, DAN MOGE IK TE ALLEN TIJDE TEGENOVER U ALS EEN SCHULDIGE STAAN...'. De opkomende leider was goed opgeleid voor dit moment door de instructies van Elohim gedurende zijn reis naar het Zuiden. Daar leerde hij wat er bedoeld werd om trouw en toegewijd te zijn aan de wetten en verordeningen uit de Thora. Tamar, zijn schoondochter, wakkerde in hem een berouwvolle, rechtschapen en onderwijsbare geest aan, door haar leven op te geven voor de zaak van de koninklijke orde van YAH.

Voordat ze weer op reis gaan, zegende Jakob Juda en zijn broers en hij zei: 'EN MAG EL SHADDAI U BARMHARTIGHEID GEVEN IN DE OGEN VAN DIE MAN, OPDAT HIJ UW ANDERE BROER LAAT GAAN, ALSOOK BENJAMIN. EN ALS IK VAN MIJN KINDEREN BEROOFT MOET WORDEN, DAN WORDT IK BEROOFT.' (GEN 43:14).

BELANGRIJKE ONTMOETING

Jakobs zonen hadden geen gemakkelijke tijd op hun weg naar Egypte. Constante angst en vrees stuurden hun gedachten en gesprekken. Wat als de Egyptische meester niet tevreden zou zijn met zijn teruggegeven geld, het extra geld en de geschenken die ze bij zich hadden. Maar boven alles, wat zou er gebeuren met de enige levende zoon van Jakob van zijn geliefde vrouw Rachel?

Bij hun aankomst stonden de broers voor Jozef wachtend op zijn besluit. Toen de 'Egyptische' gouverneur Benjamin zag, die nu een jonge man was, vroeg hij zijn bediende een dier te bereiden zodat hij met zijn gasten 's avonds kon dineren. Verbijsterd door de uitnodiging in het huis van de vorst, waren de gasten erg verontrust: 'WIJ WORDEN HIERHEEN GEBRACHT VANWEGE HET GELD DAT DE EERSTE MAAL IN ONZE ZAKKEN IS TERUGGEKOMEN, OM ONS TE OVERROMPELEN EN TE OVERVALLEN EN OM ONS TOT SLAVEN TE MAKEN EN ONZE EZELS WEG TE NEMEN.' (GEN 43:18).

Terwijl ze daar stonden voor de ingang van het huis van Jozef, probeerden de broers een verdedigend antwoord te geven aan de dienaar van Jozef: 'MET UW VERLOF, MIJN HEER, WIJ ZIJN REEDS EEN VORIGE MAAL GEKOMEN OM VOEDSEL TE KOPEN EN TOEN WIJ IN HET NACHTVERBLIJF KWAMEN EN ONZE ZAKKEN OPENDEN, DAAR LAG IEDERS GELD BOVENIN ZIJN ZAK, ONS GELD NAAR ZIJN VOLLE GEWICHT. MAAR WIJ HEBBEN HET MEE TERUG GEBRACHT EN ANDER GELD HEBBEN WIJ MEEGENOMEN OM VOEDSEL TE KOPEN. WIJ WETEN NIET WIE ONS GELD IN ONZE ZAKKEN GELEGD HEEFT.' (GEN 43:20-22). De dienaar moet zich aardig geamuseerd hebben over deze bange Hebreërs, wiens beroep als schaapherders hem in zijn ogen sowieso minderwaardig deed lijken. Zijn meester, dacht hij, zou ook wel geamuseerd zijn door deze kleine groep herders. Hij probeerde hen gerust te stellen en suggereerde dat het hun 'god' moest zijn die hiervoor gezorgd had en voegde er aan toe dat hij het idee had gekregen om het terug in hun zakken te doen. Voordat ze naar binnen gingen in het huis van Jozef werden hun voeten gewassen, kregen hun ezels te eten en werd hun broer Simeon bij hen gebracht. Eenmaal binnen in de residentie van de vorst bogen zij neer voor hem en gaven hem eer. Dit was de tweede keer dat de broers zichzelf vernederden voor hun broer precies zoals Jozef had gezien in zijn dromen vele jaren geleden. De situatie die Jozef nu meemaakte, raakte hem diep,

vooral de aanwezigheid van zijn moeders zoon, die waarschijnlijk naast Juda knielde. Hij hield zichzelf niet in de hand en ging snel naar een andere kamer om zijn emoties en tranen de vrije loop te geven. Nadat hij zijn gezicht had afgeveegd en zichzelf weer in de hand kreeg, ging hij terug en liet de maaltijd komen. Tot hun verbazing liet de Egyptische heerser de broers rond de tafel zitten op volgorde van hun leeftijd. Zelfs toen het voedsel gebracht werd, kreeg Benjamin vijf keer zoveel als de rest.

Na de maaltijd zond Jozef zijn dienaren weg om de zakken van de broers te vullen met graan en weer legde hij het geld er bovenop. Maar deze keer liet hij ook door de knecht een zilveren beker in de zak van de jongste stoppen. Vroeg op de volgende dag werden de broers op weg gestuurd maar zodra ze net de stad uit waren, haalde de knecht hen in en beschuldigde hen van het stelen van een zilveren beker van de vorst. De verbaasde mannen begonnen zich te verdedigen. Juda, volkomen overtuigd van de onschuld van zijn broers, verklaarde dat degene waar de beker werd gevonden zijn leven zou verliezen en de rest zou slaven worden van zijn heer. De knecht ging ermee akkoord. Toen de zakken doorzocht werden, werd het geld en de beker in zak van Benjamin gevonden. Juda moet in shock geweest zijn, terwijl al het bloed uit zijn gezicht trok. Wat kon hij zeggen? Het bewijs sprak voor zichzelf en hij had zelf het oordeel uitgesproken. Net zoals hij lang geleden gedaan had toen ze Jozef verkochten.

Terug gekomen in het huis van de vorst verwachtten ze allemaal het einde van hun vrijheid; of anderzijds, was dit het begin van hun vrijzetting van schuld en angst? Weer bogen ze neer voor hun rechter en ze werden gevraagd hun acties te verklaren. Juda, de advocaat van de verdediging, stond op en hield zijn pleidooi. Hij leidde het pleidooi in met een opmerking dat voor zijn luisteraar meer inhield dan hij voor mogelijk kon houden: 'WAT ZULLEN WIJ TOT MIJN HEER ZEGGEN? WAT ZULLEN WIJ SPREKEN? WAARMEE ZULLEN WIJ ONS RECHTVAARDIGEN? ELOHIM HEEFT DE SCHULD VAN UW KNECHTEN AAN HET LICHT GEBRACHT...' (GEN 44:16). **Juda lanceerde een diepere uitleg.** 'DAAROP ZEIDET GIJ TOT UW KNECHTEN: INDIEN UW JONGSTE BROEDER NIET MET U MEEKOMT, ZULT GIJ MIJN AANGEZICHT NIET MEER ZIEN. NADAT WIJ NAAR UW KNECHT, MIJN VADER, WAREN TERUGGEREISD, DEELDEN WIJ HEM DE WOORDEN VAN MIJN HEER MEE. TOEN NU ONZE VADER ZEIDE: GAAT ONS WEER EEN WEINIG VOEDSEL KOPEN, ZEIDEN WIJ: WIJ KUNNEN NIET HEENTREKKEN; ALS ONZE JONGSTE BROEDER BIJ ONS IS, DAN ZULLEN WIJ HEENTREKKEN; WANT WIJ ZULLEN HET AANGEZICHT VAN DIE MAN NIET MOGEN ZIEN,

WANNEER ONZE JONGSTE BROEDER NIET BIJ ONS IS. DAAROP ZEIDE UW KNECHT, MIJN VADER, TOT ONS: GIJ WEET, DAT MIJN VROUW MIJ TWEE ZONEN HEEFT GEEBAARD; DE ENE IS VAN MIJ WEGGEGAAN, EN IK HEB MOETEN ZEGGEN: VOORZEKER IS HIJ VERSCHEURD, EN IK HEB HEM TOT NU TOE NIET WEERGEZIEN. EN NEEMT GIJ OOK DEZE VAN MIJ WEG, EN OVERKOMT HEM EEN ONGELUK, DAN ZULT GIJ MIJN GRIJZE HAAR MET VERDRIET IN HET DODENRIJK DOEN NEERDALEN. EN NU, WANNEER IK BIJ UW KNECHT, MIJN VADER, KOM, EN DE JONGEN IS NIET BIJ ONS, AAN WIENS ZIEL ZIJN EIGEN ZIEL NAUW VERBONDEN IS, DAN ZAL HET GEBEUREN, ALS HIJ ZIET, DAT DE JONGEN ER NIET IS, DAT HIJ STERVEN ZAL, EN UW KNECHTEN ZULLEN HET GRIJZE HAAR VAN UW KNECHT, ONZE VADER, MET VERDRIET IN HET DODENRIJK DOEN NEERDALEN. MAAR UW KNECHT IS BORG GEWORDEN VOOR DE JONGEN BIJ MIJN VADER MET DEZE WOORDEN: INDIEN IK HEM NIET TOT U BRENG, DAN MOGE IK TE ALLEN TIJDE TEGENOVER MIJN VADER SCHULDIG STAAN. NU DAN, LAAT TOCH UW KNECHT IN DE PLAATS VAN DE JONGEN ALS SLAAF VOOR MIJN HEER ACHTERBLIJVEN, EN DE JONGEN TREKKE MET ZIJN BROEDERS MEE. WANT HOE ZAL IK NAAR MIJN VADER HEENTREKKEN, WANNEER DE JONGEN NIET BIJ MIJ IS? IK ZOU HET VERDRIET NIET KUNNEN AANZIEN, DAT MIJN VADER ZOU TREFFEN. ' (GEN 44:23-34).

Juda laat opnieuw zien wat de natuur is van een ware verlosser, hij betaald met zijn eigen leven voor dat van zijn broer. Voor eeuwen zijn er boeken en verhalen geschreven over deze delen uit Genesis. De details hebben als doel de orde van het koninkrijk van YAH en het ontstaan van een koninklijk priesterschap en een heilige natie te openbaren.

JOZEF MAAKT ZICH BEKEND

Jozef kon zijn emoties, die binnenin hem opwelden, niet langer bedwingen. De liefde die hij had voor zijn vader en zijn gezin overweldigde hem. Hij zei plotseling tegen zijn dienaren dat ze de kamer moesten verlaten en zijn broers schrokken zich naar, hij riep luid: 'IK BEN JOZEF! LEEFT MIJN VADER NOG?'. De mannen stonden sprakeloos in ongeloof. Daarom vroeg Jozef aan hen om dichterbij te komen. Op dat punt had hij hen kunnen vertellen over zijn besnijdenis. Als dat het geval was, zou zo'n situatie een voorafspiegeling zijn, dat het huis van Jozef, wat voor millennia onbekend zou blijven, hersteld zou worden door de nieuwe besnijdenis van het hart onder het nieuwe verbond?

Jozef begon zijn broers te troosten: 'MAAR WEEST NU NIET VERDRIETIG EN ZIET ER NIET ZO ONTSTELD UIT, OMDAT GIJ MIJ HIERHEEN VERKOCHT HEBT, WANT OM U IN HET LEVEN TE BEHOUDEN HEEFT ELOHIM MIJ VOOR U UIT GEZONDEN... DAAROM HEEFT ELOHIM MIJ VOOR U UIT GEZONDEN OM U EEN VOORTBESTAAN TE VERZEKEREN OP AARDE EN OM VOOR U EEN GROOT AANTAL GEREDDEN IN HET LEVEN TE BEHOUDEN.' (GEN 45:5,7). Hier horen we weer de stem van een ware eerstgeborene.

De honger zou nog vijf jaar duren, dus instrueerde Jozef zijn broers om te gaan en hun vader op te halen en hun hele huishouden en hen naar Egypte te brengen. Na deze instructies omarmde hij Benjamin en de twee hielden op elkaars schouders.

Daarna deed hij hetzelfde met de rest en zij allen hielden samen die dag want de vreugde was groot om elkaar in leven te zien.

Door het horen van het nieuws uit het huis van Jozef, gaf farao zijn afgevaardigden opdracht om hem van wagens en voorraad te voorzien om de rest van zijn familie naar het land Egypte te brengen. Jozef gaf zijn broers nieuwe kleding, maar gaf Benjamin opnieuw vijf keer zoveel en ook driehonderd zilverstukken.

Samen met de voorzieningen van farao gingen de Hebreeuwse mannen terug naar huis. Ze kregen de opdracht van Jozef om haast te maken naar Jakob en hem een boodschap over te brengen van zijn verdwenen, geliefde eerstgeboren zoon:

'ELOHIM HEEFT MIJ GESTELD TOT HEER OVER GEHEEL EGYPTTE, KOM TOT MIJ, DRAAL NIET. GIJ ZULT IN HET LAND GOSSEN WONEN EN GIJ ZULT DICHT BIJ MIJ ZIJN, GIJ EN UW KINDEREN EN KINDSKINDEREN, UW KLEINVEE EN UW RUNDEREN EN AL WAT GIJ HEBT. EN IK ZAL DAAR VOOR U ZORGEN, WANT ER ZAL NOG VIJF JAAR HONGERSNOOD ZIJN, OPDAT GIJ NIET VERARMT, GIJ, NOCH UW HUIS, NOCH IEMAND VAN DE UWEN.' (GEN 45:9-11).

Toen de elf van Jakob thuis kwamen vertelden zij hun gegriefde vader dat Jozef nog leefde en dat hij één van meest invloedrijke personen op aarde was geworden. Jakob was verbijsterd door het verhaal en hij geloofde zijn zoons niet, maar toen zij hem de rest van het verhaal vertelde en hij de karavaan zag, tien ezels beladen met graan en tien erbij beladen met brood en andere essentiële zaken voor de reis, vertrouwde hij het woord van zijn zoons.

'DE GEEST VAN JAKOB HUN VADER LEEFDE OP. EN ISRAËL ZEI: HET IS GENOEG; MIJN ZOON JOZEF LEEFT NOG; IK WIL GAAN EN HEM ZIEN, EER IK STERF.' (GEN 45:27B-28).

Je zou denken dat Jozef de snelste wagen zou pakken uit de stad en direct naar zijn vader zou gaan. Hij was zichzelf ervan bewust dat, als dienstknecht van de Allerhoogste en van farao, zijn verplichting aan zijn roeping, als verlosser en redder, prioriteit had boven zijn emoties. Tegelijkertijd trof hij de nodige voorbereidingen voor zijn broers en vader en hun huishouden om veilig terug te keren.

Vele jaren waren voorbij gegaan sinds YAH had gesproken tot Jakob. Maar nu was het tijd om de angsten van Israël te sussen, dus in een visioen in de nacht verscheen Elohim aan Zijn favoriete eerstgeborene:

'JAKOB, JAKOB! EN HIJ ZEI: HIER BEN IK! TOEN ZEI HIJ: IK BEN ELOHIM, DE ELOHIM VAN UW VADER, VREES NIET NAAR EGYPTTE TE TREKKEN WANT IK ZAL U DAAR TOT EEN GROOT VOLK MAKEN. IK ZAL ZELF MET U NAAR EGYPTTE TREKKEN EN IK ZAL U OOK ZEKER WEER TERUGVOEREN EN JOZEF ZAL U DE OGEN TOEDRUKKEN.' (GEN 46:2-4).

Voor Jakob moet de reis naar Egypte naar zijn geliefde zoon, die hij zolang niet heeft gezien, een eeuwigheid geleken hebben. Tenslotte kwam de dag dat het hart van de vader verenigd werd met dat van zijn zoon. Jozef en Israël omarmden elkaar en hielden een lange tijd op elkaars schouders. Dit lijkt op de ervaring die velen hebben tegenwoordig als de Geest van YAH het

hart van de kinderen terugbrengt tot de voorvaders, Abraham, Isaac en Jakob (Mal 4:6).

Jozef ging terug naar farao en vertelde hem dat zijn familie was gearriveerd; hij nam zijn vader en vijf broers mee, onder de restrictie dat ze niet zouden vertellen dat ze herders waren, omdat zo'n beroep een gruwel was voor Egyptenaren. Echter toen hij erom vroeg logen ze niet tegen hem en vertelden hem dat zij en hun vaders en hun vaders daarvoor allemaal herders waren geweest. Dit besluit werkte uit in hun voordeel. Omdat de Egyptenaren niets te maken wilde hebben met kudde werden de zonen van Israël niet blootgesteld aan de afgoden diensten van hun gastheren. Net voordat ze vertrokken uit de aanwezigheid van de farao stelde Jozef zijn vader voor aan zijn meester en Jakob zegende de koning van Egypte.

Met de toestemming van farao vestigden de 66 Hebreërs zich in één van Egyptes rijkste gebieden, Gosen. YAH plantte opnieuw het zaad van Israël in een vruchtbaar vreemd land, zodat ze vermenigvuldigden en een natie zouden worden, overeenkomstig Zijn belofte in het patriarchale verbond. Dit patroon van de zegen van vermenigvuldiging schijnt altijd te gebeuren buiten het land Israël. Misschien is dit de manier waarop YAH Abraham tot een zegen maakt voor alle families op aarde en volken van op de wereld. (Gen 12:3, Rom 4:13).

Jakob, met en onder de zorg van zijn geliefde eerstgeborene, vestigde zich samen met de rest van de familie in het land Gosen. Nog zeventien jaar genoot hij van de zegeningen van de Schepper en Hemelse Meester. Maar uiteindelijk kwam de dag dat zijn 147-jarig lichaam het opgaf. Wetende dat de tijd was gekomen, moest hij nu zijn laatste verplichting uitvoeren als eerstgeborene van YAH en dat was zijn rechterhand leggen op de zoon van zijn keuze om de zegen van de dubbele portie over te dragen.

Echter gebonden door de wetten van Elohim bevond Jakob zich in een complexe situatie. Hij kon niet de erfenis overdragen aan Jozef omdat er staat geschreven in de wetten van YAH: 'ALS EEN MAN TWEE VROUWEN HEEFT VAN WIE HIJ DE ENE BEMINT EN DE ANDERE NIET EN ZIJ HEBBEN HEM ZONEN GEEBAARD, ZOWEL DE BEMINDE ALS DE NIET-BEMINDE, DAN MAG HIJ, WANNEER HIJ ZIJN BEZIT AAN ZIJN ZONEN VERMAAKT, AAN DE ZOON DER BEMINDE NIET HET EERSTGEBOORTERECHT GEVEN TEN NADELE VAN DE ZOON DER NIET-BEMINDE, DE EERSTGEBORENE. MAAR DE EERSTGEBORENE, DE ZOON VAN DE NIET-BEMINDE, MOET HIJ ERKENNEN DOOR HEM EEN DUBBEL DEEL TE GEVEN VAN ALLES WAT HET ZIJNE ZAL BLIJKEN TE ZIJN, WANT DEZE IS DE EERSTELING VAN ZIJN KRACHT: HEM BEHOORT HET EERSTGEBOORTERECHT.' (DEUT 21:15-17).

Jakob wist dat alleen Lea's kant van de familie de zegen kon ontvangen. Ruben zou de legale opvolger zijn, maar verloor zijn voorkeur en zoals we al weten⁷¹ kreeg Juda die plaats en ontving zijn vaders toestemming de familie te leiden. Juda was daarom de potentiële opvolger van de definitieve zegen, want Jozef was zijn moeders eerstgeborene en niet die van zijn vader. De oude patriarch was echter geen 'aankomend advocaat' en dus haalde hij de meest verbazende transactie uit in de gehele Bijbelse geschiedenis. Voordat hij de taak uitvoerde, die hij in gedachten had, deelde Jakob met zijn geliefde Jozef wat zijn getrouwe Elohim hem had opgedragen als onderdeel van zijn eigen geboorterecht: 'EL SHADDAI IS MIJ VERSCHENEN TE LUZ IN HET LAND KANAAN EN HEEFT MIJ GEZEGD EN TOT MIJ GEZEGD: ZIE IK ZAL U VRUCHTBAAR MAKEN, U VERMENIGVULDIGEN EN U MAKEN TOT EEN MENIGTE VAN VOLKEN: IK ZAL DIT LAND AAN

---

⁷¹ hoofdstuk 35

UW NAGESLACHT GEVEN TOT EEN ALTOOS DURENDE BEZITTING.' (GEN 48:3-4). Jakob verklaarde toen aan zijn zoon dat de twee jongelingen die naast hem stonden, Jakobs twee kleinkinderen van Jozef, zijn eigendom zouden worden. En zo ging de patriarch verder en adopteerde de twee jongens.

Laten we de acties van Jakob eens volgen. 'EN NU UW BEIDE ZONEN, DIE IN HET LAND EGYPTTE GEBOREN ZIJN, VOORDAT IK TOT U NAAR EGYPTTE GEKOMEN WAS, ZIJ ZIJN DE MIJNE; MANASSE EN EFRAÏM ZULLEN MIJ ZOALS RUBEN EN SIMEON ZIJN.' (GEN 48:5). Bijzonder is dat Jakob Jozefs tweede zoon Efraïm eerst noemt en dus nam de jongste de positie in van Ruben in de familie. Alhoewel Ruben Lea's eerstgeborene was en hij zijn leiderschap van het geboorterecht van Juda verloor en de DUBBELE ZEGEN VAN DE RECHTERHAND nog moest worden vergeven, was Efraïm door adoptie nu degene om dit te ontvangen. Jakob plaatste Manasse in Simeons positie, die als tweede geboren was, misschien als back-up in het geval er iets zou gebeuren met Efraïm. Jozef begreep niet helemaal wat zijn vader deed, zoals we later zullen zien.

Let er op dat op dit punt, als we refereren aan de persoon van patriarch, de naam van 'Jakob' meestal werd gebruikt. Echter gedurende het proces van het overdragen van de dubbele zegen op Jozef en zijn zonen, wordt de patriarch Israël genoemd. In feite wordt 'Israël' zeven keer genoemd in dit hoofdstuk (Gen 48). Dus Israël vroeg Jozef naar de identiteit van de twee die naast hem stonden, zelfs al kende hij hen al zeventien jaar. Echter, door zijn falend gezichtsvermogen en de zeer belangrijke zegen die te vergeven was, wilde hij er zeker van zijn dat de juiste procedure werd uitgevoerd conform de statuten en regeringswetten van het koninkrijk van YAH. Op dat moment moeten zijn gedachten bij zijn eigen vader Izaak naar boven zijn gekomen, die zonder succes had geprobeerd te bepalen wie voor hem stonden. Jozef verzekerde Jakob dat deze kinderen door Elohim hem in Egypte waren gegeven.

Jozef begreep het belang van de positie van de eerstgeborene en gaf Manasse aan zijn linker zijde, zodat Israël de rechterhand zou uitstrekken en op het hoofd van zijn eerstgeborene zou leggen. Maar Jozef begreep dus duidelijk niet de volgorde van de adoptie; dat zijn vader de zegen van dit deel van het geboorterecht aan Efraïm zou geven, die hij zojuist had overgeplaatst naar Lea's zijde in de familie.

Daarop kruiste Jakob zijn handen en legde de rechterhand op het hoofd van Efraïm. De verwarde Jozef protesteerde over deze actie maar zijn vader ging gewoon door, overtuigd van wat hij wilde en dus lezen we: 'TOEN STREKTE ISRAËL ZIJN RECHTERHAND UIT EN LEGDE DIE OP HET HOOFD VAN EFRAÏM, HOEWEL HIJ DE JONGSTE WAS EN ZIJN LINKERHAND OP HET HOOFD VAN MANASSE; HIJ LEGDE ZIJN HANDEN KRUISELINGS, OFSCHOON MANASSE DE EERSTGEBORENE WAS.' (GEN 48:14). Veel later in de geschiedenis valideert YAH de zegen van Israël op Manasse: 'WANT IK BEN EEN VADER VOOR ISRAËL EN EFRAÏM IS MIJN EERSTGEBORENE' (JER 31:9). Het is ons niet duidelijk wat Israël motiveerde om Efraïm boven zijn oudere broer te verkiezen. Misschien herkende hij, dat als je een profetische naam hebt, het vermenigvuldiging indiceerde en dat het nageslacht van Efraïm de zegen, die YAH aan hem en Abraham en Isaac had gegeven, zou vervullen. In het kiezen van de jongste zoon voor het geboorterecht en de zegen van de rechterhand volgde Israël het patroon dat we herhaaldelijk hebben gezien. Bij het zegenen van Jozef via zijn twee zonen gaf hij Rachel zijn geliefde vrouw een extra dimensie van de 'dubbele zegen'. Dus van toen af aan was Jozef de enige zoon die vertegenwoordigd werd door twee stammen (Gen 48:22).

Israëls handeling met de zonen van Jozef is beschreven in 1 Kron 5:1-2, hier wordt de positie van Juda in het geboorterecht beschreven: 'DE ZONEN VAN RUBEN, DE EERSTGEBORENE VAN ISRAËL, WANT HIJ WAS DE EERSTGEBORENE, MAAR OMDAT HIJ DE LEGERSTEDE VAN ZIJN VADER HAD ONTWIJDT, WAS ZIJN EERSTGEBOORTERECHT GESCHONKEN AAN DE ZONEN VAN JOZEF, DE ZOON VAN ISRAËL – MAAR DEZE WERD NIET IN HET REGISTER ALS EERSTGEBORENE INGESCHREVEN; WEL WAS JUDA DE STERKSTE ONDER ZIJN BROEDERS EN ÉÉN UIT HEM WERD TOT VORST, MAAR HET EERSTGEBOORTERECHT VIEL TEN DEEL AAN JOZEF.'

JAKOB VERLEENT DE GEBOORTERECHT ZEGEN

Nadat hij zijn handen had opgelegd op zijn nieuw geadopteerde zoons, vervolgde Israël: 'ELOHIM, VOOR WIENS AANGEZICHT MIJN VADEREN ABRAHAM EN ISAAC GEWANDELD HEBBEN, DE ELOHIM, DIE MIJ ALS HERDER GELEID HEEFT MIJN LEVEN LANG TOT OP DEZE DAG; DE ENGEL DIE MIJ VERLOST HEEFT UIT ALLE NOOD, ZEGEN DEZE JONGELINGEN, ZODAT IN HEN MIJN NAAM EN DIE VAN MIJN VADEREN ABRAHAM EN ISAAC VOORTLEVEN EN ZIJ IN MENIGTE MOGEN TOENEMEN IN HET LAND.' (GEN 48:15-16).

'LAAT MIJN NAAM OP HEN ZIJN.' Sinds dit verhaal wordt Jakob Israël genoemd zoals verteld in het laatste hoofdstuk en daarom zegende hij Jozef en zijn zonen in die naam en geeft het door aan hun. In het vervolg, wanneer YAH spreekt over de twee volken of de twee huizen van Juda en Efraïm, zal Hij vaak het huis van Jozef⁷² Israël noemen. Soms wordt alleen het huis van Juda bedoeld met Israël (Jes 8:14) in het bijzonder in de geschriften van het nieuwe verbond tegen de tijd dat het nageslacht van Jozef en de andere noordelijke stammen zich al gemengd hadden onder de naties.

Israël was nu klaar voor het doorgeven van de dubbele-deel zegen aan Efraïm, maar door dat te doen zou hij het geboorterecht verdelen. Hij had Juda reeds als leider erkend en verleende hem de prinselijke positie in de familie. Maar door de rechter handoplegging op Jozefs zoon verzekerde Israël dat niemand van de ontvangers zich zou kwalificeren als *verlosser* van de familie. De mysterieuze handeling van Jakob kan alleen begrepen worden in het licht van de profetische bestemming die YAH had bevolen voor Israël, 'de uitgekozen natie'.

Met de toewijzing van het leiderschap en het geboorterecht aan slechts twee stammen⁷³, hoe kan het dan zijn dat een gehele natie voorbestemd is om een koninklijk priesterschap en een heilige natie te zijn? Het antwoord ligt in de, toekomstige, verdeling van het volk Israël in twee huizen. Wanneer dat plaatsvindt, zullen de stammen van het noorden een onderdeel worden van Efraïm, terwijl Benjamin, Simeon en Levi, voor het grootste deel, deel zullen uitmaken van Juda. Dus zal iedere groep deelnemen in het respectievelijke

---

⁷² Efraïm en de andere stammen die erbij horen

⁷³ nageslachten

onderdeel dat hoort bij de leidende stam. Vanwege de zonden van het volk was de verdeling noodzakelijk. Elohim kon niet toestaan dat één onderdeel de enige voorziening was van alle geboorterechten (2 Kron 26:16-18).

Laten we even kort terug keren naar het moment van de zegen. Terwijl we de laatste woorden herhalen: '...EN ZIJ IN MENIGTE MOGEN TOENEMEN IN HET LAND'. Deze uitspraak wordt samengevoegd in één woord in het Hebreeuws originele geschrift, 'va'yid'goo'. Dit is de enige plaats in de Schrift waar dit gevonden wordt. In feite bestaat dit woord niet in 'normaal' Hebreeuws. Het lijkt alsof YAH het woord heeft 'uitgevonden' voor deze profetische zegen. De enige term die overeenkomt, en die ook niet bestaat, is 'en zij zullen vervissen' wat zoveel betekent als 'zij zullen vis worden' of 'zij zullen veranderen in vis'. Millennia later, wanneer de Messias zijn discipelen vissers van mensen noemt (Mat 4:19), welke vis had Hij toen in gedachte?

Na wat geharrewar tussen vader en zoon profeteerde Israël over zijn twee kleinkinderen. Tegen Manasse zei hij dat hij 'am' zou zijn. Di betekent: een enkele groep mensen⁷⁴. Tegen Efraïm zei hij dat hij letterlijk zou worden de 'volheid van de naties'⁷⁵ (Gen 48:17-19).

Als we nauwkeurig de profetische betekenis van de namen van Manasse en Efraïm bekijken, concluderen we dat als 'Am Israel'⁷⁶ zij hun identiteit zouden 'vergeten'⁷⁷ en verliezen. Terzelfdertijd zullen deze nakomelingen van Jakob en Jozef 'vruchtbaar'⁷⁸ zijn en zich vermenigvuldigen in vele naties⁷⁹. Uiteindelijk ergens in de toekomst, door het 'nieuwe verbond' zal YAH Zijn betrokkenheid, liefhebbende vriendelijkheid en trouw aan hen openbaren (Jer 31:2-3, 10b, 12-13) en de harten van hun kinderen terugvoeren naar dat van de voorvaderen (Mal 4:6). Dus de 'am', die bestemd zijn hun identiteit te vergeten als nakomelingen van Abraham, Isaac en Israël zullen zich de Thora gaan herinneren het document wat hun erfenis beschrijft, hun roeping, hun wortels en hun voorbestemde doel en hun identiteit als degenen die van YAH zijn.

---

⁷⁴ Am Israël, vrij vertaald: de mensen van Israël.

⁷⁵ Goyim

⁷⁶ In het bijzonder de afstammelingen van het noordelijk koninkrijk van Israël

⁷⁷ Nashah – stam van Manasse

⁷⁸ Parah – stam van Efraïm

⁷⁹ Goyim

Paulus, de apostel van de naties, sprak zijn gehoor toe met de aanhaling van deze zegen: 'WANT BROEDERS OPDAT GIJ NIET EIGENWIJS ZOU ZIJN, WIL IK U NIET ONKUNDIG LATEN VAN DIT GEHEIMENIS: EEN GEDEELTELIJKE VERHARDING IS OVER ISRAËL GEKOMEN, TOTDAT DE VOLHEID DER HEIDENEN IS INGEGAAN EN ALDUS ZAL GEHEEL ISRAËL BEHOUDEN WORDEN' (ROM 11:25-26). Heeft de 'volheid der naties' iets te maken met 'geheel Israël' als het geheim direct verbonden is met de zegen van Efraïm?

Vertelt de Almachtige ons dat Hij zich aan het verbond houdt en dat hij Elohim is en daarom consistent trouw is aan de vaders die Hij gezegend⁸⁰ heeft met Zijn woord? 'ALZO ZAL MIJN WOORD DAT UIT MIJN MOND UITGAAT OOK ZIJN; HET ZAL NIET LEDIG TOT MIJ WEERKEREN MAAR HET ZAL DOEN WAT MIJ BEHAAGT EN DAT VOLBRENGEN WAARTOE IK HET ZEND' (JES 55:11). 'WANT IK BEN YAH, IK VERANDER NIET, EN GIJ KINDEREN VAN JAKOB ZIJT NIET VERTEERD' (MAL 3:6). Het is binnen deze context van het nieuwe verbond dat de menigten van Efraïm, degenen die dit verbond hebben ontvangen, zoals verkondigd door de profeet Jeremia, zullen worden opgewekt. Paulus bevestigt dit idee en doet de volgende uitspraak: 'DAAROM IS HET UIT GELOOF, OPDAT HET ZOU ZIJN NAAR GENADE EN DUS DE BELOFTE ZOU GELDEN VOOR AL HET ZAAD VAN ABRAHAM HET NAGESLACHT, NIET ALLEEN VOOR WIE UIT DE WET⁸¹ MAAR OOK VOOR WIE UIT HET GELOOF VAN ABRAHAM ZIJN, DIE DE VADER VAN ONS ALLEN IS' (ROM 4:16). Let op dat Paulus niet aan Abraham refereert als een adoptie of geestelijke vader. Aangaande *het geloof* legt Paulus ook ergens anders uit 'NIET IEDEREEN HEEFT HET GELOOF' (2 THESS 3:2) refereert hij dus aan het geloof van Abraham (zie de vergelijking in Rom 4:16).

Jakobs volgende zet was om al zijn andere zonen te roepen en hen individueel te zegenen. Zoals we al gezien hebben ontving Juda het leiderschap of het prinselijke deel van het geboorterecht, omdat zijn oudere broers gediskwalificeerd waren door hun ongehoorzaamheid aan de Thora en hij bewezen had, wel waardig te zijn. Juda's broers waren voorbestemd om voor hem te buigen en zijn autoriteit te gehoorzamen. Hij zou de scepter dragen van de verantwoordelijkheid om de Thora uit te voeren (Gen 49:8,10).

---

⁸⁰ Geïnjecteerd

⁸¹ Het huis van Juda

Jakobs zegen aan Jozef laat als laatstgenoemde zijn vruchtbare rol zien als 'Efraïm', een vruchtbaarheid die het verbond van vruchtbaarheid zal vervullen van de voorvaders. Jozef is voorbestemd om dubbel gezegend te worden met de rijkdom van de naties en de macht om te regeren buiten het land Israël (Gen 49:22, 25-26).

BEGRAFENIS VAN EEN PATRIARCH

Nadat Jakob klaar was met het zegenen van al zijn zonen, droeg hij hen op hem te begraven bij zijn vaderen in de grot van Machpela in het land Kanaän. Toen Jakob zijn laatste adem uitblies, kustte Jozef hem en toen legde hij huilend zijn hand op het oude gezicht van de patriarch en sloot zijn ogen, precies zoals YAH had voorzegt (Gen 46:4). Wat een geweldig vertrek voor een vader om al zijn zonen te kunnen zegenen, één voor één kwamen ze hem gedag zeggen, maar boven alles het gezicht aan te kunnen kijken van zijn verloren-gevonden geliefde zoon, die de laatste zou zijn die hij zag.

Jozef balsemde zijn vader volgens de gewoonte van de Egyptenaren. Nadat zeventig dagen voorbij waren gegaan, volgens de regels, verliet één van de grootste begrafenis stoeten in die tijd Egypte op weg naar Kanaän. Op een bepaald punt voor de Jordaan aan de oostkant en voordat ze het land binnenkwamen, stopten ze en rouwden over de dood van Jakob gedurende zeven dagen. De Kanaänieten, die in de buurt woonden, zagen al de Egyptenaren die rouwden en noemden die plaats Abel-Misraïm⁸². Waren het allemaal Egyptenaren? Herinner je dat Jozef zijn hele familie voorzien had van nieuwe kledij (Gen 45:22). Daarom kon niemand het verschil zien tussen de Hebreërs en de Egyptenaren. Dus tot op heden zijn er velen als de Kanaänieten die de Israëlieten niet herkennen en hen behandelen als heidenen. De zonen van Jakob keerden terug naar het land Gosen, nadat ze het verzoek van hun vader hadden uitgevoerd. Binnen korte tijd begonnen zij de machtige heerser van Egypte te vrezen en smeekten hem om vergeving voor wat ze met hem hadden gedaan. En weer bewees Jozef zichzelf in de rol van verlosser en dienaar van YAH terwijl hij huilde en zijn berouwvolle broers vergaf en hij zei tegen hen: 'VREES NIET WANT BEN IK IN DE PLAATS VAN ELOHIM? GIJ HEBT WEL KWAAD TEGEN MIJ GEDACHT MAAR ELOHIM HEEFT DAT TEN GOEDE GEDACHT, TEN EINDE TE DOEN, ZOALS HEDEN HET GEVAL IS; EEN GROOT VOLK IN LEVEN TE BEHOUDEN. VREES DUS NIET, IK ZAL U ONDERHOUDEN EN OOK UW KINDEREN. ZO TROOSTTE HIJ HEN EN SPRAK TOT HUN HART.' (GEN 50:19-21).

---

⁸² "de rouw van Egypte"

Jozef leefde lang genoeg om de derde generatie nog te zien van de kinderen van Efraïm, maar toen het ging om de eerstgeborene van Manasse, Machir, deed hij iets vreemds. De Schrift verteld ons dat de kinderen van Machir werden geboren op de knieën van Jozef (Gen 50:23). Zoals we gezien hebben was Jozefs eerstgeborene Manasse geadopteerd door Jakob in plaats van de tweede zoon van Lea. Israël had Jozef verteld, nadat hij zijn twee zoons genomen had, dat Jozef de rest van zijn kinderen mocht houden. Volgens de redenering van Jozef had hij eigenlijk zijn eerstgeborene verloren en of er nu meer kinderen werden geboren na de adoptie bleef Manasse de eerste. Dus had Jozef geen legale eerstgeborene voor zijn eigen gezin. Dus toen de vrouw van zijn kleinzoon Machir beviel, zat ze op de knieën van Jozef alsof de kinderen uit zijn lendenen kwamen en zo werd hij overgrootvader van deze nakomelingen en behoorden tot hem. Vele jaren eerder had Jozefs moeder Rachel hetzelfde gedaan. 'MAAR ZIJ ZEI: HIER IS MIJN SLAVIN BILHA, KOM TOT HAAR, EN ZIJ BARE OP MIJN KNEIËN, OPDAT IK UIT HAAR GEBOUWD WORDE' (GEN 30:3).

Voordat Jozef stierf, hij was 110, liet hij zijn broers zweren dat wanneer zij terug zouden gaan naar het land, zij zijn gebeente mee zouden nemen. Zijn lichaam werd gebalsemd en in een doodskist gestopt, zodat wanneer de tijd daar was, zijn 'gedroogde botten' terug konden naar het land van zijn erfenis.

Het is mogelijk dat alle broers dezelfde behandeling kregen na hun dood en dat hun gemummificeerde lichamen in tijdelijke bewaarplaatsen⁸³ werden geplaatst. Interessant is, dat zo'n driehonderd jaar later op hun weg uit Egypte, de mensen stopten bij een plaats met de naam Succot en daar de resten van Jozef meenamen (Ex 13:19-20). Het is niet ondenkbaar dat naast hem ook andere voorouders waren bijgezet en hun botten ook werden meegenomen naar het land.

Met de toevoeging van Jakobs twee eerstgeborenen, Juda en Jozef, als de laatste patriarchen, hebben we nu 24 oudsten⁸⁴, die worden gezien rond de troon van YAH (Op 4:4). Hier zijn de generaties van deze eerstgeborenen: Adam, Seth, Enos, Kenan, Mahalaleël, Jered, Henoch, Methusalah, Lamech,

---

⁸³ Letterlijk succot, dit is het meervoud voor succah

⁸⁴ Eerstgeboren verlossers van YAH

Noach, Sem, Arpachsad, Selah, Heber, Peleg, Rehu, Serug, Nahor, Terah, Abraham, Isaac, Jakob, Juda en Jozef, 24 stuks. Bedenk wel dat geen van hen zich kwalificeerde om de boekrol aan te pakken die in de rechterhand van de Almachtige was of om de zegels te openen. (Op 5:3-4). PSALM 49:8-9 verklaart dat niemand 'KAN OOIT EEN BROEDER LOSKOPEN, NOCH ELOHIM ZIJN LOSPRIJS BETALEN, - TE HOOG IMMERS IS DE PRIJS VOOR HUN LEVEN EN VOOR ALTOOS ONTOEREIKEND'. Elohim was om die reden verplicht om Zelf in een verlosser te voorzien, die waardig zou zijn om de boekrol aan te pakken uit Zijn hand.

Van nu af zullen we niet meer individueel naar patriarchen kijken maar, naar hun nakomelingen, de stammen van Israël, die de eerstgeboren natie zou worden, die was beloofd aan hun voorouders binnen het verbond. YAH bracht Zijn Hebreeuwse kudde in Egypte, gaf hen het meest vruchtbare land daar en zegende en vermenigvuldigde hen.

EEN VERLOSSER NAAR DE ORDE VAN LEVI

Jakobs nageslacht genoot vele jaren van voorspoed en vruchtbaarheid in de regio Gosen. Het patroon in het leven van Jakob, het feit dat hij opbloede en kinderen kreeg buiten het beloofde land⁸⁵, ging nu over op zijn nakomelingen, die zich snel vermenigvuldigden in het gebied van Cham. Echter, op een bepaald moment begonnen de oorspronkelijke bewoners van dat gebied bezorgd te worden over deze levendige Hebreërs, waarvan hun aantal een bedreiging begon te worden.

Toen YAH een verbond sloot met Abraham vertelde Hij hem dat zijn zaad zich zou uitbreiden in een volk, ontelbaar als de sterren, en dat de dag zou komen dat ze in een situatie zouden komen van extreme duisternis en slavernij (Gen 15:12-13). Deze duisternis heeft niet alleen betrekking op de natuurlijke⁸⁶ duisternis in Egypte, maar ook op de geestelijke duisternis van de slavernij⁸⁷.

Tegen het einde van hun verblijf in Egypte wordt de onderdrukking van de Hebreërs ondragelijk. De poging om dat, wat aan de Almachtige toebehoorde, te vermoorden of te vernietigen, tezamen met de gevolgen van het lijden van Zijn volk, geeft zekerheid op een antwoord uit de hemel. Na vierhonderd jaar van Israëls verbanning, was YAH klaar om Zijn erfgoed te lossen, te redden en te bevrijden uit de wereld van farao's slavernij. Hij zou tevens aan de kosmos bewijzen dat Hij diegene is, die Hij zegt te zijn. Dit is namelijk *de Elohim van Abraham, Isaac en Jakob*. Om dit meesterplan in gang te zetten moest Israëls Koning in een leider voorzien die het nageslacht van Abraham, Isaac en Jakob uit de slavernij zou halen en die hen terug zou brengen naar hun thuisland. Dus in de 'volheid van de tijd' wekte hij Mozes op, wiens leven vanaf het begin hiervoor gekenmerkt was. Dat wat van de profeet Jeremia gezegd werd, past ook bij deze opkomende bevrijder: 'EER IK U VORMDE IN DE MOEDERSCHOOT HEB IK U GEKEND EN EER GIJ VOORTKWAM UIT DE BAARMOEDER HEB IK U GEHEILIGD, TOT EEN PROFEET HEB IK U GESTELD...' (JER 1:5).

---

⁸⁵ behalve één

⁸⁶ of gebondenheid

⁸⁷ zonde, dood en de wereld

Mozes zou echter meer worden dan een profeet⁸⁸. Hij zou een bevrijder en een leider worden, die YAH zou gebruiken om een massa slaven te veranderen in een natie, gedurende een veertigjarige reis door de wildernis. Bovendien zou Mozes in de tegenwoordigheid van YAH komen, twee keer, gedurende veertig dagen, waarin de Thora en de instructies voor de bouw van de tabernakel aan hem werden gegeven. De dienstknecht van YAH was ook bestemd om te handelen als verlosser 'par excellence', ten dienste van de kinderen van Israël, zoals na de gouden kalfperiode waar hij YAH smeekte om 'VERGEEF TOCH HUN ZONDEN – EN ZO NIET, DELG MIJ DAN UIT HET BOEK DAT GIJ GESCHREVEN HEBT' (EX 32:32).

Mozes werd geboren in een Levitisch gezin. Bedreigt met de dood, werd hij door zijn moeder in een mand gelegd, geplaatst tussen het riet van de Nijl. Hij werd gevonden en gered door de dochter van de farao en door zijn eigen moeder verzorgd terwijl hij opgroeide in het huis van de farao. Jaren later nam Mozes het recht in eigen handen en hij doodde een Egyptische opzichter. Uiteindelijk eindigde zijn leven in het weelderige Egypte door zijn vlucht naar de wildernis van Midian. Daar trouwde hij de dochter van een lokale priester, werd herder en vader. Zo'n rij van gebeurtenissen was voldoende voor een heel leven en Mozes was zeker gereed om zich te ergens vestigen. Echter, op een bepaalde dag, in het tijdschema van YAH, ontmoette de Hebreeuwse vluchteling de Schepper. Elohim sprak tot hem vanuit een brandende struik⁸⁹. De Stem gaf de Leviet de opdracht om terug te gaan naar Egypte en farao te vertellen dat hij Zijn volk moest laten gaan. Hierna diende Mozes het volk uit het 'huis van slavernij' te leiden. In het licht van de rechtspraak en de positie van de eerstgeboren verlosser, lijkt het een vreemde keuze om een zoon van Levi te kiezen in plaats van een zoon van Juda of Efraïm.

Laten we Levi eens 'onderzoeken', vanaf het moment dat Jakob de profetische woorden uitsprak over zijn nageslacht. Levi's en Simeons boosheid en de gewelddadige acties in de 'Sichem en Dina' episode, toen hij en Simeon zich het eerstgeboorterecht van Ruben toe-eigende, zorgde ervoor dat Jakob tot de volgende uitspraak kwam: 'IK ZAL HEN VERDELEN ONDER JAKOB EN VERSTROOIEN ONDER ISRAËL' (GEN 49:7). Het is opmerkelijk dat de

---

⁸⁸ voor het volk van Israël

⁸⁹ zonder dat deze verbrandde

dienende taken, die aan de stam van Levi waren gegeven, op deze wijze opgedeeld en verspreid werden over Israël. Zo werd de oorspronkelijke vorm van tuchtiging, veranderd in een zegen⁹⁰.

Het waren de Leviëten die op de oproep van Mozes reageerden, nadat zij hadden gezondigd met het gouden kalf. 'WIE IS VOOR YAH? DIE KOMT TOT MIJ! EN TOT HEM VERZAMELDE AL DE LEVIËTEN' (EX 32:26) Het waren eveneens de Leviëten die de veroordeling van YAH uitvoerden, door het zwaard te voeren over de overige Israëliëten. Met als gevolg: 'MOZES ZEI, WEEST HEDEN AAN YAH GEWIJD – WANT IEDER WAS TEGEN ZIJN ZOON EN ZIJN BROEDER – EN WEL OM HEDEN EEN ZEGEN OVER U TE BRENGEN.' (EX 32:29).

Later confronteerde YAH Mozes met de Leviëten en zei: 'LAAT DE STAM VAN LEVI AANTREDEN EN STEL HEN VOOR HET AANGEZICHT VAN AARON, OPDAT ZIJ HEM DIENEN' ... 'ZIE IK ZELF NEEM UIT DE ISRAËLIËTEN DE LEVIËTEN IN PLAATS VAN ALLE EERSTGEBORENEN DER ISRAËLIËTEN, DIE HET EERST UIT DE MOEDERSCHOOT VOORTKOMEN, OPDAT DE LEVIËTEN MIJN EIGENDOM ZIJN, WANT ALLE EERSTGEBORENEN ZIJN MIJN EIGENDOM. TEN DAGE DAT IK ALLE EERSTGEBORENEN IN HET LAND EGYPTES SLOEG, HEILIGDE IK MIJ ALLE EERSTGEBORENEN IN ISRAËL' (NUM 3:6, 12-13). We observeren hier een interessante connectie tussen de Leviëten en de eerstgeborenen van Israël. De laatstgenoemden zijn altijd het eigendom geweest van YAH. Zeker nadat Hij hen gespaard⁹¹ had in die benauwde nacht, toen alle eerstgeborenen in Egypte stierven (Ex 12:12). Maar nu verklaard YAH dat de zonen van Levi Zijn eigendom zijn⁹² in plaats van de eerstgeborenen van alle Israëliëten. In feite, toen de mensen aan de voet stonden van de berg Sinai, werden ze priesters genoemd, lang voordat Aaron en zijn zonen dit deden (Ex 19:22). Deze priesters waren zonder twijfel de oudsten en de eerstgeborenen van deze families en stammen.

De taalkundige stam van de naam Levi betekent *'begeleiden'* en/of *'lenen'*. YAH riep de stam van Levi op om hun oudere broeder Aaron te assisteren⁹³ met de taken in de tabernakel. Voordat ze *'legaal'* konden dienen in die functie moesten ze een deel *'lenen'* van het recht van de eerstgeborene van Israël. Omdat de eerstgeborene bovendien veel verantwoordelijkheden had,

---

⁹⁰ voor Levi en voor de rest van Israël

⁹¹ gekocht

⁹² op nationaal niveau

⁹³ begeleiden

zowel *in* als *voor* hun families, gezinnen en stammen, zou het niet praktisch zijn geweest om hen een volle dagtaak in het heiligdom te geven. Dus een twaalfde deel van de natie werd '*geleend*' om sommige van de taken van de eerstgeborenen te vervullen. De Leviëten hadden niet alle geboorterechten nodig, maar hun eigen eerstgeborene, Aaron en zijn nakomelingen werd de hoofdrol toebedeeld van het priesterschap, terwijl de rest diende als priesters. De gemeenschap van Leviëten, als eerstgeborenen, blikte vooruit op het werk van de toekomstige Hogepriester, de Messias, en daarom lezen we: 'EN IK GAF DE LEVIETEN UIT DE ISRAËLIETEN ALS GESCHONKENEN AAN AARON EN ZIJN ZONEN...BIJ DE TENT DER SAMENKOMST OM VERZOENING TE DOEN OVER DE ISRAËLIETEN' (NUM 8:19).

De Leviëten zouden hun positie behouden tot dat YAH de problemen met '*zonde en ongerechtigheid*' zou oplossen door een 'nieuw verbond' (Jer 31:31-35). Het nieuwe verbond mondt uit in het koninklijk priesterschap van Melchizedek. Dit zal zich manifesteren als een gehele natie van eerstgeboren priesters en koningen, aangevoerd door de Hogepriester van het priesterschap en de Koning der koningen, Yahshua, de Messias (Op 17:14). Het feit dat YAH de Israëliëten opdracht gaf om hun eerstgeborenen vrij te zetten, bewijst dat de Leviëten hen niet geheel konden vervangen (Num 18:15-16).

Naast het verlossen van iedere mannelijke eerstgeborene is er een interessante referentie met de *eerstgeboren ezel*, welke verlost moest worden door een lam of anders moest zijn nek worden gebroken (Ex 34:20). Het Hebreeuwse woord voor 'ezel'⁹⁴ deelt de stam met het woord voor 'klei' of 'grond'⁹⁵ en heeft een parallel met de connectie tussen Adam⁹⁶ en *adama*⁹⁷. De ezel portretteert de mens in zijn aardse conditie. De Messias, het Lam, die op een ezel rijdt, illustreert de noodzaak voor de eerstgeborene⁹⁸ van de mensheid om verlost te worden⁹⁹.

In tegenstelling tot de posities van de Leviëten en priesters, die slechts tijdelijk zijn, moet er opgemerkt worden, dat, net zoals het verbond dat met

---

⁹⁴ chamor

⁹⁵ chomer

⁹⁶ man

⁹⁷ aarde of grond

⁹⁸ natie

⁹⁹ en gevolgd te worden, natuurlijk, door de rest van de mensheid

het huis van David gesloten is, het verbond met Elohim ook verbonden is met de permanente aanwezigheid van de wetten en de elementen van de schepping (Jer 33:20-22, Ez 45:5). Dus, voordat de *'Melchizedek priester/koning regering'* van een hele natie bestaat, zijn de Leviëten *'geleend'* voor een bepaalde tijd. Echter, in de toekomstige eeuw van het koninkrijk, zal hun functie *'begeleiding'* zijn. Er zal echter eerst een reinigingsproces plaats moeten vinden, zoals beschreven in MAL 3:3: 'HIJ ZAL ZITTEN, HET ZILVER SMELTEND EN REINIGEND. HIJ ZAL DE ZONEN VAN LEVI REINIGEN. HIJ ZAL HEN LOUTEREN ALS GOUD EN ALS ZILVER, OPDAT ZIJ YAH IN GERECHTIGHEID OFFER BRENGEN.' (ZIE OOK EZ 45:5).

VOORBEREIDINGEN VOOR OORLOG

YAH legde direct de regels van het koninkrijk op Zijn natie nadat Zijn machtige rechterarm Zijn volk uit het land Egypte bracht. De Almachtige El-Shaddai zou voor hen alles zijn wat zij nodig hadden om de reis te maken. 'IK ZAL ZIJN WAT IK ZIJN ZAL'¹⁰⁰ (Ex 3:14), zei de brandende struik tegen Mozes. Elohim toonde Zichzelf door de kracht van de staf van Mozes en in de 'wolkkolom' overdag en de 'vuurkolom' in de nacht, die hen de gehele reis leidde. Hij was de wind, die de Rode Zee spleet en de bodem opdroogde. Hij was het 'manna'¹⁰¹, het water uit de rots, het vuur op de berg Sinaï, de Stem die sprak als de donder en de vinger, die de Tien Woorden¹⁰² in het steen schreef. Hij gaf zijn volk een foutloos juridisch systeem. Het bevatte statuten, wetten en verplichtingen voor de samenleving van het volk¹⁰³. Hij gaf hen ook hun identiteit, samen met het geboorterecht als 'eerstgeboren natie'. Maar nog belangrijker, vanwege de neiging tot ongerechtigheid als 'gevalle mens', werd Hij de Tabernakel, in welke men Zijn liefde, genade, medeleven en vergeving konden ervaren. Eigenlijk was het zonder Zijn actuele aanwezigheid in dat tijdelijke heiligdom sowieso zonder waarde geweest. De tabernakel, die in de woestijn werd gebouwd volgens de aanwijzingen van YAH aan Mozes, was een naar buiten gerichte manifestatie van een hemelse realiteit, die Hij zou openbaren in de toekomst door Zijn Zoon en onze Messias (Hebr 9).

Het volk van YAH bleef een jaar bij de berg Horeb, waar de handwerkers ieder onderdeel van de tabernakel minutieus maakten. Toen kwam de dag dat Mozes het laatste onderdeel op zijn plaats zette. 'HET GESCHIEDDE IN DE EERSTE MAAND IN HET TWEDE JAAR OP DE EERSTE VAN DE MAAND DAT DE TABERNAKEL WERD OPGERICHT. MOZES RICHTTE DE TABERNAKEL OP, PLAATSTE DE VOETSTUKKEN, STELDE DE PLANKEN, BRACHT DWARSBALKEN AAN EN RICHTTE DE PILAREN OP. HIJ BREIDDE DE TENT OVER DE TABERNAKEL UIT EN LEGDE HET DEKKLEED EROVERHEEN – ZOALS YAH MOZES GEBODEN HAD.' 'HIJ RICHTTE DE VOORHOF OP RONDON DE TABERNAKEL EN HET ALTAAR EN HIJ HING HET GORDIJN VOOR DE POORT VAN DE

---

¹⁰⁰ letterlijke vertaling van Ehjeh asjer Ehjeh

¹⁰¹ Zie de verwijzing naar wat Yahshua zegt: Ik ben het Brood des Levens

¹⁰² Geboden

¹⁰³ voor de stammen, voor de families en voor de individuen

VOORHOF OP.' (EX 40:17-19, 33) 'OP DE DAG NU DAT MOZES GEREED WAS MET HET OPRICHTEN VAN DE TABERNAKEL, ZALFDE EN HEILIGDE HIJ DIE MET AL ZIJN TOEBEHOREN EN TOEN HIJ DEZE GEZALFD EN GEHEILIGD HAD' (NUM 7:1) 'ZO VOLEINDIGDE MOZES HET WERK. EN DE WOLK BEDEKTE DE TENT DER SAMENKOMST EN DE HEERLIJKHEID VAN YAH VERVULDE DE TABERNAKEL, ZODAT MOZES DE TENT DER SAMENKOMST NIET KON BINNENGAAN, WANT DE WOLK RUSTTE DAAROP EN DE HEERLIJKHEID VAN YAH VERVULDE DE TABERNAKEL. (EX 40:33B-35) 'DE HOOFDEN VAN HUN FAMILIES – DIT WAREN DE VORSTEN DER STAMMEN DEGENEN, DIE AAN HET HOOFD VAN DE GETELDE STONDEN, BRACHTEN EEN OFFER. EN ZIJ BRACHTEN HUN OFFER VOOR YAH.' (NUM 7:2-3A). Wat een dag moet het zijn geweest voor Mozes, Aaron en de natie. De eerste offers werden gebracht door de hoofden¹⁰⁴ van elk van de stammen. Let op; de volgorde van hoe ze kwamen om hun offers te geven en hun geschenken, een stam per dag (Num 7:11). Op de eerste dag¹⁰⁵ kwam het hoofd van de stam van *Juda* naar de Levieten om een offer aan te bieden. De volgende dag kwam *Issaschar*, *Zebulon* op de derde dag, *Ruben* op de vierde, toen *Simeon*, *Gad*, *Efraim*, *Manasse*, *Benjamin*, *Dan*, *Aser*, en tenslotte *Naftali*, die het twaalfde offer bracht op de dertiende dag van de eerste maand. Toen sprak YAH tegen Mozes en herinnerde hem aan de belangrijkheid van de volgende dag: 'EN OP DE VEERTIENDE DAG VAN DEZE MAAND IN DE AVONDSCHEMERING ZULT GIJ HET VIEREN OP DE DAARVOOR BEPAALDE TIJD NAAR AL DE INZETTINGEN EN VERORDENINGEN, DIE DAAROP BETREKKING HEBBEN, ZULT GIJ HET VIEREN. TOEN BEVAL MOZES DE ISRAËLIETEN HET PESACH TE VIEREN EN ZIJ VIERDEN HET PESACH IN DE EERSTE MAAND OP DE VEERTIENDE DAG VAN DE MAAND IN DE AVONDSCHEMERING, IN DE WOESTIJN SINAÏ; JUUST ZOALS YAH MOZES GEBODEN HAD, DEDEN DE ISRAËLIETEN.' (NUM 9:3-5).

Echter, niet iedereen kon zonder meer deelnemen aan het Pesach, omdat sommigen met zaken bezig waren geweest die hen zouden bezoedelen. Mozes ontving regels voor hen die niet aan Pesach konden deelnemen op de gestelde tijd, nadat hij hierover navraag had gedaan aan YAH. 'WANNEER IEMAND ONREIN IS DOOR AANRAKING VAN EEN LIJK OF OP EEN VERRE REIS IS – HET GELDT VOOR U ZOWEL ALS VOOR UW NAGESLACHT – DAN ZAL HIJ TOCH HET PESACH VAN YAH VIEREN. IN DE TWEEDE MAAND OP DE VEERTIENDE DAG IN DE AVONDSCHEMERING ZAL MEN HET VIEREN MET ONGEZUURDE BRODEN EN BITTERE KRUIDEN ZAL MEN ETEN. MEN

---

¹⁰⁴ eerstgeborenen

¹⁰⁵ waarschijnlijk de tweede dag van de eerste maand van het tweede jaar

ZAL NIETS ERVAN LATEN OVERBLIJVEN TOT DE VOLGENDE MORGEN EN GEEN BEEN ERAAN BREKEN GEHEEL VOLGENS DE INZETTING VAN HET PESACH ZAL MEN HET VIEREN.' (NUM 9:10-12) 'MAAR DE MAN DIE REIN IS EN NIET OP REIS EN NALAAT HET PESACH TE VIEREN, DIE ZAL UITGEROEID WORDEN UIT ZIJN VOLKSGENOTEN OMDAT HIJ OP DE DAARVOOR BEPAALDE TIJD DE OFFERGAVE VAN YAH NIET HEEFT GEBRACHT; DIE MAN ZAL ZIJN ZONDEN DRAGEN. WANNEER BIJ U EEN VREEMDELING VERTOEF, DIE YAH HET PESACH VIEREN WIL, DAN MOET HIJ HET VIEREN NAAR DE INZETTING VAN HET PESACH EN DE VERORDENINGEN, DIE DAAROP BETREKKING HEBBEN. EENREI INZETTING ZAL VOOR U GELDEN, ZOWEL VOOR DE VREEMDELING ALS VOOR DE IN HET LAND GEBORENE.' (NUM 9:13-14). YAH laat het belang zien van de afspraken die op die dag werden gemaakt. Dit is het Pesach van YAH. Er zou niet vooruit worden gemarcheerd, noch in de strijd, noch het beloofde land in, zonder dat allen dit hadden gezien deze dag.

Na de viering van Pesach maakte YAH Zijn intenties bekend aan de gehele natie op de eerste dag van de tweede maand in het tweede jaar van de exodus. Hij vroeg Mozes een volkstelling te houden van alle mannen ouder als twintig jaar en die in staat waren om oorlog te voeren. (Num 1:1-2)

Toen werden de stammen verzameld in slagorde rond de tabernakel volgens de volgorde waarin de leiders hun offers van de stam aan de Levieten brachten.

YAH ging door met het geven van instructies, deze keer voor het maken van zilveren trompetten en voor hun gebruik. Deze instrumenten dienden diverse doelen: het verzamelen van de mensen voor YAH, het verzamelen van de stamhoofden, het verhuizen van het kampement, voor feesten en de eerste dag van de maand en voor het gaan in de oorlog (Num 10:1-10). Minder dan een jaar geleden was het volk niet klaar voor een oorlog. Nu bracht YAH hen juist door het land van de Filistijnen. Op een eerdere gelegenheid, toen hun reis nog maar net begonnen was, werden ze aangesproken door Amelek. Jozua met een paar uitgekozen mannen *moesten* zich verdedigen. (Ex 17:8-10) Nu was de situatie anders. YAH ging hen offensief voor en wilde het beloofde land met geweld innemen.

Wat een geweldig gezicht moet dat geweest zijn toen, op de twintigste dag van de tweede maand na het tweede Pesach, de wolkkolom zich ophief en dit machtige leger van YAH met zijn banieren en met de priesters, die de ark droegen, voorop, met de stam van Juda aan de leiding, op weg naar hun

bestemming. Zonder twijfel reikte de stem van Mozes tot aan de einden van het kamp, toen hij riep: 'STA OP YAH OPDAT UW VIJANDEN VERSTROOID WORDEN EN UW HATERS VAN UW AANGEZICHT WEGVLUCHTEN'. (NUM 10:35) De verwachtingen liepen hoog op toen ze vertrokken voor een driedaagse reis. Verborgen onder de oppervlakte van hun opwinding, kwam er bij enkelen angst binnen over de onbekende vijand die het land bezaten. Het land dat zij binnen moesten gaan en veroveren.

TWIJFEL, ONGELOOF, REBELLIE

YAH gaf specifieke instructies aan Mozes hoe het leger van Israël moest optrekken. Het kamp van Juda ging voorop, gevolgd door Issaschar en dan Zebulon¹⁰⁶. Daarna kwamen twee zonen van Levi, Gerson en Merari, die de tabernakel moesten dragen. Dan volgden Ruben, Simeon en Gad¹⁰⁷ en die weer gevolgd door Levi, de Kehathieten, die verantwoordelijk waren voor de heilige voorwerpen – 'DE ARK, DE TAFEL, DE KANDELAAR, DE ALTAREN, HET HEILIGE GEREI, HET VOORHANGSEL' (NUM 3:31) Achter de Kehathieten kwamen Efraïm en Manasse en dan Benjamin¹⁰⁸. Dan, Aser, en tenslotte Naftali¹⁰⁹ vormden de achterhoede. Dus als iedereen op zijn plaats stond in slagorde, marcheerden er 603.550 soldaten door de wildernis, geleid door een wolkkolom overdag en een vuurkolom in de nacht. Een imposant gezicht!

Binnen het kamp rommelde het echter. Mozes, die er nog niet van overtuigd was dat dit leger klaar was om alleen door YAH te worden geleid, vroeg aan zijn schoonvader om bij hem te blijven en of hij zijn *ogen* wilde zijn om Israël te leiden naar de verschillende kampementen. (Num 10:31) Maar juist omdat de Midianitische priester besloot niet met hem mee te gaan, was Mozes ongehoorzaam aan de opdracht van YAH en plaatste de ark vooruit, voor de stam van Juda, 'OM VOOR HEN EEN RUSTPLAATS TE ZOEKEN'. (NUM 10:33) Dus in plaats van dat de ark zich op de toegewezen plaats bevond bij de familie van de Kehathieten en bij de rest van de heilige voorwerpen, was deze voorop geplaatst om de weg te wijzen. Dit was de eerste fase van een kettingreactie van rebellie.

Er ontstond gemor onder het volk. Het was de tussenkomst van Mozes die een einde maakte aan de boosheid van YAH, die aan het ontstaan was in het kamp van Israël. (Num 11:1-2) Vervolgens eiste de '*gemengde menigte*' vlees, wat hen aan het wankelen bracht. Morren en klagen voerde de boventoon. Omdat het verlangen naar vlees zo sterk was en ze meer wilden dan alleen de vis, de komkommers, meloenen, prei en uien, die ze

---

¹⁰⁶ 186.400 soldaten

¹⁰⁷ 151.450 soldaten

¹⁰⁸ 108.100 soldaten

¹⁰⁹ 157.600 soldaten

waarschijnlijk aten gedurende hun uittocht, kon nu alleen vlees hun honger nog stillen. Voor meer dan een jaar had YAH al voor manna¹¹⁰ gezorgd, wat ze verzamelden en er brood van bakten, maar dat smaakte hen niet meer. De mensen zaten bij de pakken neer en wensten dat ze Egypte nooit hadden verlaten. Mozes wist dat dit gedrag *zonde* was in de ogen van Elohim en vatte dit persoonlijk op. Hij diende zijn eigen klacht in, tot het punt dat Hij zijn eigen leven wilde opgeven, omdat hij genoeg had van dit '*klagende*' volk.

Het was zijn eigen ongeloof wat druk op hem legde. Hij zou een terechtwijzing krijgen: 'EN YAH ZEI TOT MOZES, ZOU DE HAND VAN YAH TE KORT ZIJN? NU ZULT GIJ ZIEN OF MIJN WOORD AAN U GESCHIEDEN ZAL OF NIET.' (NUM 11:23) Mozes werd opgedragen om zeventig oudsten¹¹¹ in de TENT VAN SAMENKOMST te brengen, waar YAH aan hen dezelfde profetische zalving gaf als die op Zijn dienstknecht was. Zij profeteerden net als Mozes over de komende dertig dagen van vlees voorziening. (Num 11: 17-19, 25) Twee man extra ontvingen ook de geest van profetie. Deze twee bleven in het kamp en kwamen niet in de TENT VAN SAMENKOMST. YAH gaf hen toch deze profetische geest. (Num 11:26-27)

Toen Jozua Mozes kwam waarschuwen over deze twee profeten, was Mozes al voldoende bescheiden ten opzichte van de Elohim van Israël, die gedemonstreerd had dat profetie voorkomt uit de zalving van de Geest en niet gebonden is aan menselijke gaven of status. Vandaar dat de vraag van Mozes aan de jonge Jozua: 'WIL JE VOOR MIJ IJVEREN?' wat sarcasme bevatte. Mozes veranderde de toon en voegde toe: 'OCH WARE HET GEHELE VOLK VAN YAH PROFETEN DOORDAT YAH ZIJN GEEST OP HEN GAVE!' (v.29) Paulus herhaald deze woorden en zegt: 'JAAGT DE LIEFDE NA EN STREEFT NAAR DE GAVEN VAN DE GEEST, DOCH VOORAL NAAR HET PROFETEREN... MAAR WIE PROFETEERT SPREEKT VOOR MENSEN STICHTEND, VERMANEND EN BEMOEDIGEND.'. (1KOR 14:1,3) De profet Amos verklaart: 'ELOHIM DOET GEEN DING OF HIJ OPENBAART ZIJN RAAD AAN ZIJN KNECHTEN, DE PROFETEN.'. (AMOS 3:7)

Als vervulling van de voorspelling om in vlees te voorzien, stuurt de Machtige van Israël een wind¹¹², die het ' dode vlees'¹¹³ in hopen van een

---

¹¹⁰ in de vorm van korianderzaad

¹¹¹ eerstgeborenen

¹¹² geest

¹¹³ kwakkel

meter hoog opstapelde binnen een dagreis rondom het kamp. Met andere woorden; YAH gaf hen een maandvoorraad vlees in één keer. Stel je de stank voor van het vlees na een dag in de brandende woestijnzon! Tegen de tijd dat de Israëlieten alle vogels hadden opgeraapt, waren de vogels al vanzelf doodgegaan, waardoor ze niet-koosjer werden. De mensen overtraden daarmee een regel over het eten van dode dieren of zelfs ze maar aan te raken. (Lev 22:8) Als gevolg daarvan kwam er een plaag in het kamp van Israël. Dit was overigens niet de eerste keer dat YAH hen kwakkels had gegeven om te eten, in de tweede maand van hun reis uit Egypte had Hij hen van genoeg vogelvlees voorzien voor één enkele avond (Ex 16:13).

De geest van rebellie nam bezit van de mensen. Deze sloeg weer toe toen Aaron en Meryam jaloers werden op Mozes' zalving om te profeteren: 'HEEFT YAH NIET DOOR ONS GESPROKEN?' (NUM 12:2) Daarbij kwam ook nog het commentaar op Mozes voor het trouwen met een vrouw, die een donkere huidskleur had. Beiden, Aaron en Meryam, werden terecht gewezen, door YAH, in niet mis te verstane woorden, Hij maakte duidelijk dat Mozes niet zomaar een profeet was, maar iemand tot wie Hij sprak 'VAN AANGEZICHT TOT AANGEZICHT, DUIDELIJK EN NIET IN RAADSELEN'. (NUM 12:2) Er was wederom een oordeel, Meryam werd melaats gedurende zeven dagen.

Toen ze aankwamen, wat het ingangspunt zou moeten worden om het land te betrekken, in Kadesh-Barnea, ging de opdracht van Mozes rond 'TREK OP, NEEM HET LAND IN BEZIT, ZOALS YAH, DE ELOHIM VAN UW VADEREN TOT U GESPROKEN HEEFT; VREES NIET EN WORDT NIET VERSCHRIKT'. (DEUT 1:21) Toch ging het leger van Israël niet verder en de mensen wilden dat Mozes verspieders uit zou zenden. Met de toestemming van YAH selecteerde Mozes twaalf stamleiders en zond hen uit voor een tocht van 40 dagen het land in. Toen ze terugkwamen bevestigden tien van hen de angst van het volk, over het land en zijn inwoners: 'DE MENSEN ZIJN LANGER EN GROTER DAN WIJ, DE STEDEN ZIJN GROOT EN HEMELHOOG VERSTERKT'. (DEUT 1:28)

Angst voor de Amoriëten liet de Israëlieten de militaire campagne herbezien. Wat het erger maakte was het geklaag over de Elohim van Israël: 'OMDAT YAH ONS HAAT HEEFT HIJ ONS UIT HET LAND EGYPTE GELEID OM ONS TE BRENGEN IN DE MACHT VAN DE AMORIETEN EN ONS TE VERDELGEN' (DEUT 1:27) en 'WAAROM TOCH BRENGT YAH ONS NAAR DIT LAND, OPDAT WIJ DOOR HET ZWAARD VALLEN, ONZE VROUWEN EN KINDEREN TEN BUIT WORDEN?'. (NUM 14:3) Toen Jozua

en Kaleb hen probeerde te bemoedigen, om door te gaan en het mooie beloofde land in bezit te nemen. Zij zeiden dat de Elohim van Israël hen zou beschermen tegen de Amorieten, het volk wilde hen stenigen om deze woorden. (Num 14:6-10) In feite wilden ze eigenlijk een andere leider, die hen terug zou brengen naar Egypte.

Dit was de druppel die de emmer deed overlopen. Hun constante rebellie en de afvalligheid leidde ertoe dat YAH deze generatie wilde overslaan, inclusief Mozes, en hen te veroordelen tot veertig jaar wildernis. Zij riepen hun eigen oordeel over zich toen ze naar het slechte rapport van de spionnen luisterden. (Num 14:2) Alleen Jozua en Kaleb, de twee spionnen die de voordelen van het land zagen en verzekerd waren van de leiding van de Almachtige, zouden het innemen samen met de kinderen die nog onder de militaire leeftijd waren. (Deut 1:35-39) Er volgde een oordeel van YAH: 'GIJ ECHTER WENDT U OM EN BREEKT OP NAAR DE WOESTIJN IN DE RICHTING VAN DE RODE ZEE¹¹⁴.' (DEUT 1:40) 'EN UW ZONEN ZULLEN VEERTIG JAAR LANG IN DE WOESTIJN RONDZWERVEN EN UW OVERSPELIG GEDRAG BOETEN, TOTDAT UW LIJKEN ALLEMAAL IN DE WOESTIJN LIGGEN.' (NUM 14:33)

Toen ze dit trieste oordeel hoorden, deed het volk een poging tot berouw en ze wilden zelfs het land in zonder Mozes of de ark en zelfs zonder de aanwezigheid van YAH. Ze werden direct verslagen door de vijand. Hun zogenaamde berouw was niets meer dan een andere vorm van rebellie: 'DIT IS HEN OVERKOMEN TOT EEN VOORBEELD EN IS OPGETEKEND TER WAARSCHUWING VOOR ONS OVER WIE HET EINDE DER EEUWEN GEKOMEN IS'. (1KOR 10:11)

Het is erg ontnuchterend je te realiseren dat dit gehele leger van 603.550 mannen, zonder Jozua en Kaleb, allemaal omkomen in de wildernis zonder bezit te nemen van hun land of er maar een glimp van op te vangen...

In plaats van dat dit oordeel aanzette tot innerlijk onderzoek of leidde tot onderdanigheid en berouw, kwam er nog meer ontevredenheid naar boven in het Israëlish kamp. Opnieuw lieten beroemde leiders en 'prinsen' zich horen over hun ontevredenheid en jaloezie over de positie van Mozes en Aaron. Korach, een relatie van de Levitische leiders, infecteerde drie Rubennieten, die waarschijnlijk de verwijdering van het eerstgeboorterecht

---

¹¹⁴ letterlijk: de Rietzee

van hun voorouders niet konden vergeten en daarbij 250 'prinsen' wiens geboorterechten, althans gedeeltelijk, was overgedragen aan de Leviëten. Deze rebellie had vernietigende gevolgen, met niet alleen de dramatische dood van Datam, Abiram, Korach en zijn familie, maar ook de 250, die door het vuur verbrandde. (Num 16:1-35) Maar dit was blijkbaar nog niet genoeg om de mensen wakker te schudden voor de vreze van YAH. 'DE VOLGENDE DAG ECHTER MORDE DE GEHELE VERGADERING DER ISRAËLIETEN TEGEN MOZES EN AARON, ZEGGENDE: GIJ HEBT HET VOLK VAN YAH GEDOOD.' (NUM 16:41) Deze laatste overtreding resulteerde in een plaag die 14.700 mensen het leven kostte. Alleen door Aaron met een vuurpan en het vuur en reukwerk van het altaar werd deze plaag gestopt. (v.46-49)

VIJANDEN VAN DE STAAT

Na deze ervaringen van ontevredenheid en wantrouwen¹¹⁵, liet YAH zijn volk zich afwenden van hun erfenis. Vanwege hun muiterij, ongelooft, en twijfel aan Elohim zou hun reis een nieuwe wending krijgen. Hij was verplicht om Israël terug te brengen in de woestijn, zodat zij nederig zouden worden en om te kijken of zij Zijn geboden zouden onderhouden of niet. (Deut 8:2) Hij wist natuurlijk wel dat het ze niet zou lukken naar Zijn standaard van gehoorzaamheid te leven vanwege de overgeërfde natuur van Adam en de kracht van een ander geestelijk koninkrijk dat hen beïnvloedde. Hij deed de volgende voorspelling: 'WANT IK ZAL HEN NAAR HET LAND BRENGEN DAT IK HUN VADEREN ONDER EDE HEB BELOEFD, VLOEIENDE VAN MELK EN HONING; ZIJ ZULLEN ETEN EN VERZADIGD EN VET WORDEN, MAAR ZIJ ZULLEN ZICH TOT ANDERE GODEN WENDEN EN DIE DIENEN; MIJ ECHTER ZULLEN ZIJ VERSMADEN EN MIJN VERBOND VERBREKEN'. (DEUT 31:20)

Zoals blijkt uit deze vooronderstellingen, zit de gevaarlijkste vijand binnenin hen. De kracht en de neiging tot zonde bleken net zo natuurlijk als ademen. YAH gaf hen de tabernakel als een visuele *typering* van de hemelse realiteiten. Hij gaf hen het priesterschap van Aaron, als compensatie voor Zijn gerechtelijke eisen. Dus ondanks *hun* staat was YAH aan *Zijn* verbond en *Zijn* woord gebonden. Hij was nog steeds de regerende Koning en zij waren Zijn volk. Hij veranderde niet van gedachten of intenties om hen het land van hun voorvaders te geven en zo een getuigenis te worden, EEN KONINKLIJK PRIESTERSCHAP, EEN HEILIGE NATIE, EEN VOLK, ELOHIM TEN EIGENDOM.

Ze hadden ook externe vijanden. Van het moment dat ze Egypte verlieten, kwamen de Amelekieten tegenover hen te staan. Deze vijand deed de geesten ontwaken van vijandschap, haat en moord overgeërfd van hun voorvader Esau. De door Elohim gegeven rechten van overheersing en de gebieden zijn de twee hoofdbestanddelen, die boven de gehele geschiedenis zweven van Israëls relatie met hun eerstgeboren neven vanuit de omliggende volken. Wat betreft Amelek vertelde YAH aan Mozes dat Hij hun

---

¹¹⁵ een uiting van rebellie

nagedachtenis zou wegvegen onder de hemel en dat Hij oorlog zou voeren tegen hen gedurende alle generaties. (Ex 17:14,16)

Zonder door alle geregistreerde vijandigheden heen te gaan, die Israël tegenkwam in de woestijn, is het voldoende om te vermelden, dat wat de voorvaders ervaren hadden een micro kosmische vorm was van wat in latere generaties een volledige serie zou worden van doorgaande conflicten. Psalm 83 bevat deze herhalende status, die zijn begin had¹¹⁶ in de wildernis en bleef doorgaan. De psalm somt de tegenstanders op, samen met hun motieven om te vechten: 'WANT ZIE UW VIJANDEN TIEREN EN UW HATERS STEKEN HET HOOFD OMHOOG; ZIJ SMEDEN EEN LISTIGE AANSLAG TEGEN UW VOLK EN BERAADSLAGEN TEGEN UW BESCHERMELINGEN; ZIJ ZEGGEN KOMT LATEN WE HEN ALS VOLK VERDELGEN ZODAT AAN DE NAAM VAN ISRAËL NIET MEER WORDT GEDACHT; WANT ZIJ HEBBEN EENSGEZIND BERAADSLAAGD TEGEN U EEN VERBOND GESLOTEN; DE TENTEN VAN EDOM EN DE ISMAËLIETEN, MOAB EN DE HAGARENEN, GEBAL, AMMON EN AMELEK, FILISTEA MET DE INWONERS VAN TYRUS, ZELFS ASSUR HEEFT ZICH BIJ HEN GEVOEGD EN ZIJN DE ZONEN VAN LOT TOT STEUN.'. (PSALM 83-3-8) Let op dat het naaste relaties zijn en veel van hen eigenlijk eerstgeborenen zijn. *Het geboorterecht was altijd al 'de deuk in het wiel' van vijandigheid, jaloezie en vijandschap.* Maar YAH had Zijn uitverkoren eerstgeborene natie Jakob/Israël en niets zou dat ooit veranderen, zelfs niet hun zieke houding en nukkige wegen.

Na veertig jaar van Mozes leiderschap stond YAH op het punt om gerechtigheid te voltrekken aan de stammen, die de geboorterechten bezaten. Jozua van de stam van Efraïm en Kaleb van de stam van Juda waren YAH's keuze om het volk het land van de belofte binnen te brengen. Deze twee mannen waren de enige spionnen, die het geloof hadden dat de Elohim van Israël Zijn Woord gestand zou doen, namelijk, ga het land binnen en verdrijf zijn inwoners. Hier is het plaatje weer op een kleine schaal van Efraïm en Juda die samenkomen in hun eerstgeborene autoriteit met YAH, die voor hen uit gaat om Zijn doelen te bewerken. (Jes 11:11-14, Zach 9:13)

---

¹¹⁶ op nationaal niveau

YAH'S OPLOSSING VOOR ONGEHOORZAAMHEID

Als we kijken naar de kinderen van Israël, die keer op keer falen om af te rekenen met de omstandigheden die op hen gelegd worden. Als gevolg daarvan zal een zich herhalend thema voordoen, wat zich tussen de vezels weeft van de familie als 'misdad en straf'. Beetje bij beetje ontluikt YAH Zijn oplossing voor hun eindeloze neiging tot zondigen en rebellie.

De vele handelingen van ongehoorzaamheid in de jaren voordat ze het beloofde land ingingen, maakte duidelijk dat er maar één oplossing was om garantie te krijgen op de gehoorzaamheid van de Israëlieten en dat was door 'DE BESNIJDENIS VAN HET HART'. Dit concept wordt voor het eerst geïntroduceerd in DEUT 10:16: 'BESNIJDT DAN DE VOORHUID UWS HARTEN EN WEEST NIET MEER HARDNEKKIG'. Verdere beschrijvingen van gehoorzaamheid staan in het volgende hoofdstuk: 'MAAR GIJ ZULT DEZE MIJN WOORDEN IN UW HART EN IN UW ZIEL LEGGEN...' (11:18A) YAH liet blijken dat Hij de oplossing voor hun probleem in Zijn hand heeft. In Deuteronomium 30 waar Hij voorspeld wat er staat te gebeuren, belicht Hij het zelfs tot op het punt van VERSTROOIING EN VERBANNING (v.3-4), waarbij Juda tenslotte 'VERSTROOID'¹¹⁷ wordt en Efraïm wordt 'VERDREVEN'¹¹⁸ om tenslotte weer verenigd te worden. (Jes. 11:12)

In die verre toekomst zal YAH niet alleen de verlorenen herstellen maar ook Zichzelf en het land van de belofte. Hij zal ook de aanwijzing uitvoeren van 'ZAL UW HART EN HET HART VAN UW NAKROOST BESNIJDEN ZODAT GIJ YAH UW ELOHIM LIEFHEBT MET GEHEEL UW HART EN GEHEEL UW ZIEL, OPDAT GIJ LEEFT'. (DEUT 30:6 EN JER. 31:31-34) Op deze manier zijn de eisen voor heiligheid, die zo karakteriserend zijn voor het volk van YAH en Zijn koninkrijk, vervuld geworden zoals eerder verteld in dit verhaal: 'GIJ HEBT HEDEN VAN YAH HET WOORD AANVAARD DAT HIJ U TOT ELOHIM ZAL ZIJN EN DAT GIJ IN ZIJN WEGEN WANDELEN MOET, ZIJN INZETTINGEN, GEBODEN EN VERORDENINGEN ONDERHOUDEN EN NAAR ZIJN STEM LUISTEREN. EN YAH HEEFT HEDEN VAN U HET WOORD AANVAARD DAT GIJ ZIJN EIGEN VOLK ZULT ZIJN ZOALS HIJ HEEFT GEZEGD EN DAT GIJ AL ZIJN GEBODEN ZULT ONDERHOUDEN – DAN ZAL HIJ U VERHEFFEN TOT EEN LOF, EEN NAAM EN EEN

---

¹¹⁷ van de Hebreeuwse stam *n.ftz*

¹¹⁸ letterlijk "verworpen" - van de stam *d.ch.h*

SIERAAD BOVEN ALLE VOLKEN DIE HIJ GESCHAPEN HEEFT EN DAN ZULT GIJ EEN VOLK ZIJN, GEHEILIGD AAN YAH UW ELOHIM ZOALS HIJ GEZEGD HEEFT.'. (DEUT 26:17-19)
Alhoewel op dit punt de bovenstaande beschrijving ver van de Israëlsche realiteit stond, kon YAH een dergelijke uitspraak doen, omdat hij het begin en einde overziet en dat het vervuld zou worden op Zijn tijd.

Nadat er een stevig fundament was gelegd voor de totale controle van YAH over de toekomst van Israël sprak Mozes het volk toe met een duidelijk bewustzijn van de komende verandering, waarbij hij bevestigde dat hij het volk niet langer zou leiden en ook niet in het beloofde land zou brengen. Toch bevestigde hij aan het volk van YAH, dat hun Elohim trouw was en hij eindigde met een hartenkreet: 'WEES STERK EN MOEDIG, VREES NIET EN SIDDEERT NIET VOOR HEN [DE VIJANDEN], WANT YAH UW ELOHIM ZELF GAAT MET U; HIJ ZAL U NIET BEGEVEN EN U NIET VERLATEN.'. (DEUT 31:6)

Dus verklaarden deze woorden zo categorisch en omschreven duidelijk de plannen van YAH en Zijn aandeel in het verbond en bevestigde de belofte, die al eerder was uitgesproken: 'WEET DAN HEDEN DAT YAH UW ELOHIM ZELF VOOR U UIT GAAT ALS EEN VERTEREND VUUR; HIJ ZAL HEN [DE VIJANDEN]VERDELGEN EN VOOR UW OGEN ONDERWERPEN; ZO ZULT GIJ IN EEN KORTE TIJD HUN GEBIED IN BEZIT NEMEN EN HEN VERNIETIGEN, ZOALS YAH TOT U GESPROKEN HEEFT'. (DEUT 9:3)

Echter, laat geen misverstand ontstaan over de motieven van YAH in alles wat Hij doet, Hij liet geen ruimte voor twijfel toen Hij Zijn zienswijze presenteerde: 'NIET WEGENS UW GERECHTIGHEID NOCH WEGENS DE OPRECHTHEID VAN UW HART GAAT GIJ HUN LAND IN BEZIT NEMEN, MAAR WEGENS HUN GODDELOOSHEID DRIJFT YAH UW ELOHIM DEZE VOLKEN VOOR U WEG EN OM HET WOORD GESTAND TE DOEN DAT YAH UW VADEREN, ABRAHAM, ISAAC EN JAKOB GEZWOREN HEEFT'. (DEUT 9:5)

ISRAËL VERWERPT YAH ALS KONING

Zoals Jakob zijn zoons, vlak voor zijn dood, zegende, zo droeg Mozes, de man van Elohim, zijn zegeningen over op elk van de stammen van Israël, voordat hij vertrok. Het lied van Mozes en de korte introductie samen vormen een belangrijk deel van het profetische woord dat Mozes uitsprak over elke stam. (Deut 32:1-43, 33:1-5)

Het 'lied' was primair een getuigenis tegen Israël, in hun voorspelbare ontrouw: 'IK KEN DE GEZINDHEID DIE ZIJ HEDEN KOESTEREN VOORDAT IK HEN BRENG NAAR HET LAND DAT IK HEN ONDER EDE BELOOFD HEB'. (DEUT 31:21B) In feite beriep Mozes zich op de krachten in de natuur (DEUT 31:28B, 32:1) om zijn verhaal te bevestigen. Hij haalt het verleden, heden en toekomst aan wat betreft de relatie tussen Israël en YAH. Net als de Thora, die Hij aan Zijn volk gegeven heeft, ondanks hun 'neigingen'. Mozes vervolgt en verklaarde een tijdloos principe: 'EN ER WAS EEN KONING IN JESCHURUN TOEN DE HOOFDEN VAN HET VOLK BIJEENKWAMEN, DE STAMMEN VAN ISRAËL TEZAMEN'. (DEUT 33:5) Zoals hier is te zien, zal de superieure regering van de Koning van Israël zich ten volle manifesteren. Wanneer Jakob de 'manke' Jeschurun wordt, de 'recht staande' of 'uitgestrekte' en als geheel Israël verenigd wordt onder het leiderschap van Zijn Herder en Koning. (Ez 37:24-25)

Na Mozes' dood geeft YAH aan Jozua de opdracht om de Jordaan over te steken en het land in te nemen dat Hij Zijn volk zou geven. Wederom werden er spionnen uitgezonden. Deze keer slechts twee. De vorige keer bleek dat er slechts twee nodig waren om de waarheid te bevestigen. Ze keerden met een positief verhaal terug over de staat van de lokale bevolking, die zeer bezorgd waren over de op handen zijnde invasie door de Israëliische stammen. De weg lag nu open voor Israël om het land te veroveren. Met YAH als leider en het water van de Jordaan, wat zich terugtrok tot een plaats genaamd *Adam*, marcheerden het volk achter de ark van het verbond aan het land binnen.

Echter, zelfs deze triomfantelijke intocht creerde niet voldoende inzet, ook niet nadat de muren van Jericho gevallen waren. Spijtig genoeg werd het land niet volledig in bezit genomen, hoewel YAH Zijn aandeel had, zoals gezegd wordt: 'ZO HEEFT YAH AAN ISRAËL HET GEHELE LAND GEGEVEN DAT HIJ

GEZWOREN HAD HUN VADEREN TE ZULLEN GEVEN; ZIJ NAMEN HET IN BEZIT EN GINGEN ER WONEN. EN YAH GAF HUN AAN ALLE ZIJDEN RUST GEHEEL ZOALS HIJ HUN VADEREN GEZWOREN HAD; NIET ÉÉN VAN AL HUN VIJANDEN HEEFT VOOR HEN KUNNEN STANDHOUDEN; AL HUN VIJANDEN GAF YAH IN HUN MACHT. NIET ÉÉN VAN ALLE GOEDE BELOFTEN, DIE YAH AAN HET HUIS VAN ISRAËL HAD TOEGEZEGD IS ONVERVULD GEBLEVEN; ALLES IS UITGEKOMEN'. (Joz. 21:43-45) YAH *gaf* en 'maakte mogelijk' alles van het bovenstaande voor Zijn kinderen. Zij echter faalden in het volledig *innemen* wat voor hen mogelijk was gemaakt. '...HET WOORD WAT ZE HOORDEN WAS HUN NIET VAN NUT, OMDAT HET NIET MET GELOOF GEPAARD GING BIJ HEN DIE HET HOORDEN...'. (HEBR. 4:2)

Aan het einde van het leven van Jozua horen we een zorgelijk verslag: 'NADAT OOK DAT GEHELE GESLACHT TOT ZIJN VADEREN VERGADERD WAS KWAM ER EEN ANDER GESLACHT OP DAT YAH NIET KENDE, NOCH HET WERK, DAT HIJ VOOR ISRAËL GEDAAN HAD'. (RICHT. 2:10) De militaire campagnes bleven doorgaan zelfs na de dood van Jozua. Het boek Richteren beschrijft met de opdracht van YAH aan Juda om de strijd aan te gaan met de Kanaänieten. (Richt. 1:1,2) Al de ontmoetingen van de stammen met de vijand eindigden met het refrein 'EN [ZO EN ZO] ... KON HEN NIET UITDRIJVEN...'

Het was geen wonder dat in die status het volk Elohim constant teleurstelde en alsof dat nog niet genoeg was, vervielen ze steeds verder in de afgoderij. Als gevolg daarvan gaf YAH hen over in de handen van de volken rondom hen. Dit veroorzaakte ontegenzeggelijk hun roep naar Hem, waarop Hij direct reageerde en hen bevrijdde¹¹⁹. Deze cyclus herhaalde zich talloze keren. Niettegenstaande de kastijding van YAH, alsook Zijn reddingsoperaties werd de tijd in het boek Richteren gekenmerkt door wat een herhalend thema lijkt te zijn: 'IN DIE DAGEN WAS ER GEEN KONING IN ISRAËL IEDEREEN DEED WAT GOED WAS IN ZIJN EIGEN OGEN'. Het koningschap van YAH over Israël werd bedreigd, ondanks dat Hij Zichzelf continue bewezen had in staat te zijn, door Zijn soevereiniteit, Zijn volk te regeren en ook Zijn kracht te delegeren aan de stamoudsten, rechters en het Aaronitische priesterschap. Elke keer als deze opdracht geweigerd werd, ontstond er chaos.

---

¹¹⁹ meestal door een richter

Als gevolg daarvan koos YAH, om Zijn volk Zijn regeringsprincipes te laten ondergaan, een betrouwbare dienstknecht in de persoon van Samuel uit de stam van Efraïm. Samuel, die vanaf zijn geboorte geroepen was, had een unieke positie tussen het volk van Israël, naast een functie als rechter, verrichte hij ook priesterlijke taken. Deze man van Elohim begon zijn ware roeping pas na de dood van Eli en zijn zonen, Hofni en Pinehas. Zij waren hun roeping ontrouw en droegen op deze manier bij aan de militaire nederlaag van Israël. Het gevolg hiervan was dat de ark van het verbond door de Filistijnen werd veroverd.

Samuel had een interessante familie achtergrond. Zijn vader had twee vrouwen, één geliefd en één niet-geliefd. De geliefde was onvruchtbaar en de niet-geliefde was wel vruchtbaar. Het was de onvruchtbare vrouw, Hanna, die het '*dubbele deel*' ontvangen had van haar man (1 Sam 1:5) en pas op latere leeftijd een zoon kreeg met de naam Samuel. Deze situatie creëerde veel spanning en rivaliteit tussen de twee vrouwen, wat de overeenkomst met het verhaal van Jakob en *zijn* twee vrouwen groot maakt.¹²⁰

Maar het is zijn vroege *toewijding* aan de priesterlijke roeping die Samuel, de Efraïmiet, een vervulling maakt van Jakobs 'ambitie' en visie voor zijn zoon Jozef en zijn nageslacht. In Jakobs zegen voor Jozef zegt de oudste het volgende: 'DE ZEGENINGEN VAN UW VADER GAAN DE ZEGENINGEN VAN MIJN VOORVADEREN TE BOVEN ... ZIJ ZULLEN KOMEN OP HET HOOFD VAN JOZEF OP DE SCHEDEL VAN DE UITVERKORENE¹²¹ ONDER ZIJN BROEDERS'. (GEN 49:26)

Toen hij zijn zoon een '*nazir*' noemde, was Jakob toen op spreekwoordelijke wijze zijn nageslacht aan het voorbereiden op *scheiding* en *toewijding* aan YAH? Jakob ervoer dat door een zoon met zo'n roeping zijn zegeningen, als Jozefs vader, groter waren, dan die op zijn voorvaders¹²² waren. Hier kunnen we ons afvragen of dat het figuur en de roeping van Samuel niet alleen een *vervulling* maar ook een *voortzicht* was op wat zou komen als de regering van het koninkrijk van YAH zich ten volle zal manifesteren?

---

¹²⁰ De relatie van Jakob en Rachel zijn zowat het prototype van Samuels ouders.

¹²¹ Nazareeër

¹²² Abraham en Izaäk

In Hosea hoofdstuk 4 is er een hint naar de eventuele positie van Israël/Efraïm (in vergelijk met Juda – zie vers 15a) waarin YAH tegen hen zegt: 'OMDAT GIJ KENNIS VERWORPEN HEBT, VERWERP IK U, DAT GIJ GEEN PRIESTER MEER VOOR MIJ ZULT ZIJN ...' (vers 6a; voor hetzelfde idee zie ook 5:1 waar de context verwijst naar het huis van Israël en niet naar Juda). Dus integendeel, een berouwvol en hervormd Israël/Efraïm zal in staat zijn hun priesterlijke rol in de orde van Melchizedek ergens in de toekomst te vervullen zeker met het voorwerk van Samuel.

Samuel richtte Israël terwijl hij een rondreis maakte van Bethel naar Gilgal en dan naar Mizpa. Gedurende zijn dagen toonden zij berouw en vernietigden hun afgoden inclusief Astarot en wenden hun hart tot YAH. En ze waren weer succesvol in het verslaan van de Filistijnen. (1 Sam 7:10) De zonen van Samuel volgden YAH niet, wat tot één van de meest vernietigende beslissingen leidde in zijn gehele bediening. Zoals we al zagen in *Hoofdstuk 4 Een Eeuwigdurend Koninkrijk* vroegen de mensen om een koning, net als alle andere volken, alsof dat de enige oplossing was voor het vestigen van orde en vrede. Dit kwetste de oude ziener, die zich persoonlijk terzijde geschoven voelde. Elohim echter informeerde Zijn dienstknecht dat het volk niet hem, maar Elohim zelf verwierp als koning over hen. 'EN YAH ZEI TOT SAMUEL: LUISTER NAAR HET VOLK IN ALLES WAT ZE TEGEN U ZEGGEN, WANT NIET U HEBBEN ZIJ VERWORPEN MAAR MIJ HEBBEN ZIJ VERWORPEN, DAT IK GEEN KONING OVER HEN ZOU ZIJN' (1 SAM 8:7) Verrassend is dat men zegt van de eerste koningen van Israël dat zij zitten op de troon van YAH, bijvoorbeeld in de volgende tekst: 'EN SALOMO ZETTE ZICH OP DE TROON VAN YAH ALS KONING IN DE PLAATS VAN ZIJN VADER DAVID'. (1 KRON 29:23)

De menselijke aandrang van het *zoeken* en *vragen* om een menselijke koning wordt uitgelicht door meerdere verwijzingen (b.v. 1 Sam 8:10, 12:13, 17, 19) en toepassend het woord sh.a.l wat dezelfde stam deelt met de naam 'Shaul' – Saul, de lange en knappe Benjamiet, die YAH uitkoos Hem te 'vervangen' op de troon. Shaul betekent echter ook 'hij die geleend is'. Is dit een ironische verdraaiing, welke het feit indiceert als de wil van de mens wordt toegepast en voorzeker van korte duur is?

De stam van Benjamin, wiens grondgebied tussen Juda en Efraïm in lag, leverde de eerste monarch, die voor zijn kroning profetisch twee broden kreeg aangereikt. (1 Sam 10:4) Juda behield nog steeds de scepter, het

koninklijke deel, met Efraïm, die het dubbele deel kreeg. Dus deze poging om Benjamin te gebruiken om Israël te verenigen was vanaf het begin gedoemd te mislukken.

TWEË KAMPEN IN CONFLICT

Omdat Saul de natie niet in rechtvaardigheid kon leiden, keerde YAH terug naar de koninklijke lijn van Juda en koos Zijn man uit om op Zijn troon te zitten. Details van Juda's geslachtslijn zijn terug te vinden in het boek Ruth, wat start met Boaz¹²³, gevolgd door Obed de vader van Jesse, die de gewenste monarch was. Samuel¹²⁴, werd als priester naar Bethlehem gestuurd om in het gezin van Jesse iemand te vinden die aan de eisen van YAH voldeed (1 Sam 16:1). Nadat hij zeven van Jesse's zonen had gezien, vroeg Samuel aan Jesse of hij nog meer jongens had. Met tegenzin noemde Jesse de laatste van zijn zonen, die op de schapen lette. Toen de jonge herder voor de oude profeet verscheen waren hemel en aarde opnieuw getuige van YAH's goddelijke betrokkenheid. Het hart van David was al van jongs af aan op de Elohim van Israël gericht. Om die reden koos YAH hem, om op Zijn troon te zitten.

Zoals we keer op keer gezien hebben, was het niet noodzakelijk dat de eerstegeborene ook het geboorterecht ontving. Het leven van de vader gaat door al zijn zoons, dus YAH wijst de eerstgeboorterechten toe aan de meest getrouwe. In het geval van David koos YAH hem, ook al was hij de achtste in lijn. Door een van Jesse's zonen te kiezen voor de koninklijke positie gaf YAH de eer aan Juda om de rol van prins en leider van de natie in te nemen. Het huis van Israël was ontevreden met deze keuze en ze bleven trouw aan de zoon van Saul, Isboset. David regeerde Juda gedurende zeven jaar, in deze tijd bleef er strijd tussen Juda en Israel (2 Sam 3:1a). Echter, 'DAVID WERD GAANDEWEG STERKER EN HET HUIS VAN SAUL GAANDEWEG ZWAKKER' (VERS 1B). Het was pas nadat de leger commandant van Sauls leger overliep naar David, dat de oudsten van Israël aan de koning van Juda vroegen om over hen te regeren (2 Sam 3:17-21).

Kort daarop volgde de hereniging, David veroverde Jeruzalem, bouwde het op en maakte het de hoofdstad van het verenigde koninkrijk. Hij ging door en leidde het volk gedurende diverse succesvolle militaire acties. Zo vergrootte hij de grenzen van het beloofde land. David, die ook geestelijk

---

¹²³ die een afstammeling was van Peres, de eerstgeborene van Juda door Tamar

¹²⁴ nam de rol in van rechter, ziener en profeet

geïnspireerd was, bereidde een plaats voor in Jeruzalem voor de ark van het verbond om ruimte voor de YAH's aanwezigheid te maken. Als antwoord initieerde YAH een verbond met Zijn gekozene (2 Sam 7:4).

Waarschijnlijk hadden Davids victorieuze militaire overwinningen zijn vlees geprikkeld, waardoor hij zich onoverwinnelijk voelde. Uiteindelijk leidde dit tot de affaire met Bathseba. YAH bestrafte het huis van David met een vloek en het zwaard zou niet wijken van zijn gezin. Zijn vrouwen zouden op klaarlichte dag aan andere mannen worden gegeven en hij moest de dood van de eerstgeborene van Bathseba meemaken (2 Sam 12:10-14). Met de geest van lust, die zijn intrede deed in het gezin van David, staken incest en verkrachting de kop op, samen met rebellie en moord. Nadat Ammon zijn zus Tamar had verkracht, nam een andere zoon, Absalom wraak en doodde zijn broer. De scheiding tussen David en Absalom resulteerde in een coupe naar zijn vaders troon. Deze muiterij verdeelde de natie opnieuw en de meesten van het huis van Israël volgden Absalom.

David vluchtte voor zijn zoon en verbleef ergens tussen de Jordaan en de stad Mahanaim¹²⁵. Daar wachtte hij. Hij weigerde tegen zijn zoon te vechten. Het is verrassend dat David, zelfs na de dood van Absalom en toen het duidelijk was dat de rebellie was neergeslagen, niet opstond om zijn troon terug te eisen. Welke reden had hij hier voor?

Absaloms leger bestond hoofdzakelijk uit noordelijke Israëlieten, die na de dood van hun leider gevlucht waren naar hun eigen tent. Op dat moment ontstonden er in het noorden problemen tussen de stammen. Ze hadden Absalom als koning gezalfd in een poging de vader te vervangen. Maar wat moesten ze nu na de dood van Absalom? (2 Sam 19:9-10) De Israëlieten hadden collectief muiterij gepleegd. Hoe konden ze David onder ogen komen, wiens herstel ze tegen wilden houden?

David, die zich van deze situatie bewust was, bleef waar hij was. Zijn redenen wijzen misschien uit waarom de Messias¹²⁶, ook blijft wachten bij de poort van het 'kamp' in de wildernis bij de Jordaan. In plaats van dat hij direct terugkomt om te regeren in Jeruzalem. Zijn verwachtingen zijn hetzelfde als die van David, die zijn twee priesters, Zadok en Abjatar, stuurt

---

¹²⁵ betekenis: dubbel kamp

¹²⁶ Hij wordt ook vaak de Koning van Israël of de Zoon van David genoemd

om de stam van Juda op te roepen tot: 'WAAROM ZOUT GIJ DE LAATSTEN ZIJN OM DE KONING NAAR ZIJN PALEIS TERUG TE BRENGEN? ... GIJ ZIJT MIJN BROEDERS, MIJN EIGEN VLEES EN BLOED ZIJT GIJ; WAAROM ZOUT GIJ DAN DE LAATSTEN ZIJN OM DE KONING TERUG TE BRENGEN?' (2 SAM 19:11-12). Opmerkelijk veranderde deze woorden de harten van de mannen van Juda (vers 14). *Mag dit ook zo zijn met het huis van Juda in deze generatie; mogen zij de Zoon van David erkennen en hem terug roepen naar Jeruzalem!*

In antwoord hierop lieten de oudsten het woord uitgaan voor de terugkeer van de koning, maar hij ging slechts tot de Jordaan. David wachtte tot de stamhoofden bij Gilgal¹²⁷ waren. De Messias wacht op het huis van Juda, zodat ze zich realiseren, zij zijn '*mijn vlees en bloed*' (Jes 11:1, Luk 1:31-32, Rom 1:3, 2 Tim 2:8) en ook dat zij,¹²⁸ net als geheel Israël, een besnijdenis van het hart nodig hebben, die de spreekwoordelijke afkeuring van Egypte zal verwijderen.¹²⁹

De koninklijke positie van Juda, de scepter en het leiderschap van de familie, moest ook worden gerespecteerd door de noordelijke stammen. David realiseerde zich dat wanneer er een verenigd koninkrijk zou komen, ook de noordelijke stammen de opdracht van Elohim, die aan hem gegeven was, zouden moeten erkennen. Het is dus een mogelijkheid dat wanneer de Messias het koninkrijk heeft herenigd en Juda en Israël/Efraïm samen gaan, zij elkaar onderdanig zullen zijn. 'HEM MOEST DE HEMEL OPNEMEN TOT DE TIJDEN VAN DE WEDEROPRICHTING ALLER DINGEN, WAARVAN ELOHIM GESPROKEN HEEFT BIJ MONDE VAN ZIJN HEILIGE PROFETEN, VAN OUDSHER.' (HAN 3:21). Een belangrijke profetie uit de vele, tot nu toe, onvervulde profetien met betrekking tot dit herstel wordt gevonden in Ez 37:15.

Net voordat een toevallig bericht van Juda de koning bereikte, kwam er een andere groep bij. Een berouwvolle zoon van Gera, Simi, uit het huis van Saul, een man die David vervloekte en stenen naar hem wierp op Davids dieptepunt, kwam nu met duizend Benjamieten en stak de Jordaan over bij de koning (2 Sam 19:16-20). Simi sprak niet alleen voor zijn eigen stam,

---

¹²⁷ Gilgal was de plaats van de besnijdenis, nadat de kinderen van Israël het beloofde land waren binnen gegaan en het was daar waar de 'afkeuring van Egypte wegrolde' van hen af (Joz 5:2,9).

¹²⁸ net als de rest van Israel

¹²⁹ plaag vanuit de wereld

maar voor het gehele 'huis van Jozef'. David schonk Simi vergeving en verzoende zich ook met de zoon van Saul, Mefiboset. Intussen kwamen er meer en meer Israëlieten kijken naar de stoet, die de Jordaan over trok. Ze waren gestopt om met elkaar te bekvechten maar nu waren ze verbolgen over Juda. Toen de laatste kwam om de koning te ontmoeten kwam de woede van Israël tenslotte naar boven: 'WAAROM HEBBEN ONZE BROEDERS, DE MANNEN VAN JUDA, U ONTVOERD EN DE KONING EN ZIJN HUIS, BENEVENS AL DE MANNEN VAN DAVID MET HEM, OVER DE JORDAAN GEBRACHT?' (2 SAM 19:41). De Israëlieten vergaten in hun zelfrechtvaardiging de eigen recente rebellie en wensten niet door hun oudere broer terzijdegeschoven te worden. Daarom lanceerden ze een klacht: 'Het is niet eerlijk! Het was ons idee in de eerste plaats om de koning terug te brengen!'. In andere omstandigheden zou dit een terechte klacht zijn geweest. Helaas vroeg het minderwaardigheidsgevoel van Israël om wat favoritisme en een mate van erkenning. Omdat ze gefaald hadden te doen wat ze moesten doen, ontstaken ze in woede. Wat was het antwoord van Juda op deze emotionele beschuldiging? 'OMDAT DE KONING AAN ONS VERWANT IS. WAAROM WORDT GIJ DAN TOORNIG HIEROVER? HEBBEN WIJ SOMS OP KOSTEN VAN DE KONING GEGETEN? HEBBEN WIJ SOMS ENIG VOORDEEL GENOTEN?' (2 SAM 19:42). Had dit antwoord iets te maken met de beschuldiging van Israël? Arm Israël, hun Joodse broers zijn ze altijd te slim af. Inderdaad, het leek alsof er geen voorkeur was van de koning voor Juda, echter Israëls gekwetste gevoelens van trots, jaloezie en boosheid kwamen aan de oppervlakte en niet geheel zonder reden.

Nog steeds verward over de opmerkingen van Juda maakten de zonen van Israël hun volgende vergissing om een zakelijke benadering te proberen: 'WIJ HEBBEN TIENMAAL¹³⁰ MEER RECHT OP DE KONING, JA OP DAVID, DAN GIJ. WAAROM HEBT GIJ ONS VERACHT?' (2 SAM 19:43).

'WE HEBBEN TIEN MAAL MEER RECHT OP DE KONING' pochten zij. 'Nou en!' Wat betekende dat voor Juda? Hij kan zijn ene deel nemen en er honderd van maken nog voordat zijn broer doorheeft wat hij doet. 'MAAR DE WOORDEN VAN DE MANNEN VAN JUDA HADDEN MEER KRACHT DAN DIE VAN DE MANNEN VAN ISRAËL.' (2 SAM 19:43B)

---

¹³⁰ ergens waarschijnlijk gedurende de zevenjarige regering van David over Juda ontstond de verhouding 'tien tot een'

Het dispuut moet best intens geweest zijn, maar de brul van de leeuw won de strijd en liet Israël nog meer gefrustreerd, geïntimideerd en verwoest achter.

Nu Israël zag dat de koning niet naar hen luisterde, blies een rebel uit de stam van Benjamiet de trompet en verkondigde: 'WIJ HEBBEN GEEN DEEL AAN DAVID, GEEN ERF BEZIT MET DE ZOON VAN ISAI; IEDER NAAR ZIJN TENTEN, ISRAËL!' (2 SAM 20:1) Als gevolg daarvan vertrok Israël naar hun tenten en wederom volgden er gevechten. Een volledige oorlog werd ternauwernood voorkomen door een onbekende 'wijze vrouw' uit Abel-Bet-Maaka (2 Sam 20:16). Hoewel het David uiteindelijk lukte om alle stammen onder zijn bevel te krijgen, behielden de tien noordelijke stammen hun jaloezie en hun vijandigheid tegen Juda. De relatie tussen de twee kampen zou pas echt onder druk komen tijdens de regering van Salomo. Er wordt echter weinig gezegd over de 'twee huizen' in de tijd van Salomo. Daar werd meestal gerefereerd aan 'geheel Israël'. Er bleef wel bewijs bestaan van de scheiding van de twee delen van de natie, wat te lezen is in de volgende tekst: 'ZODAT JUDA EN ISRAËL GERUST WOONDEN, IEDER ONDER ZIJN WIJNSTOK EN ONDER ZIJN VIJGENBOOM, VAN DAN TOT BERSEBA, GEDURENDE HET GEHELE LEVEN VAN SALOMO.' (1 KON 4:25). Wat het verschil was tussen de twee delen van Israël tijdens de regering van Salomo, was dat het huis van Jozef zich onderdrukt voelde. Het was Jerobeam, de Efraïmiet, die verantwoordelijk was voor de gedwongen arbeid van dat huis door de koning, die uiteindelijk de banier van ontevredenheid hief en rebellie (1 Kon 11:26,28).

YAH reageerde op de afgodendienst van Salomo en stuurde een van Zijn profeten, Ahia, om het koninkrijk te verdelen en de tien stammen van Israël over te geven aan Jerobeam (1 Kon 11:31-32). Toen hij dit vernam probeerde Salomo de oproerkraaier te vermoorden, terwijl deze naar Egypte vluchtte tot de koning stierf. Toen Jerobeam terugkeerde ontving hij van YAH wat hem beloofd was, echter niet zonder te onderhandelen met Salomo's zoon, Rehobeam. Dan krijg je een beetje een idee van het leven tijdens de dagen van Salomo. In Sichem, vroegen Jerobeam en enige anderen van de stammen van Israël aan de nieuw gekroonde koning de lasten, die zijn vader op hen had gelegd, te verlichten. Rehobeam echter weigerde met deze woorden: 'WELNU, MIJN VADER HEEFT U EEN ZWAAR JUK OPGELEGD, MAAR IK ZAL UW JUK NOG VERZWAREN; MIJN VADER HEEFT U MET ZWEPEN GETUCHTIGD, MAAR IK ZAL U TUCHTIGEN MET GESELS.' (1 KON 12:11). 'TOEN GEHEEL ISRAËL ZAG, DAT DE KONING

NIET NAAR HEN LUISTERDE, GAF HET VOLK DE KONING TEN ANTWOORD: WIJ HEBBEN GEEN DEEL AAN DAVID, EN GEEN ERF BEZIT MET DE ZOON VAN ISAI! NAAR UW TENTEN, ISRAËL! ZORG NU VOOR UW EIGEN HUIS, DAVID! EN ISRAËL GING NAAR ZIJN TENTEN.' (1 KON 12:16¹³¹) Toen maakten zij Jerobeam koning over het huis van Israël. Alleen het huis van Juda, de stam van Benjamin, alle Levieten en enige Israëlieten, die in Juda woonden volgden het huis van David (1 Kon 12:20, 2 Kron 10:17, 11:13-14, 16).

Rehobeam wilde de nederlaag niet toegeven en met behulp van de stam van Benjamin, plande hij een aanval op de stammen van Israël. YAH echter zond een boodschap door Semaja, een man van Elohim, en zei: 'GIJ ZULT NIET OPTREKKEN EN NIET STRIJDEN TEGEN UW BROEDERS DE ISRAËLIETEN. KEERT TERUG, IEDER NAAR ZIJN HUIS, WANT DOOR MIJ IS DEZE ZAAK GESCHIED.' (1 KON 12:24). Hier is de officieel gesanctioneerde opdracht van YAH te zien. Dit geeft aan dat de verdeling van het nageslacht van Abraham, Isaac en Jakob in twee aparte koninkrijken, naties en volken – Israël en Juda door YAH is verordend.

---

¹³¹ haast hetzelfde als 2 Sam 20:1

DE ZONDE VAN JEROBEAM

Ondanks de ongerechtigheid van het huis van Jakob,¹³² dat nu verdeeld is in twee koninkrijken, zal Elohim doorgaan om hun bestemming te vervullen. Als we de bijbelse geschiedenis volgen moeten we goed op de profeten letten omdat YAH expliciet door hen heen spreekt over beiden huizen en in sommige gevallen over alle twee tegelijkertijd. De invloed, die de eerste koning, Jerobeam over het noordelijk koninkrijk had is zeer belangrijk. Hij ontwikkelde namelijk een patroon en maakte een 'model' van rebellie, afgoderij en overspel. Hij zette Israël niet alleen aan tot zondigen, door het oprichten van afgoden, waarvan hij zei dat het Israëls "goden" waren, maar hij verbrak ook alle relaties met Juda, Jeruzalem en de tempel. Hij schafte de Thora van Mozes af, stelde zijn eigen priesterschap in en maakte andere feestdagen, dan door YAH ingesteld (1 Kon 12:25-33).

Jerobeam's regering duurde slechts 22 jaar. Hij liet zijn erfgenamen achter met een sterke basis van zijn koninkrijk. YAH wijst keer op keer op de "zonde van Jerobeam" als de hoofdreden van vloek en oordeel over de mensen en het land. De "zonde van Jerobeam" zou in vergeleken kunnen worden met "*vervangings*theologie". YAH riep de oude en blinde profeet Ahia op om een boodschap van dood en verderf aan Jerobeam en het volk te brengen. Ahia was ook degene die aan Jerobeam het koningschap over de tien stammen had gegeven, door de handeling van het in twaalf stukken scheuren van zijn mantel, waarvan hij er tien aan de toekomstige koning gaf (1 Kon 11:30). Maar nu gaf hij een andere profetie: "DAAR GIJ BOZER GEHANDELD HEBT DAN ALLEN DIE VOOR U GEWEEST ZIJN, EN U ANDERE GODEN ZIJT GAAN MAKEN, JA GEGOTEN BEELDEN OM MIJ TE KRENKEN, EN GIJ MIJ ACHTER UW RUG GEWORPEN HEBT, ZIE, DAAROM GA IK EEN RAMP OVER HET HUIS VAN JEROBEAM BRENGEN. JA, IK ZAL VAN JEROBEAM ALLEN VAN HET MANNELIJK GESLACHT UITROEIJEN, VAN HOOG TOT LAAG IN ISRAËL. IK ZAL HET HUIS VAN JEROBEAM WEGVEGEN, ZOALS MEN DREK WEGVEEGT, TOTDAT ER NIETS VAN OVER IS." "DAN ZAL YAH ISRAËL SLAAN, ZODAT HET WIEGELT ALS RIET IN HET WATER EN HIJ ZAL ISRAËL WEGRUKKEN VAN DEZE GOEDE GROND DIE HIJ HUN VADEREN GEGEVEN HEEFT, EN HIJ ZAL HEN AAN DE OVERZIJDE VAN

---

¹³² Israël en Juda

DE RIVIER VERSTROOIEN, OMDAT ZIJ HUN GEWIJDE PALEN GEMAAKT, EN DAARDOOR YAH GEKRENKT HEBBEN.

16 JA, HIJ ZAL ISRAËL PRIJSGEVEN WEGENS DE ZONDEN DIE JEROBEAM BEDREVEN HEEFT, EN DIE HIJ ISRAËL HEEFT DOEN BEDRIJVEN.” (1 KON 14:9-10, 15-16).

Dit was niet de eerste keer dat YAH aan een profeet de opdracht had gegeven zich zo uit te spreken. Mozes, voordat de mensen het beloofde land betraden, voorspelde deze tijd en de reden van wat er met het huis Israël zou gaan gebeuren: “OMDAT ZIJ VERLATEN HEBBEN HET VERBOND VAN YAH, DE ELOHIM HUNNER VADEREN, HET VERBOND DAT HIJ MET HEN GESLOTEN HAD TOEN HIJ HEN UIT HET LAND EGYPTLE LEIDDE, EN OMDAT ZIJ ANDERE GODEN ZIJN GAAN DIENEN EN ZICH DAARVOOR HEBBEN NEERGEBOGEN, GODEN, DIE ZIJ NIET GEKEND HEBBEN EN DIE HIJ HUN NIET TOEBEDEELD HAD, DAAROM IS DE TOORN VAN YAH TEGEN DIT LAND ONTBRAND OM DAAROVER HEEL DE VERVLOEKING TE BRENGEN, DIE IN DIT BOEK OPGETEKEND STAAT: YAH HEEFT HEN IN TOORN EN GRIMMIGHEID EN GROTE VERBOLGENHEID UIT HUN LAND GERUKT EN HEN WEGGESLINGERD NAAR EEN ANDER LAND, ZOALS DIT THANS HET GEVAL IS.” (DEUT 29:25-28). Eén van de hoofdeigenschappen van de relatie tussen de twee koninkrijken was die van regelmatige conflicten. Gedurende de regering van Jerobeam¹³³ en ook later, voerden de koninkrijken van Juda en Israël oorlog met elkaar. De stam van Efraïm, bitter afgunstig op Juda, was de rivaal van Juda. Jaren later zou Jesaja profeteren dat één van de tekenen van het eindtijd, het herstel van de twee huizen zou zijn en dat deze jaloersheid en afgunst zou verdwijnen met als gevolg dat de vijanden van Juda afgesneden zouden worden (Jes 11:13).

Niettegenstaande de verschrikkelijke aanleg voor ongehoorzaamheid in het huis van Israël/Efraïm, was het de intentie van YAH om Zijn verbondsbeloofte van de vermenigvuldiging, die Hij aan de voorvaderen gedaan had te vervullen. Zijn woord zit vast aan het leven van het zaad ofwel de erfgenamen van de voorvaderen, in tegenstelling tot het feit dat, “IMMERS, HOEWEL ZIJ ELOHIM KENDEN, HEBBEN ZIJ¹³⁴ HEM NIET ALS ELOHIM VERHEERLIJKT OF GEDANKT, MAAR HUN OVERLEGGINGEN ZIJN OP NIETS UITGELOPEN, EN HET IS DUISTER GEWORDEN IN HUN ONVERSTANDIG HART.” (ROM 1:21). Zoals we in eerdere hoofdstukken hebben gezien verborg YAH zijn bedoelingen in het

---

¹³³ wiens naam betekent “discussie in de natie” en ook “nationale verdeeldheid”

¹³⁴ nakomelingen

rijk der duisternis, totdat het tijd was om Zijn plannen aan het licht te brengen. Net als in dit geval, camoufleerde YAH Zijn bedoelingen met het huis van Jozef onder de bedekking van ongerechtigheid. Hij verborg Zijn mensen/schat in het rijk van geestelijke duisternis, totdat Hij de autoriteit achter de “kracht van zonden” zou verwijderen en Israël *in Zijn prachtige licht zou brengen*.

Alle koningen van het noordelijk rijk waren slecht en volgden in de voetstappen van Jerobeam. Misschien is de combinatie van Achab, Izebel en haar profeten van Baal het meeste bekend. YAH zond hen Zijn meest gerenommeerde profeten, Elia en Elisa. Vlak voordat Yahshua kwam, verscheen Johannes de Doper, in de geest van Elia, om het hart van de (aarts)vaderen terug te brengen naar de kinderen (Luk 1:17). Voor de “GROTE EN GEDUCHTE DAG VAN YAH” zal Hij dezelfde geestelijke zalving zenden, die op de profeet Elia was, om de harten van de kinderen¹³⁵ naar de vaders te keren, Abraham, Isaac en Jakob (Mal 4:5-6) om hen aan te sporen tot “GEDENKT DE WET VAN MOZES, MIJN KNECHT, DIE IK HEM OP HOREB GEBODEN HEB VOOR GANS ISRAËL, INZETTINGEN EN VERORDENINGEN.” (VERS 4).

---

¹³⁵ van Israël

OORDEEL EN PROFETIE

Terwijl Israël de weg¹³⁶ van Jerobeam volgde, was ook Juda niet vrij van ongerechtigheid, zoals staat geschreven: “EN JUDA DEED WAT KWAAD IS IN DE OGEN VAN YAH, EN ZIJ PRIKKELDEN HEM TOT NA-IJVER (MEER DAN HUN VADEREN Ooit GEDAAN HADDEN) DOOR DE ZONDEN DIE ZIJ BEDREVEN. OOK ZIJ BOUWDEN ZICH HOOGTEN EN GEWIJDE STENEN EN GEWIJDE PALEN OP ELKE HOGE HEUVEL EN ONDER ELKE GROENE BOOM.” (1 KON 14:22-23). De profeet Ezechiël vergelijkt de twee naties van Israël, zoals ze vertegenwoordigd worden door hun hoofdsteden, Samaria en Jeruzalem, als twee zussen. De profeet vergelijkt Samaria met Sodom en gaat door met concluderen dat Jeruzalem nog erger is dan Samaria: “EN SAMARIA HEEFT NOG NIET DE HELFT VAN UW ZONDEN BEDREVEN; GIJ HEBT MEER GRUWELEN GEDAAN DAN ZIJ. ZO HEBT GIJ UW ZUSTER ONSCHULDIG DOEN SCHIJNEN DOOR AL DE GRUWELEN DIE GIJ BEDREVEN HEBT.” (Ez 16:51).

Als de zonden van Juda erger waren als die van Israël, waarom werd Juda dan niet gelijkelijk gestraft? Het antwoord ligt in de verschillende bestemming van beide naties. Omdat Juda's toekomst anders zou zijn dan die van Israël, konden Juda's lessen en de gevolgen van haar zonden niet gelijk zijn aan die van het huis van Israël. YAH maakte een duidelijk onderscheid tussen de twee koninkrijken met betrekking tot het toekennen van gerechtigheid. Zijn doel, door het huis van Jakob te splitsen, was niet alleen voor gerechtelijke redenen, zoals in de voorgaande hoofdstukken genoemd¹³⁷, maar ook om tenslotte Zijn twee onyx stenen, twee broden, twee huizen, twee volken, twee landen, twee zussen/vrouwen, twee koninkrijken, twee stokken/bomen, twee olijftakken en twee lampen als standaard de twee getuigen van Zijn trouw, genade en liefde zouden worden (EX 28:9, LEV 23:17, JES 8:14, 43:10, 12, 44:8, JER 3:6-10, Ez 35:10, 37:19, 22, ZACH 4:3, 11-12, OP 11:3-4).

Laten we nu eens kijken hoe de gevolgen van Israëls¹³⁸ zonden worden beschreven en hoe deze beschrijvingen verwijzen naar de profetische bestemming van dit huis. YAH stuurt de profeet Hosea naar Zijn verdwaalde

---

¹³⁶ de weg van de zonde

¹³⁷ het splitsen van de positionele eerstgeboorte rechten door geërfde zonden

¹³⁸ Efraïms

kinderen, die Hij vergelijkt met een hoer met de naam Gomer. Interessant is dat de naam Gomer ook de naam was van de eerstgeborene van Jafet (Gen 10:2). De profeet Ezechiël noemt Gomer als één van de naties, die uit het verre noorden zullen komen in de oorlog met Gog en Magog, welke er zal zijn in de laatste dagen¹³⁹ (Ez 38:1-8, 11). Vele eeuwen voor het aanbreken van de 'eindtijd' zal het huis van Efraïm terecht komen in het land Gomer, terwijl ze door de Assyriërs worden overvallen in 722 BC. Dat is wanneer ze zich met de lokale inwoners vermengen en hun identiteit verliezen, zoals voorspeld werd door de profeet Hosea (8:8-9). Toch in en vanaf die plaats beginnen ze zich te vermenigvuldigen, zoals dat past bij Efraïm, de 'dubbel vruchtbare'.

YAH gebiedt Hosea om bij de hoer kinderen te verwekken, wiens namen alreeds voorbestemd zijn vanwege hun profetische betekenis. De eerstgeboren zoon heette Yizrael¹⁴⁰. YAH herhaalde wat Hij tegen de voorvaders had gezegd, toen Hij met hen het verbond sloot, dat Hij hun zaad/leven overvloedig zou vermenigvuldigen. Hier betekent het 'zaaien' ook 'verspreiden' en 'het vernielen van het koninkrijk' en 'de deportatie van alle inwoners'. Een andere directe reden voor de vernietiging van het koninkrijk was een direct antwoord op de acties van Jehu (Hos 1:4), voordat hij de regering met geweld overnam van het noordelijk koninkrijk en het bloed had vergoten van Ahazia, de koning van Juda (2 Kon 9:27), een erfgenaam van David en een gezalfde van YAH, in het dal van Yizrael.

Het volgende kind van Hosea, een dochter, kreeg de naam *Lo-Ruchama*, "WANT IK ZAL MIJ VOORTAAN NIET MEER OVER HET HUIS ISRAËL ONTFERMEN, DAT IK HUN IETS VERGEVEN ZOU" (HOS 1:6). Hier weer dat profetische etiket op de tijdelijke bestemming van het huis van Israel. De weg wordt vrijgemaakt om 'dragers van de genade van YAH' te worden, door een vernieuwd verbond (Rom 11:31). Veel later halen de apostels Paulus en Petrus deze profetieën van Hosea aan, waaruit de identiteit van hun publiek blijkt. (Rom 9:25-26, 1 Petr 2:10). Om het verschil tussen de bestemmingen van de twee Israëlsche koninkrijken meteen duidelijk te maken, zegt Hosea tegen het huis van Juda: "DOCH OVER HET HUIS VAN JUDA ZAL IK MIJ ONTFERMEN EN HEN VERLOSSEN ALS YAH HUN ELOHIM. MAAR IK ZAL HEN NIET VERLOSSEN DOOR BOOG OF ZWAARD OF

---

¹³⁹ nadat Juda en Efraïm verenigd zijn en veilig in hun land wonen

¹⁴⁰ Yizrael betekent: Yah zal zaaien

“OORLOGSTUIG, DOOR PAARDEN OF DOOR RUITERS” (HOS 1:7). Dus Juda en haar metgezellen van de andere stammen waren bestemd om een herkenbare eenheid te blijven¹⁴¹.

Gomer werd zwanger en baarde een andere zoon, die de naam LO-AMMI kreeg, wat betekent ‘NIET MIJN VOLK’ waar YAH aan toevoegde, ‘EN IK BEN NIET UW ELOHIM’ (Hos 1:9, 1 Petr 2:10a). Met deze woorden sneed YAH de takken van Jakobs olijfboom af. (Jer 11:16-17) De paria’s zouden niet langer wortels hebben in, of verbinding hebben met, het volk van Israël of de voorvaders. Ze zouden afgesneden en verspreid worden als “WILDE OLIJF” (ROM 11:17), “UITGESLOTEN VAN HET BURGERRECHT ISRAËLS EN VREEMD AAN DE VERBONDEN DER BELOFTE, ZONDER HOOP EN ZONDER ELOHIM IN DE WERELD” (EF 2:12). YAH spleet hen niet alleen, maar Hij verbrandde hen met het vuur van Zijn na-ijver. Ze werden tot as, Efer, wat ook de drie eerste klinkers van de naam Efraïm zijn. Dan stuurt YAH een woestijnwind, die de as primair, maar niet alleen, noordwaarts en westwaarts blies (Jer 3:12, 31:8, Hos 11:10), zodat Efraïm goed vermengd werd met alle volken (Hos 7:8). De goddelijke vonk, die in die as zat, is het woord van YAH en dus als Zijn Geest blaast over deze schimmige sintels, worden ze tot een machtig vuur. “HET HUIS VAN JAKOB ZAL EEN VUUR WORDEN EN HET HUIS VAN JOZEF TOT EEN VLAM” (OB 1:18). Deze vlam beloofd prachtig te worden als YAH zekerheid geeft dat Israël “HOOFDSIERAAD WORDT IN PLAATS VAN AS” (JES 61:3).

In tegenstelling tot deze toekomstige beloften toentertijd waren de oordelen die over Efraïm werden uitgestort zo ernstig, dat het leek alsof er niets van hen over zou blijven: “EFRAÏM IS GESLAGEN, HUN WORTEL IS VERDORD; VRUCHT ZULLEN ZIJ NIET ZETTEN. WANNEER ZIJ NOG KINDEREN Zouden VOORTBRENGEN, ZAL IK DE LIEVELINGEN VAN HUN SCHOOT DODEN.” (HOS 9:16). Wat een contrast met de uiteindelijke, beloofde bestemming van vermenigvuldiging. We hebben gezien dat duisternis en zonde een sluier vormen over de positieve bedoelingen van YAH. Hier vinden we ook, dat waar Hij Zijn intenties verborg in wat lijkt op een schijnbare tegenstelling.

Hosea’s doemprophetie eindigt niet met verdoemenis. Net als de andere profeten van Israël verwijst hij naar de “HOOP VAN ISRAËL” en naar de trouw van een zich aan het verbond houdende Elohim: “EENS ECHTER ZULLEN DE

---

¹⁴¹ bekend als Joden en Israël

KINDEREN ISRAËLS TALRIJK WEZEN ALS HET ZAND DER ZEE, DAT NIET TE METEN OF TE TELLEN IS. EN TER PLAATSE WAAR TOT HEN GEZEGD WORDT: GIJ ZIJT MIJN VOLK NIET, ZULLEN ZIJ GENOEMD WORDEN KINDEREN VAN DE LEVENDE ELOHIM. DAN ZULLEN DE KINDEREN VAN JUDA EN DE KINDEREN VAN ISRAËL ZICH BIJEEN SCHAREN, EEN HOOFD OVER ZICH STELLEN, EN OPTREKKEN UIT HET LAND; WANT GROOT ZAL DE DAG VAN JIZREEL ZIJN." (HOS 1:10-11).

"WANT ZOALS DE GORDEL KLEEFT AAN HET MIDDEL VAN EEN MAN, ZO HAD IK HET GEHELE HUIS VAN ISRAËL EN HET GEHELE HUIS VAN JUDA AAN MIJ DOEN KLEVEN, LUIDT HET WOORD VAN YAH, OM MIJ TE ZIJN TOT EEN VOLK, TOT EEN ROEM, EEN LOF EN EEN SIERAAD; MAAR ZIJ HEBBEN GEEN GEHOOR GEGEVEN [LUISTEREN]." (JER 13:11).

HET HART VAN DE ZAAK

De twee voorgaande hoofdstukken¹⁴² kunnen bekeken worden vanuit de afvalligheid, die al ten tijde van Mozes in gang was gezet. Voordat de Israëlieten het land binnenkwamen, verkondigde de toegewijde leider een verontrustende boodschap aan zijn kudde, waarin hij aan hen uitlegde dat YAH± “HEEFT U GEEN HART GEGEVEN OM TE VERSTAAN OF OGEN OM TE ZIEN, OF OREN OM TE HOREN” (DEUT 29:4). Mozes voorspelde dat wanneer ze eenmaal in het beloofde land van YAH waren zij het verbond met Hem zouden verbreken. Als gevolg daarvan zouden ze er niet lang wonen, want YAH zou hun verdrijven en ze verspreiden onder de naties. Ondanks deze harde woorden bleef het volk Israël niet zonder hoop. Mozes beloofde aan het volk dat zij, in de laatste dagen terug zouden keren tot hun Elohim, met heel hun hart en dat ze gehoor zouden geven aan Zijn stem (Deut 4:29-30).

De profeet Jeremia geeft ook een dergelijke profetie: “ZO ZEGT YAH: ZIE, IK BRENG EEN KEER IN HET LOT VAN DE TENTEN VAN JAKOB EN OVER ZIJN WONINGEN ZAL IK MIJ ONTFERMEN: DE STAD ZAL OP HAAR PUINHEUVEL HERBOUWD WORDEN EN DE BURCHT OP ZIJN RECHTE PLAATS TRONEN. DAN ZAL HET LOFLIED UIT HUN MIDDEN OPSTIJGEN, VREUGDEGEDRUIS; IK ZAL HEN VERMEERDEREN EN ZIJ ZULLEN NIET VERMINDEREN; IK ZAL HEN TOT EER BRENGEN EN ZIJ ZULLEN NIET VERACHT ZIJN... DAN ZULT GIJ MIJ TOT EEN VOLK ZIJN EN ZAL IK U TOT ELOHIM ZIJN... DE BRANDENDE TOORN VAN YAH ZAL ZICH NIET AFWENDEN, TOTDAT HIJ DE PLANNEN VAN ZIJN HART VOLVOERD EN VERWERKELIJKT HEEFT; IN HET LAATST DER DAGEN ZULT GIJ DAT INZIEN.” (JER 30:18-19, 22, 24). Hier kijken we even in het liefdevolle en meelevende hart van Elohim. YAH zal Zijn intenties en doelen vervullen aan onze voorvaders en aan ons, het nageslacht.

Ondanks dat YAH gerechtelijk gebonden was, door hun ongerechtigheid, om het volk uit te drijven en in diaspora te leiden, maakte Hij door deze omstandigheden ruimte voor Zijn uiteindelijke doel.

YAH had bepaald dat Zijn uitgekozene¹⁴³ een menigte van naties en myriaden van mensen zouden worden en dat hun vermenigvuldiging plaats

---

¹⁴² omgang met de zonde van het volk en de gevolgen

¹⁴³ hoofdzakelijk door Efraïm

zou vinden te midden van de heidenen. Maar de scheiding zou niet alleen het doel van hun voortbestaan zijn. "IK ZAL U VERSTROOIEEN ONDER DE VOLKEN EN VERSPREIDEN OVER DE LANDEN, EN IK ZAL UW ONREINHEID GEHEEL VAN U WEGDOEN." (Ez 22:15). YAH maakte de verspreiding effectief door de "onreinheid van u wegdoen", zodat de relatie met Zijn opstandige kinderen volledig kon worden hersteld.

Israël kreeg herhaaldelijk een waarschuwing, werd gestraft en 'in de wacht gezet' maar maakte van deze omstandigheden geen gebruik van. Dus wat zal het toekomstige herstel anders maken? Door Mozes, geeft YAH een aanwijzing wat *Hij* moet doen¹⁴⁴ om Zijn volk aan zich te binden. Deze transformatie, die *Hij* zal initiëren, zal het ook mogelijk maken dat Israël terug kan naar hun land. "EN YAH, UW ELOHIM, ZAL UW HART EN HET HART VAN UW NAKROOST BESNIJDEN, ZODAT GIJ YAH, UW ELOHIM, LIEFHEBT MET GEHEEL UW HART EN MET GEHEEL UW ZIEL, OPDAT GIJ LEEFT." (DEUT 30:6).

Het 'hart' van de zaak' is het feit dat er een fundamenteel probleem is met het hart van de mens. Israël is hier geen uitzondering op. Zelfs in Noachs dagen zei YAH al dat het mensenhart verdorven is (Gen 6:5, 8:21). Er waren zelfs tijden dat de Israëlieten naar YAH riepen vanwege de staat van hun hart: "WAAROM LIET GIJ ONS AFDWALEN VAN UW WEGEN, VERHARDDE GIJ ONS HART, ZODAT WIJ U NIET VREESDEN? KEER WEDER TER WILLE VAN UW KNECHTEN, DE STAMMEN VAN UW ERFDEEL." (JES 63:17). YAH is erg duidelijk over de toekomst van Zijn volk: "IK ZAL U WEGHALEN UIT DE VOLKEN EN U BIJEEN VERGADEREN UIT ALLE LANDEN, EN IK ZAL U BRENGEN NAAR UW EIGEN LAND; IK ZAL REIN WATER OVER U SPRENGEN, EN GIJ ZULT REIN WORDEN; VAN AL UW ONREINHEDEN EN VAN AL UW AFGODEN ZAL IK U REINIGEN; EEN NIEUW HART ZAL IK U GEVEN EN EEN NIEUWE GEEST IN UW BINNENSTE; HET HART VAN STEEN ZAL IK UIT UW LICHAAM VERWIJDEREN EN IK ZAL U EEN HART VAN VLEES GEVEN. MIJN GEEST ZAL IK IN UW BINNENSTE GEVEN EN MAKEN, DAT GIJ NAAR MIJN INZETTINGEN WANDELT EN NAARSTIG MIJN VERORDENINGEN ONDERHOUDT. GIJ ZULT WONEN IN HET LAND DAT IK UW VADEREN GEGEVEN HEB; GIJ ZULT MIJ TOT EEN VOLK ZIJN EN IK ZAL U TOT EEN ELOHIM ZIJN." (Ez 36:24-28).

Wat eerst op een mislukking leek draait YAH in één adem om. Maar hoe zal Hij het hart van het volk transformeren, om er voor te zorgen dat het aan de eisen van de Thora voldoet?

---

¹⁴⁴ in de laatste dagen

VOORBEREIDING VOOR EEN ANDER VERBOND

Om antwoord te geven op de vraag die zojuist is gesteld, moeten we het strategische plan van YAH's volgen. Dit komt tot uitdrukking door de profeten. Het is een plan dat verwijst naar Zijn eindeloze en onvoorwaardelijke liefde en acceptatie¹⁴⁵, het laatste vormt de basis van Zijn verbond beloften aan Abraham en zijn uitgekozen nakomelingen.

Tussen de scheiding van Israël in 722 BC en de deportatie van Juda in 586 BC, liet YAH de twee grote profeten opkomen, Jeremia en Ezechiël, door wie Hij volledig aan beide huizen¹⁴⁶ de reden uitlegde van hun voorspellingen. Tegelijkertijd beschreven deze profeten ook Israëls toekomst van herstel en verlossing.

Ezechiël herinnerde de oudsten van Israël aan hun geschiedenis van ongehoorzaamheid en rebellie en hoe Elohim keer op keer had geantwoord op hun muiterij. YAH had "GEHANDELD TER WILLE VAN ZIJN NAAM, OM DIE NIET TE ONTHEILIGEN TEN AANSCHOUWEN VAN DE HEIDENEN/VOLKEN IN WIER MIDDEN ZIJ [LEVEND ISRAËL] WOONDEN, VOOR WIER OGEN IK MIJ AAN HEN HAD BEKENDGEMAAKT DOOR HEN UIT HET LAND EGYPTTE TE LEIDEN." (Ez 20:9). Voordat de Israëlieten in het land Kanaän kwamen, verklaarde YAH dat Hij hen daar niet bracht omwille van henzelf of hun gerechtigheid, maar voor Zijn naam alleen, want zij waren een rebels en hardnekkig volk (Deut 9:5-7). Toch wilde Hij dat zij Zijn getuigen zouden zijn naar de volken, precies zoals David had gezegd: "MAAR HIJ VERLOSTE HEN TER WILLE VAN ZIJN NAAM, OM ZIJN KRACHT BEKEND TE MAKEN... NIET ONS MAAR UW NAAM GEEF EER OM UW GOEDERTIERENHEID, OM UW TROUW. WAAROM Zouden de heidenen zeggen: WAAR IS TOCH HUN ELOHIM?" (Ps 106:8, 115:1-2).

Ondanks dat YAH beide huizen verstootte, lette Hij continue op hen, want Hij was Zijn verbond en de beloften aan hun voorouders niet vergeten. Ondanks dat Zijn volk had bewezen zich niet aan de Thora te kunnen houden, zou YAH de statuten, wetten en verordeningen die Zijn koninkrijk en Zijn relatie met het volk regeren, niet wegdoen. Omdat Hij gebonden is

---

¹⁴⁵ genade, chen in het Hebreeuws

¹⁴⁶ hoewel het noordelijk koninkrijk al afgescheiden was

aan Zijn volmaakte natuur en woord zou niets Zijn plan in de weg staan, zelfs niet de vervallen positie van Israël en hun neiging naar zonden. Zoals we al zolang gezien hebben, was Israël uitgekozen als YAH's eerstgeboren volk. YAH verzegelde zelfs Zijn relatie met hen in een erg radicale aankondiging: "ZO ZEGT YAH, DIE DE ZON OVERDAG TOT EEN LICHT GEEFT, DIE DE MAAN EN DE STERREN VERORDENT TOT EEN LICHT DES NACHTS, DIE DE ZEE OPZWEEPT, DAT HAAR GOLVEN BRUISEN, WIENS NAAM IS YAH DER HEERSCHAREN: ALS DEZE VERORDENINGEN VOOR MIJN OGEN ZULLEN WANKELLEN, LUIDT HET WOORD VAN YAH, DAN ZAL OOK HET NAGESLACHT VAN ISRAËL OPHOUDEN AL DE DAGEN EEN VOLK TE ZIJN VOOR MIJN OGEN. ZO ZEGT YAH: ALS DE HEMEL BOVEN TE METEN IS EN DE FUNDAMENTEN DER AARDE BENEDEN NA TE SPEUREN ZIJN, DAN ZAL IK HEEL HET NAGESLACHT VAN ISRAËL VERWERPEN OM AL HETGEEN ZIJ GEDAAN HEBBEN, LUIDT HET WOORD VAN YAH." (JER 31:35-37). Al dit gezegd hebbende, moest YAH iets ondernemen om het hart van Zijn volk, die tot nu toe Zijn koninkrijk, autoriteit, plannen en doelen tegenwerkte, te veranderen.

Er zou een nieuw verbond komen. Dit zou anders zijn dan het verbond gemaakt bij de berg Sinaï, dat gebaseerd was op voorwaarden en om die reden afhangt van Israëls mogelijkheid om voor de gerechtigheid van YAH, via de wet geschreven op stenen, te kiezen. Deze nieuw verkondigde overeenkomst was geheel gebaseerd op de genade van YAH en de mogelijkheid om de rebelse natuur uit de menselijke harten te verwijderen en vergeving toe te kennen voor eens en voor altijd. De profeet Jeremia schrijft deze nieuwe overeenkomst op: "ZIE, DE DAGEN KOMEN, LUIDT HET WOORD VAN YAH, DAT IK MET HET HUIS VAN ISRAËL EN HET HUIS VAN JUDA EEN NIEUW VERBOND SLUITEN ZAL. NIET ZOALS HET VERBOND, DAT IK MET HUN VADEREN GESLOTEN HEB TEN DAGE DAT IK HEN BIJ DE HAND NAM, OM HEN UIT HET LAND EGYPTTE TE LEIDEN: MIJN VERBOND, DAT ZIJ VERBROKEN HEBBEN, HOEWEL IK HEER OVER HEN BEN, LUIDT HET WOORD VAN YAH. MAAR DIT IS HET VERBOND, DAT IK MET HET HUIS VAN ISRAËL SLUITEN ZAL NA DEZE DAGEN, LUIDT HET WOORD VAN YAH: IK ZAL MIJN WET IN HUN BINNENSTE LEGGEN EN DIE IN HUN HART SCHRIJVEN, IK ZAL HUN TOT ELOHIM ZIJN EN ZIJ ZULLEN MIJ TOT EEN VOLK ZIJN...WANT IK ZAL HUN ONGERECHTIGHEID VERGEVEN EN HUN ZONDE NIET MEER GEDENKEN." (JER 31:31-34). Wat een radicale belofte! Dus de Thora, zijn wetten en statuten zullen niet langer een niet te vervullen uitdaging zijn. Het is de Thora, dat de basis is van dit nieuwe verbond, omdat de nieuwe harten van nature Thora-gereed zijn.

Het meest opmerkelijk is dat de verklaring van dit nieuwe verbond kwam op een tijd kwam toen Israël al was weggevoerd en Juda op het punt van deportatie stond. De specifieke en bewuste timing van de aankondiging van dit verbond deed aanspraak op de mogelijkheid en de garantie, dat YAH het Zelf zou uitvoeren. Hij beloofde door Mozes dat Hij nog zo'n profeet zou zenden (Deut 18:15, 18).

Zoals we gezien hebben was Mozes, YAH's dienstknecht/verlosser van de slavernij in Egypte. Maar nu had Hij een verlosser nodig, een redder, die hen vrij zou maken uit de slavernij van zonde.

YAH moest een eerstgeborene introduceren, een familieverlosser, die voor deze betrekking geschikt was. Deze zou zowel prins als priester in de orde van Melchizedek moeten zijn en totaal vrij van de zondige natuur.

EEN FAMILIE VERLOSSER

Om de wetten te handhaven, die voor de verlossing van de mensheid en de koninkrijksprincipes gelden, moest de familieverlosser, die YAH zou laten opstaan, voortkomen uit de familie van eerstgeborenen. De familie die de leiderschapsrechten bezit. Abraham was de twintigste prins in die lijn, gevolgd door Isaac en Jakob¹⁴⁷. Zoals we al gezien hebben, kreeg Juda het prinsendeel van het geboorterecht. David, als afstammeling van Juda, was niet alleen een echte koning maar droeg ook de rituele eford en diende YAH in een priesterlijke rol (1 Kron 15:27). De psalmen demonstreren de speciale relatie, die YAH en David hadden. Dit is een beeld van de toekomstige Verlosser¹⁴⁸.

Vele jaren later, ten tijde van de splitsing van de twee koninkrijken en ook nog later¹⁴⁹ voorspelden de profeten van YAH Zijn plan voor de toekomstige verlossing van Zijn erfenis, het huis van Jakob! Door de monden van deze profeten verklaarde YAH, dat Hij een rechtvaardige Tak voor David zou oprichten – een koning Die zou regeren , floreren, oordelen en recht zou spreken op aarde. In de dagen van die vorst zal Juda gered worden en Israël zal veilig wonen. De koning wordt genoemd: “YAH ONZE GERECHTIGHEID” (JER 23;5-6). Omdat er geen mogelijkheid was voor de onrechtvaardige mens de rechtvaardiging van YAH te ontvangen (Ps 14:1-3) moest de persoon, beschreven door David, een goddelijke natuur bezitten. Hoe kon daar een dergelijke dichotomie zijn? Degene die komen moest, kon geen leven uit Adam hebben. Hij moest worden verwekt in een lichaam, zonder deel te hebben aan Adam, maar toch als familieverlosser,¹⁵⁰ tevens moest hij verbonden zijn met het huis van Israël, Juda en David. Dus alleen een familielid van het huis van Jakob, wiens leven¹⁵¹ niet verontreinigd was met zonde kwam in aanmerking om de mens te verlossen van de zondige natuur en hen te herenigen met hun Elohim.

---

¹⁴⁷ YAH's “gekozen natie”

¹⁴⁸ Messias

¹⁴⁹ d.i. na de uitwijzing van het noordelijk huis en zelfs nadat Juda verbannen was

¹⁵⁰ lang voor zijn regering als koning

¹⁵¹ bloed, want in het bloed is het leven

In de wildernis, zelfs voordat het nationale leven van Israël bestond, had YAH al aangekondigd wat er nodig was om dit te doen en zonden te vergeven: “WANT DE ZIEL¹⁵² VAN HET VLEES IS IN HET BLOED EN IK HEB HET U OP HET ALTAAR GEGEVEN OM VERZOENING OVER UW ZIELEN TE DOEN, WANT HET BLOED BEWERKT VERZOENING DOOR MIDDEL VAN DE ZIEL.” (LEV 17:11). Maar zoals we weten was het bloed van offer dieren slechts tijdelijk effectief, want dieren zijn een lagere levensvorm dan mensen en zijn niet hetzelfde ter compensatie en vervanging (pacificatie) (Hebr 9:12-28). De mens kan het ook niet: “NIEMAND KAN OOI EEN BROEDER LOSKOPEN, NOCH ELOHIM ZIJN LOSPRIJS BETALEN, TE HOOG IMMERS IS DE PRIJS VOOR HUN LEVEN, EN VOOR ALTOOS ONTOEREIKEND” (PS 49:7-8). Hoe is dan blijvend effectieve compensatie mogelijk?

YAH zou zelf voor een nakomeling zorgen om een familieverlosser te verkrijgen naar Zijn eigen rechtvaardige natuur. Om er voor te zorgen dat deze nakomeling aan alle criteria zou voldoen. Namelijk dat het van Hemzelf zou zijn, maar ook een afstammeling van het menselijk ras en nog specifieker; een nakomeling uit de eerstgeborenlijn van Jakobs familie, zou YAH deze afstammeling uit een vrouw geboren laten worden. Er was “zaad van een vrouw”¹⁵³ nodig uit Adams ras en met name uit de lijn van de Israëliische eerstgeborenen. Dat gebeurde inderdaad toen YAH Zijn enig geboren Zoon voortbracht door een maagd met de naam Meryam. Hier zien we onze Hemelse Vader ingrijpen, door de Heilige Geest, in de moederschoot, precies zoals Hij deed met Sara en Rebecca. Een engel met de volgende boodschap bezocht de uitgekozen jonge maagd: “EN ZIE, GIJ ZULT ZWANGER WORDEN EN EEN ZOON BAREN, EN GIJ ZULT HEM DE NAAM YAHSHUA GEVEN. DEZE ZAL GROOT ZIJN EN ZOON DES ALLERHOOGSTE GENOEMD WORDEN, EN YAH ELOHIM ZAL HEM DE TROON VAN ZIJN VADER DAVID GEVEN EN HIJ ZAL ALS KONING OVER HET HUIS VAN JAKOB HEERSEN TOT IN EEUWIGHEID, EN ZIJN KONINGSCHAP ZAL GEEN EINDE NEMEN. EN MERYAM ZEI TOT DE ENGEL: HOE ZAL DAT GESCHIEDEN, DAAR IK GEEN OMGANG MET EEN MAN HEB? EN DE ENGEL ANTWOORDDE EN ZEI TOT HAAR: DE HEILIGE GEEST ZAL OVER U KOMEN EN DE KRACHT DES ALLERHOOGSTE ZAL U OVERSCHADUWEN; DAAROM ZAL OOK HET HEILIGE, DAT VERWEKT WORDT, ZOON VAN ELOHIM GENOEMD WORDEN.” (LUK 1:31-35).

---

¹⁵² 'nefesh'; de leven gevende kracht

¹⁵³ (Gen 3:15)

Jozef, Meryams verloofde, die later haar echtgenoot werd, was van de familie van David (Mat 1:1-16). Hij adopteerde in essentie de Zoon van de Allerhoogste, toen hij Meryam tot vrouw nam. Dus werd het kind legaal toegevoegd aan het huis en de lijn van David en was in de positie om gekwalificeerd te worden als familieverlosser.

HET PRIESTERSCHAP VAN DE EERSTGEBORENE

Alles wat YAH Elohim tot op dit punt heeft gedaan kwam overeen met alle dingen, die door de heilige profeten geprofeteerd zijn, sinds het begin van de wereld (Han 3:19-21). Yahshua verklaarde dat Hij niet gekomen was om de Thora weg te doen maar om hem te vervullen (Mat 5:17-18).

Zoals voorspeld door de profeet Micha werd Yahshua geboren in Bethlehem in Judea (Mich 5:2, Mat 2:1, Joh 7:42). Hij werd naar de tempel gebracht op de achtste dag om bevestigd te worden als eerstgeborene (Lev 12:2-4, Num 18:15, Luk 2:22-23) en om besneden te worden als een eerstgeborene (Luk 2:21-24). Daar kwamen zijn ouders twee profeten tegen, Simeon en Anna, die beiden het kind herkenden als Degene die gezonden was als Redder en Verlosser (Luk 2:25-28). Later toen Yahshua volwassen werd,¹⁵⁴ werd Hij al discussiërend in de tempel gezien met mannen die de Thora bestudeerd hadden (Luk 2:46-47). Toen Zijn ouders Hem daar vonden beantwoorde Hij hun bezorgdheid nogal ophelderend: “WAAROM ZOCHTEN JULLIE MIJ? WISTEN JULLIE NIET DAT IK MET DE ZAKEN VAN MIJN VADER BEZIG MOET ZIJN?” (LUK 2:49). Yahshua wist al Wie Hij was en waarom Hij gekomen was. Hij wist ook dat Hij niet zichzelf toebehoorde. Alhoewel Yahshua de wereld binnen kwam als eerstgeboren prins (Han 3:15), moest zijn rol als priester nog even wachten tot Hij dertig jaar zou zijn. De vereniging van de twee bedieningen, als koning en priester, was voorspeld door Zacharia de profeet: “ZIE, EEN MAN, WIENS NAAM IS SPRUIT. DEZE ZAL UIT ZIJN PLAATS UITSPRUITEN EN HIJ ZAL DE TEMPEL VAN YAH BOUWEN. JA, HIJ ZAL DE TEMPEL VAN YAH BOUWEN EN HIJ ZAL MET MAJESTEIT BEKLEED ZIJN EN ALS HEERSER ZITTEN OP ZIJN TROON; EN HIJ ZAL PRIESTER ZIJN OP ZIJN TROON; HEILZAAM OVERLEG ZAL ER TUSSEN HEN BEIDEN ZIJN¹⁵⁵.” (ZACH 6:12-13).

Johannes de Doper, een eerstgeborene uit het priesterschap in de Levitische orde, was nog in de moederschoot toen Yahshua hem ‘een bezoek bracht’ in de baarmoeder van Zijn moeder. Net als bij Jakob en Esau, zien we weer één mysterieus voorval. Johannes sprong op in de schoot van zijn moeder, toen ‘Yahshua’ verscheen (Luk 1:41). Enige tijd voordat Johannes moeder zwanger werd, zond YAH een engel naar Zacharias, de toekomstige vader,

---

¹⁵⁴ op twaalfjarige leeftijd

¹⁵⁵ de koninklijke en de priesterlijke bedieningen

terwijl hij dienst deed in de tempel. Tussen de andere voorspellingen van dit kind, dat geboren zou worden, verkondigde de engel dat het kind vol zou zijn van “DE GEEST EN KRACHT VAN ELIA, OM DE HARTEN VAN DE VADERS [ABRAHAM, ISAAC EN JAKOB] TERUG TE BRENGEN NAAR DE KINDEREN...” (LUK 1:17, MAL 4:6). Dit in antwoord op woorden gesproken door Jesaja in hoofdstuk 63, waarvan Abraham en Israël gezegd wordt, letterlijk, dat zij “NIET WETEN OF HERKENNEN” hun nageslacht (vers 16). Let op dat er niet gezegd wordt dat Johannes “DE HARTEN TERUG ZOU BRENGEN VAN DE KINDEREN NAAR DE VADERS”, wat het tweede deel is van de Maleachi profetie, die moet wachten tot een bepaalde tijd in de toekomst, als de *Geest* en DE KRACHT VAN ELIA¹⁵⁶ uitgestort zou worden voor *dit* doel.

Johannes, startte zijn priesterlijke taak rond zijn dertigste, zes maanden eerder dan zijn Yahshua, voordat hij hem ontmoette bij de Jordaan. Bij Zijn komst herkende Johannes Yahshua direct en verkondigde “ZIE HET LAM VAN ELOHIM” (JOH 1:29). Waarom ging Yahshua naar Johannes, die toch enige schroom had om Hem te dopen? En met betrekking tot. Zijn doop, wat bedoelde Yahshua met de woorden “LAAT MIJ THANS GEWORDEN, WANT ALDUS BETAAMT HET ONS ALLE GERECHTIGHEID TE VERVULLEN.” (MAT 3:15)? Beiden moesten “ALLE GERECHTIGHEID” vervullen in een handeling. De Thora vraagt om (schoon)wassen, hoewel Yahshua niet verontreinigd was door zonden. Welke wassing zou een “rechtvaardige” vervulling/eis zijn van de Thora? We zien daarvan iets in de opdracht van YAH aan Mozes met betrekking tot het wassen en zalven van Aaron en zijn zonen, voordat zij het priesterschap betraden en de opdrachten mochten uitvoeren (Lev 8:6). Om die reden moest Yahshua, om zijn bediening te initiëren, hetzelfde ritueel ondergaan als Aaron en zijn zonen.

Na deze handeling was Yahshua gereed om de zalving van de Heilige Geest te ontvangen en Hem te heiligen om Zijn rol als Hogepriester in het huis van Jakob te vervullen (Mat 3:16). YAH bevestigde deze rechtvaardige daad en verklaarde: “DIT IS MIJN GELIEFDE ZOON IN WIE IK EEN WELBEHAGEN HEB” (VERS 17). Op deze manier leek Yahshua op Melchizedek. Paulus verklaart deze belangrijke rol in zijn Hebreeën brief: “ZO HEEFT OOK MESSIAS ZICHZELF NIET DE EER TOEGEKEND HOGEPRIESTER TE WORDEN, MAAR HIJ, DIE TOT HEM SPRAK: MIJN

---

¹⁵⁶ ‘mijn Elohim is Yah’

ZOON ZIJT GIJ; IK HEB U HEDEN VERWEKT; ZOALS HIJ OOK OP EEN ANDERE PLAATS SPREEKT: GIJ ZIJT PRIESTER IN EEUWIGHEID NAAR DE ORDENING VAN MELCHIZEDEK.” (HEBR 5:5-6).

Yahshua was niet alleen het offer lam, Hij was ook de priester, Die zelf Zijn eigen offer werd. Paulus vermeld dit: “MAAR MESSIAS, OPGETREDEN ALS HOGEPRIESTER DER GOEDEREN, DIE GEKOMEN ZIJN, IS DOOR DE GROTERE EN MEER VOLMAAKTE TABERNAKEL, NIET MET HANDEN GEMAAKT, DAT IS, NIET VAN DEZE SCHEPPING EN DAT NIET MET HET BLOED VAN BOKKEN EN KALVEREN, MAAR MET ZIJN EIGEN BLOED EENS VOOR ALTIJD BINNENGEAAN IN HET HEILIGDOM, WAARDOOR HIJ EEN EEUWIGE VERLOSSING VERWIERF. WANT ALS REEDS HET BLOED VAN BOKKEN EN STIEREN EN DE BESPRENGING MET DE AS DER VAARS HEN, DIE VERONTREINIGD ZIJN, HEILIGT, ZODAT ZIJ NAAR HET VLEES GEREINIGD WORDEN, HOEVEEL TE MEER ZAL HET BLOED VAN MESSIAS, DIE DOOR DE EEUWIGE GEEST ZICHZELF ALS EEN SMETTELOOS OFFER AAN ELOHIM GEBRACHT HEEFT, ONS BEWUSTZIJN REINIGEN VAN DODE WERKEN, OM DE LEVENDE ELOHIM TE DIENEN? EN DAAROM IS HIJ DE MIDDELAAR VAN EEN NIEUW VERBOND, OPDAT, NU HIJ DE DOOD HAD ONDERGAAN, OM TE BEVRIJDEN VAN DE OVERTREDINGEN ONDER HET EERSTE VERBOND, DE GEROEPENEN DE BELOFTE DER EEUWIGE ERFENIS ONTVANGEN ZOULDEN.” (HEBR 9:11-15).¹⁵⁷

Het bloed van Yahshua, het Lam van Elohim, had een parallelle rol met het lam in Egypte. Beiden waren bestemd voor de verlossing en redding van de eerstgeborenen die YAH toebehoorden: Israël.

---

¹⁵⁷ verdere uitleg van de verandering, die plaats vond in het priesterschap, lees je in Hebr 7

YAHSHUA EN KONINKLIJKE AUTORITEIT

Nadat Yahshua uit het water van de Jordaan kwam leidde de Geest Hem naar de woestijn om de prins van de duisternis te ontmoeten (Ef 6:12). Deze confrontatie was slechts het begin van vele fysieke manifestaties van Yahshua op aarde. Deze eerste drie pogingen van de satan om hem in de val te lokken, was geen andere tactiek dan wat hij bij Adam en Eva had gebruikt. Satan probeerde de Verlosser te verleiden met lust uit het vlees, de lust van de ogen en trots (Luk 4:3, 5-7, 9, 1 Joh 2:16). Yahshua's gehoorzaamheid aan Zijn Vaders wil was van het grootste belang. Hij wist dat toegeven aan de zonde zou betekenen dat hij niet langer het vlekkeloos lam voor het offer zou kunnen zijn. Hij begreep ook dat Hij de dubbele portie van de erfenis zou verspelen, tenzij Hij volmaakt gehoorzaam zou zijn.

Het was een victorieuze Yahshua Die terug keerde naar Zijn huis in Nazareth. Op de Sabbat ging Hij naar de synagoge waar Hij publiekelijk voorlas uit de profeet Jesaja: "DE GEEST VAN YAH ELOHIM IS OP MIJ, OMDAT YAH MIJ GEZALFD HEEFT; HIJ HEEFT MIJ GEZONDEN OM EEN BLIJDE BOODSCHAP TE BRENGEN AAN OOTMOEDIGEN, OM TE VERBINDEN GEBROKENEN VAN HART, OM VOOR GEVANGENEN VRIJLATING UIT TE ROEPEN EN VOOR GEBONDENEN OPENING DER GEVANGENIS; OM UIT TE ROEPEN EEN JAAR VAN HET WELBEHAGEN VAN YAH" (JES 61:1-2A, LUK 4:18-19). Hij zei iets verbazends: "HEDEN IS DIT SCHRIFTWOORD AAN UW OREN VERVULD" (LUK 4:21).

Om deze woorden te vervullen ging Yahshua uit in de kracht van het koninkrijk van Elohim. Hij dreef demonen uit, genas de zieken, lammen, en blinden, wekte doden op en met één woord stopte Hij het razen van de storm. Op een bepaald punt vroegen de religieuze leiders zich af, wie een bepaalde man de opdracht had gegeven om een bed te dragen op Sabbat. De genezen man vertelde hen dat het Yahshua was. Toen ze dan aan Hem vroegen, gaf Yahshua een antwoord van grote betekenis voor onze hedendaagse gelovigen: "VOORWAAR, VOORWAAR, IK ZEG U, DE ZOON KAN NIETS DOEN VAN ZICHZELF, OF HIJ MOET HET DE VADER ZIEN DOEN; WANT WAT DEZE DOET, DAT DOET OOK DE ZOON EVENZO." (JOH 5:19). Yahshua laat altijd zien dat het Leven en de Geest van Zijn Vader actief in Hem waren om te initiëren en alles uit te voeren naar Zijn wil (Joh 14:10).

Het hoofddoel van de Vader om Zijn enig geboren Zoon naar het nageslacht van Jakob te zenden was om Zijn koninkrijk te herstellen op aarde. Voordat dit plan geïmplementeerd kon worden, moest er genoegdoening komen door een bloedoffer. Satan had nog steeds alle legale rechten om de mensheid te overheersen, door wie hij zijn zogenaamde “goed’ en “kwaad” natuur manifesteerde met als resultaat de dood. Aan de andere kant gaf Yahshua, als familieverlosser, Zijn leven door Zijn wil ondergeschikt te maken aan Zijn Vader, zodat de juiste voorwaarden in de Thora gevolgd werden om genoegdoening en verlossing te bewerkstelligen.

Satan, net als de discipelen, dachten dat Yahshua Zijn koninkrijk op aarde zou vestigen terwijl Hij er was. Dus omdat hij er niet in slaagde Hem tot zonde te verleiden, deed satan er alles aan om Hem ter dood te laten veroordelen, zowel het politieke als het religieuze van satans koninkrijk, mobiliseerde hij. Onwetend, dat alles juist in het plan van YAH paste en het juiste uitwerkte voor Zijn doel, het koninkrijk van de Almachtige te vestigen in kracht en autoriteit. Paulus spreekt hiervan in de brief aan de Corinthiërs: “MAAR WAT WIJ SPREKEN, ALS EEN GEHEIMENIS, IS DE VERBORGEN WIJSHEID VAN ELOHIM, DIE ELOHIM REEDS VAN EEUWIGHEID VOORBESCHIKT HEEFT TOT ONZE HEERLIJKHEID. EN GEEN VAN DE BEHEERSERS DEZER EEUW HEEFT VAN HAAR GEWETEN, WANT INDIEN ZIJ VAN HAAR GEWETEN HADDEN, ZOUDEN ZIJ DE HEER DER HEERLIJKHEID NIET GEKRUISIGD HEBBEN.” (1 KOR 2:7-8).

Toen Yahshua op het punt stond geëxecuteerd te worden, waren alle machten en krachten aanwezig in de onzichtbare realiteit. Het was alsof YAH ze had uitgenodigd in Zijn rechtszaal, waar Hij satan en zijn koninkrijk veroordeelde. De duivel en al deze autoriteiten en demonen kwamen met lege handen naar buiten: “HIJ HEEFT DE OVERHEDEN EN MACHTEN ONTWAPEND EN OPENLIJK TENTOONGESTELD EN ZO [DE DOOD VAN YAHSHUA] OVER HEN GEZEGEVIERT.” (COL 2:15). Door deze ene gerechtelijke daad herenigde YAH de gehele mensheid met Zichzelf, door vergeving en genoegdoening voor de zonde (2 Kor 5:14-19, Hebr 2:17). Hij maakte het dus mogelijk voor de Heilige Geest – Zijn koninkrijk van rechtvaardigheid, vrede en vreugde (Rom 14:17) – te verblijven in het hart van de mens. De goddelijke orde, die bepaald wordt door het kenmerk van het eerstgeboorterecht, moet wel meegerekend worden.

VOORAF GEKEND, GEROEPEN EN GEKOZEN DOOR YAH

We hebben gezien dat de eerstelingen of eerstgeborenen, die Elohim toebehoren, diegenen zijn waarvan de loyaliteit wordt verwacht. Dat zijn degenen die YAH kent als degenen, die Hij voor Zichzelf afgezonderd heeft en Hij kent hen erg goed. Als YAH tot Israël spreekt, zegt Hij: "U ALLEEN HEB IK GEKEND UIT ALLE GESLACHTEN OP DE AARDE" (AM 3:2A).

De schrijvers van het (ver)nieuwe verbond, wiens geschriften de openbaringen, uitwerkingen en commentaren zijn op de Tenach, refereerden aan het volk van YAH als "VOORAF GEKEND, VOORBESTEMD, UITVERKORENEN EN UITGEKOZEN". "WANT DIE HIJ TEVOREN GEKEND HEEFT, HEEFT HIJ OOK TEVOREN BESTEMD TOT GELIJKVORMIGHEID AAN HET BEELD VAN ZIJN ZOONS... DIE HIJ TEVOREN BESTEMD HEEFT, DEZEN HEEFT HIJ OOK GEROEPEN; EN DIE HIJ GEROEPEN HEEFT, DEZEN HEEFT HIJ OOK GERECHTVAARDIGD; EN DIE HIJ GERECHTVAARDIGD HEEFT, DEZEN HEEFT HIJ OOK VERHEERLIJKT." (ROM 8:29-30). "IN LIEFDE HEEFT HIJ ONS TEVOREN ERTOE BESTEMD ALS ZONEN VAN HEM TE WORDEN AANGENOMEN DOOR YAHSUA MESSIAS, NAAR HET WELBEHAGEN VAN ZIJN WIL" "IN HEM, IN WIE WIJ OOK HET ERFDEEL ONTVANGEN HEBBEN, WAARTOE WIJ TEVOREN BESTEMD WAREN KRACHTENS HET VOORNEMEN VAN HEM, DIE IN ALLES WERKT NAAR DE RAAD VAN ZIJN WIL" (EF 1:5, 11).

De schrijvers van het nieuwe verbond halen het volgende deel uit de Tenach een aantal keren aan: "EN TER PLAATSE WAAR TOT HEN [ISRAËL] GEZEGD WORDT: GIJ ZIJT MIJN VOLK NIET, ZULLEN ZIJ GENOEMD WORDEN KINDEREN VAN DE LEVENDE ELOHIM." (HOS 1:10B, 2:23, ROM 9:25-26, 1 PETR 2:10). Tegen deze profetische terugval zegt Paulus: "WANT MET REIKHALZEND VERLANGEN WACHT DE SCHEPPING OP HET OPENBAAR WORDEN VAN DE ZONEN VAN ELOHIM." (ROM 8:19).

De woorden, die het volk van YAH beschrijven, zijn geciteerd in de boeken van het nieuwe verbond en komen uit de verbonden en beloften die YAH met de voorouders heeft gemaakt. Om dat te garanderen, zweerde YAH *bij Zichzelf* en omdat Hij niet kan liegen, moest Hij het ook allemaal vervullen: "ELOHIM IS GEEN MAN, DAT HIJ LIEGEN ZOU; OF EEN MENSENKIND, DAT HIJ BEROUW ZOU HEBBEN. ZOU HIJ ZEGGEN EN NIET DOEN, OF SPREKEN EN NIET VOLBRENGEN?" (NUM 23:19). "DAAROM HEEFT ELOHIM, TOEN HIJ DES TE NADRUKKELIJKER AAN DE

ERFGENAMEN DER BELOFTE HET ONVERANDERLIJKE VAN ZIJN RAAD WILDE DOEN BLIJKEN, ZICH ONDER EDE VERBONDEN, OPDAT DOOR TWEE ONVERANDERLIJKE DINGEN, WAARBIJ HET ONMOGELIJK IS, DAT ELOHIM LIEGEN ZOU, WIJ, DIE TOT HEM DE TOEVLUCHT GENOMEN HEBBEN, EEN KRACHTIGE AANSPORING Zouden hebben om de HOOP TE GRIJPEN, DIE VOOR ONS LIGT.” (HEBR 6:16-17). Wie zijn die “*erfgenamen der belofte*”? Blijkbaar zijn zij degenen die de apostel bedoelt, het gehele huis van Israël.

De Tenach en de nieuwe verbond geschriften beschrijven het volk van YAH soms als “heiligen”. Alhoewel in sommigen contexten deze termen verbinding hebben met zuiverheid: “WEES HEILIG VOOR MIJ WANT IK BEN HEILIG” (LEV 20:26A), verwijzen ze op andere plaatsen naar de eerstelingen of eerstgeborenen, doelend op hen, die apart gezet zijn. Nadat YAH Israël uit Egypte brengt zegt Mozes: “YAH HOUDT VAN HET VOLK” EN VOEGT DAN TOE “AL ZIJN HEILIGEN” – DEGENEN DOOR HEM APART GEZET (DEUT 33:3). Ik zou durven zeggen dat in veel gevallen waarin “heiligen” of “degenen die apart gezet zijn” gebruikt wordt, is het een zinspeling op YAH’s uitverkozen volk Israël. Dit geldt zowel voor de geschriften van de apostelen als de Tenach. In het voorgaande representeren deze heiligen of eerstgeborenen de eerstelingen van de nieuwe scheppingsorde in de Messias, die de vervulling van de belofte ervaren hebben, welke de zalving van de Geest van YAH is door geloof in het bloed van het nieuwe verbond (Ef 1:7, 13-14).

In alle generaties, al degene die van het zaad van Abraham zijn, de mensen van het “geloof” (Rom 4:16, Gal 3:29), die door de genade van YAH hun oren geopend zijn om te horen en het geloof hebben in “goed nieuws” bevatten de eerstelingen van de nieuwe schepping in de Messias. Jakobus bevestigt dit als hij schrijft aan de twaalf stammen: “NAAR ZIJN RAADSBESLUIT HEEFT HIJ ONS VOORTGEBRACHT DOOR HET WOORD DER WAARHEID, OM IN ZEKERE ZIN EERSTELINGEN TE ZIJN ONDER ZIJN SCHEPSELEN.” (JAK 1:18). Paulus schrijft ook: “ZO IS DAN WIE IN MESSIAS (DOOR HETZELFDE GELOOF ALS ABRAHAM) IS EEN NIEUWE SCHEPPING; HET OUDE IS VOORBIJGEGAAN, ZIE, HET NIEUWE IS GEKOMEN.” (2 KOR 5:17).

De wil van YAH was uitgelegd in de Thora en in de boeken van de profeten. Omdat de apostelen de inzettingen volgen van de “nieuwe schepping orde” van Yahshua is hun interpretatie van de Tenach teksten bedacht vanwege dat fundamentele feit. In zijn eerste brief aan de Corinthiërs leert Paulus ons

de goddelijke orde in het opstandingsproces: "WANT, DEWIJL DE DOOD ER IS DOOR EEN MENS, IS OOK DE OPSTANDING DER DODEN DOOR EEN MENS. WANT EVENALS IN ADAM ALLEN STERVEN, ZO ZULLEN OOK IN MESSIAS ALLEN LEVEND GEMAAKT WORDEN. MAAR IEDER IN ZIJN EIGEN RANGORDE: MESSIAS ALS EERSTELING, VERVOLGENS DIE VAN DE MESSIAS ZIJN BIJ ZIJN KOMST"¹⁵⁸ (1 KOR 15:21-23). We waren dood in onze overtredingen en zonden, maar levend gemaakt in de verborgen aanwezigheid van de Messias door de inwoning van Zijn Geest: "ZO MOET HET OOK VOOR U VASTSTAAN, DAT GIJ WEL DOOD ZIJT VOOR DE ZONDE, MAAR LEVEND VOOR ELOHIM IN CHRISTUS YAHSHUA." "EN STELT UW LEDEN NIET LANGER ALS WAPENEN DER ONGERECHTIGHEID TEN DIENSTE VAN DE ZONDE, MAAR STELT U TEN DIENSTE VAN ELOHIM, ALS MENSEN, DIE DOOD ZIJN GEWEEST, MAAR THANS LEVEN, EN STELT UW LEDEN ALS WAPENEN DER GERECHTIGHEID TEN DIENSTE VAN ELOHIM." (ROM 6:11, 13).

De belofte van YAH aan Israël dat Hij onder hen zou wonen: "IK ZAL IN HET MIDDEN VAN DE ISRAËLIETEN WONEN EN IK ZAL HUN TOT EEN ELOHIM ZIJN." (EX 29:45). "EN HIJ ZEI TOT MIJ: MENSENKIND, DIT IS DE PLAATS VAN MIJN TROON EN DE PLAATS MIJNER VOETZOLEN, WAAR IK WONEN ZAL ONDER DE ISRAËLIETEN TOT IN EEUWIGHEID; HET HUIS ISRAËLS ZAL MIJN HEILIGE NAAM NIET MEER VERONTREINIGEN..." (EZ 43:7). Paulus begreep dat de vervulling van deze profetieën aan Israël zouden plaats vinden door een nieuw verbond geratificeerd door het bloed van de familieverlosser: "WIJ TOCH ZIJN DE TEMPEL VAN DE LEVENDE ELOHIM, GELIJK ELOHIM GESPROKEN HEEFT: IK ZAL ONDER HEN WONEN EN WANDELEN, EN IK ZAL HUN ELOHIM ZIJN EN ZIJ ZULLEN MIJN VOLK ZIJN." (2 KOR 6:16). Volgens Zach 6:12-13 was het 'bouwen' van de *tempel van de levende Elohim*¹⁵⁹ een specifieke taak voor de Spruit – Messias (Luk 1:31-33). Het herstel van een natie, die in het graf verbleef gedurende millennia (Ez 37:1-14), vertegenwoordigt het concept van "LEVEN UIT DE DOOD" wat centraal staat in het verlossingsplan van YAH.

Deze fundamentele waarheid is primair van belang in het leven van het verlorene individu. Paulus getuigt door wie hij was, van deze trekken van de "nieuwe schepping" als persoon, voortgebracht door het beeld en gelijkenis van zijn Verlosser, toen hij gewillig was om verbannen of vervloekt te worden vanwege de Messias "TEN BEHOEVE VAN MIJN BROEDERS, MIJN VERWANTEN NAAR HET VLEES" (ROM 9:3). Toen het Leven van Yahshua door de Heilige

---

¹⁵⁸ parousia – verborgen aanwezigheid
¹⁵⁹ het herstellende huis van Jakob

Geest bij Paulus naar binnenviel, kwam het met de bereidwilligheid van de Verlosser om zijn leven te geven, zodat anderen het zouden ontvangen. Paulus maakte dit principe tot een belangrijk onderdeel van zijn lering: "TE ALLEN TIJDE HET STERVEN VAN YAHSHUA IN HET LICHAAM OMDRAGENDE, OPDAT OOK HET LEVEN VAN YAHSHUA ZICH IN ONS LICHAAM OPENBARE. WANT VOORTDUREND WORDEN WIJ, DIE LEVEN, AAN DE DOOD OVERGELEVERD, OM DE WIL VAN YAHSHUA, OPDAT OOK HET LEVEN VAN YAHSHUA ZICH IN ONS STERFELIJK VLEES OPENBARE. ZO WERKT DAN DE DOOD IN ONS, DOCH HET LEVEN IN U." (2 KOR 4:10-12).

YAHSHUA VERHEERLIJKT

Door Zijn leven op te geven voor Zijn broeders, vervulde Yahshua, onze Familie-Verlosser, de laatste eis, welke Zijn trouw liet zien aan de wil van Zijn Hemelse Vader. Daarom liet de Geest van de Almachtige, na drie dagen in het graf, Hem opstaan in nieuwheid van leven. Mirjam van Magdala zag Hem in de tuin buiten het graf, vroeg op de eerste dag na de Sabbat. Haar poging Hem aan te raken, ontlokte bij Yahshua een ongewoon antwoord: *“Houd Mij niet vast, want Ik ben nog niet opgevaren naar de Vader; maar ga naar mijn broeders en zeg hun: Ik vaar op naar mijn Vader en uw Vader, naar mijn Elohim en uw Elohim.”* (Joh 20:17). Waarom mocht Mirjam Hem toen niet aanraken, terwijl later op die dag Hij werd gezien en aangeraakt door anderen en waarom deze bijzondere boodschap aan de discipelen? Wat gebeurde er in de tuin?

Voor het antwoord keren we ons tot een Thora opdracht: “SPREK TOT DE ISRAËLIETEN EN ZEG TOT HEN: WANNEER GIJ KOMT IN HET LAND DAT IK U GEEF, EN DE OOGST DAARVAN BINNENHAALT, DAN ZULT GIJ DE EERSTELINGSGARVE VAN UW OOGST NAAR DE PRIESTER BRENGEN EN HIJ ZAL DE GARVE VOOR HET AANGEZICHT VAN YAH BEWEGEN, OPDAT GIJ WELGEVALLIG ZIJT; DAAGS NA DE SABBAT ZAL DE PRIESTER DIE BEWEGEN.” (LEV 23:10-11). Yahshua kon niet eerder aangeraakt worden totdat Hij Zichzelf had gepresenteerd voor de Vader als begin/eersteling beweegoffer (Omer) van de nieuwe scheppingsorde. Dit is het punt in tijd en eeuwigheid waarop de Vader, in overeenstemming met Zijn gerechtelijke eisen, ons weer kon accepteren voor Hemzelf. Maar er zou meer komen. Yahshua’s ambtsperiode hier op aarde was nog niet afgelopen. Hij keerde terug en bezocht talloze mensen na Zijn opstanding. Hij ontmoette ook Zijn discipelen op veel gelegenheden gedurende een periode van veertig dagen en sprak met hen over het koninkrijk van Elohim (Han 1:3).

De details van wat Yahshua gezegd heeft tegen zijn volgelingen gedurende deze veertig dagen is niet vastgelegd, maar wekte bij hen wel een laatste vraag: “GAAT U HEDEN HET KONINKRIJK VAN ISRAËL HERSTELLEN?” (HAN 1:6). Zij vroegen Hem naar hetzelfde koninkrijk waarvan Hij al eerder had gesproken tegen hen. Het antwoord van Yahshua is extreem belangrijk, ook voor ons: “HET IS NIET UW ZAAK DE TIJDEN OF GELEGENHEDEN TE WETEN, WAAROVER DE VADER DE BESCHIKKING AAN ZICH GEHOUDEN HEEFT, MAAR GIJ ZULT KRACHT

ONTVANGEN, WANNEER DE HEILIGE GEEST OVER U KOMT, EN GIJ ZULT MIJN GETUIGEN ZIJN..." (HAN 1:7-8). Het ziet er naar uit dat Yahshua de discipelen vertelde dat zij de eerste getuigen zouden worden van het herstel van het koninkrijk van YAH aan Israël.

Yahshua gaf meer instructies aan Zijn ondervragers, dat zij moesten wachten in Jeruzalem totdat zij zouden ontvangen wat de Vader had beloofd, herhalend wat Hij al tegen hen had gezegd in het verleden over dit onderwerp (Han 1:4-5, Joh 14:16, 26, 15:26). Echter voordat ze nog meer vragen konden stellen verdween Yahshua in de wolken. Waar ging Hij heen? Zoals gezegd, moesten ze in Jeruzalem wachten op de belofte van de Vader. Het was enige dagen voor het Feest van *Shavuot-Bikkurim* (Wekenfeest/Eerstelingen), wat de toegewezen "VOLHEID VAN DE TIJD" was om de beloofde Heilige Geest te ontvangen. De Geest kon echter niet eerder komen voordat Yahshua verheerlijkt zou zijn: "WANT DE HEILIGE GEEST WAS NOG NIET UITGESTORT, OMDAT YAHSHUA NOG NIET VERHEERLIJKT WAS" (JOH 7:39B). Waar moeten we zoeken om te vinden waar Yahshua verheerlijkt werd? Misschien ligt het antwoord in het visioen van Johannes, welke in het boek Openbaringen staat. Maakte de Geest openbaar aan hem wat er gebeurde in de hemel nadat Yahshua verdween in de wolk?

Er wordt gezegd dat Johannes "IN DE GEEST" was (Op 1:10) wat betekend dat wat hij zag niet in onze dimensie van de tijd paste. In zijn visioen zag de apostel de Almachtige zitten op een troon van kracht en autoriteit over hemel en aarde met een boekrol in Zijn rechterhand, die niemand, in hemel en op aarde of onder de aarde, gerechtigd was de zeven zegels ervan te openen (Op 4:1-5:3). Deze boekrol was zo belangrijk dat toen er gezegd werd dat niemand gerechtigd was deze zegels ervan te openen, inclusief de vier-en-twintig oudsten, die rondom die plaats van hemelse glorie zaten en Johannes op zijn aangezicht viel en bitter weende (Op 5:4). Toen zei één van de oudsten dat hij kon ophouden met huilen want de Leeuw uit de stam van Juda, de Wortel van David, had overwonnen en de rol mocht aanpakken uit de rechterhand van de Vader en de zegels verbreken (vers 5). Toen Johannes keek, zag hij geen leeuw, maar een lam staande als geslacht (vers 6).

Yahshua, het Lam van Elohim, kwam naar voren naar de rechterhand van Zijn Vader om de boekrol aan te nemen, die Hij rechtelijk verdiend had. De

vier levende wezens en de vierentwintig oudsten vielen voor Hem neer en zongen een nieuw lied. Toen kwamen engelen erbij en verklaarden: "HET LAM, DAT GESLACHT IS, IS WAARDIG TE ONTVANGEN DE MACHT EN DE RIJKDOM, EN DE WIJSHEID EN DE STERKTE, EN DE EER EN DE HEERLIJKHEID EN DE LOF." (OP 5:12). Was dit de gelegenheid waar de Vader Zijn Zoon verheerlijkte en Hem aan Zijn rechterhand zette en Hem alle macht en autoriteit gaf? Als dat zo was, dan was Yahshua nu in de positie om de Heilige Geest te sturen in de levens van allen die in Hem geloven, net zoals Hij vertelde aan het laatste Seder (Paas maaltijd): "DOCH IK ZEG U DE WAARHEID: HET IS BETER VOOR U, DAT IK HEENGA. WANT INDIEN IK NIET HEENGA, KAN DE TROOSTER NIET TOT U KOMEN, MAAR INDIEN IK HEENGA, ZAL IK HEM TOT U ZENDEN. EN ALS HIJ KOMT, ZAL HIJ DE WERELD OVERTUIGEN VAN ZONDE EN VAN GERECHTIGHEID EN VAN OORDEEL; VAN ZONDE, OMDAT ZIJ IN MIJ NIET GELOVEN; VAN GERECHTIGHEID, OMDAT IK HEENGA TOT DE VADER EN GIJ MIJ NIET LANGER ZIET; VAN OORDEEL, OMDAT DE OVERSTE DEZER WERELD GEOORDEELD IS." (JOH 16:7-11). Zodoende zou de verheerlijkte Yahshua het huis van Jakob gaan herstellen en Zijn eeuwige koninkrijk oprichten, door de Heilige Geest, volgens wat was voorspeld over Hem voor Zijn geboorte (Jes 9:6-7, Luk 1:31-33).

Niet van minder belang is het feit dat Yahshua nu Zijn gelovigen eeuwig leven kon geven, in vervulling met wat Hij had voorspeld in het hogepriesterlijk gebed: "VADER DE URE IS GEKOMEN; VERHEERLIJK UW ZOON, OPDAT UW ZOON U VERHEERLIJKT, GELIJK GIJ HEM MACHT HEBT GEGEVEN OVER ALLE VLEES, OM AAN AL WAT GIJ HEM GEGEVEN HEBT, EEUWIG LEVEN TE SCHENKEN." (JOH 17:1-2).

HERSTEL VAN HET INNERLIJK KONINKRIJK

Yahshua gezeten op Zijn stoel aan de rechterhand van de Vader met de boekrol in Zijn hand, was nu klaar om door te gaan met het uitvoeren van Zijn rol als Familie-Verlosser en Herder van Israël. Zoals we gezien hebben, vertelde Yahshua Zijn discipelen dat Hij moest weggaan maar dat Hij naar hen terug zou komen (Joh 14:28a). Tegelijkertijd beloofde Hij hen ook de Heilige Geest, de *Helper* (Joh 14:16, 26, 15:16, 16:7). In de Aramese versie van dezelfde teksten wordt verwezen als “helper” naar “hij die de vloek verwijderd” en dus herkend wordt als een *verlosser*. In Dan 4:27 (vers 24 in Aramese/Hebreeuwse versie) wordt dezelfde Aramese term vertaald (naar het Hebreeuws) als *verzoening*. Yahshua zei van Zichzelf dat Hij *de Waarheid* (Joh 14:6) was terwijl Hij de komende Geest, de *Geest van de Waarheid* (vers 17) noemde. De referenties van Yahshua aan de karaktertrekken van de Geest zijn dus dezelfde als die van Hemzelf en zijn een indicatie van het feit dat Hij *inderdaad* terug keerde naar zijn volgelingen, althans in de Geest. Paulus daagde de gelovigen in Corinthe uit door hen te vragen: “STELT UZELF OP DE PROEF, OF GIJ WEL IN HET GELOOF ZIJT, ONDERZOEKT UZELF. OF ZIJT GIJ NIET ZO ZEKER VAN UZELF, DAT YAHSHUA DE MESSIAS IN U IS? WANT ANDERS ZIJT GIJ VERWERPELIJK.” (2 KOR 13:5).

Op de dag van Shavuot (Pinksteren), toen de discipelen de Heilige Geest ontvingen, werden ze bekwaam om de door Yahshua beloofde *komst of terugkomst* (dit is niet hetzelfde als Zijn toekomstige terugkomst in de wolken) te herkennen. Deze terugkomst was niet beperkt als in de veertig dagen na de opstanding, maar was blijvend precies zoals Hij had gezegd, “Ik zal altijd met u zijn, zelfs tot het einde der dagen” (Mat 28:20). Op “*die dag*” (Shavuot) verschenen tongen als vuur boven de hoofden van de discipelen terwijl ze bewogen onder de machtige wind van de Geest. Yahshua deed nu wat Johannes de Doper gezegd had dat Hij zou doen en dat was “DOPEN... MET DE HEILIGE GEEST EN VUUR” (MAT 3:11). De uitstorting van de Geest op dat moment was een vervulling van de woorden van Yahshua: “TE DIEN DAGE ZULT GIJ WETEN, DAT IK IN MIJN VADER BEN EN GIJ IN MIJ EN IK IN U.” (JOH 14:20).

Tijdens Zijn komst met de kracht van de Geest, beantwoorde Yahshua eigenlijk de eerder gestelde vraag van de discipelen op de Olijfberg: “HERSTELT GIJ IN DEZE TIJD HET KONINGSCHAP VOOR ISRAËL?” (HAN 1:6). Toen Hij

het koninkrijk definieerde zei Hij: "HET KONINKRIJK VAN ELOHIM KOMT NIET ZO, DAT HET TE BEREKENEN IS; OOK ZAL MEN NIET ZEGGEN: ZIE, HIER IS HET OF DAAR! WANT ZIE, HET KONINKRIJK VAN ELOHIM IS BIJ U." (LUK 17:20-21). Paulus verklaarde dat het koninkrijk was "WANT HET KONINKRIJK VAN ELOHIM BESTAAT NIET IN ETEN EN DRINKEN, MAAR IN RECHTVAARDIGHEID, VREDE EN BLIJDSCHAP, IN DE HEILIGE GEEST." (ROM 14:17). Het koninkrijk wat uiteindelijk een samenvatting is van het leven van de Vader, door Zijn Zoon, zou nu wonen en heersen in de harten van degenen die vooraf bekend, geroepen, uitgekozen en voorbestemd waren om een koninkrijk van priesters te worden en die uiteindelijk de aarde regeren als een koninklijk priesterschap en een heilig volk (1 Petr 2:9). Op deze manier begon YAH Zijn koninkrijk te herstellen voor Israël met Yahshua regerend over het huis van Jakob als Koning der koningen (Op 17:14) en Hogepriester van Israëls priesterschap (Hebr 8:1), welke Hij aanneemt tot op deze dag.

Toen Yahshua de boekrol wilde aannemen uit de hand van de Hoogste Majesteit, zongen de oudsten (24) en de levende wezens een lied wat Zijn positie bevestigde over het volk van Israël: "GIJ ZIJT WAARDIG DE BOEKROL TE NEMEN EN HAAR ZEGELS TE OPENEN; WANT GIJ ZIJT GESLACHT EN GIJ HEBT HEN VOOR ELOHIM GEKOCHT MET UW BLOED, UIT ELKE STAM EN TAAL EN VOLK EN NATIE EN GIJ HEBT HEN VOOR ONZE ELOHIM GEMAAKT TOT KONINGEN EN PRIESTERS, EN ZIJ ZULLEN ALS KONINGEN HEERSEN OP DE AARDE." (OP 5:9-10). Israël en Juda waren verstrooid over vele naties, stammen en talen (Ez 34:6, 36:19), maar toch hadden zij de belofte om een koninklijk priesterschap te worden, wat in dit lied wordt beschreven.

Johannes groet aan de zeven gemeenten in Azië geeft dat ook weer: "GENADE ZIJ U EN VREDE VAN HEM, DIE IS EN DIE WAS EN DIE KOMT, EN VAN DE ZEVEN GEESTEN, DIE VOOR ZIJN TROON ZIJN EN VAN YAHSHUA, DE GETROUWE GETUIGE, DE EERSTGEBORENE DER DODEN EN DE OVERSTE VAN DE KONINGEN DER AARDE. HEM, DIE ONS LIEFHEEFT EN ONS UIT ONZE ZONDEN VERLOST HEEFT DOOR ZIJN BLOED EN HIJ HEEFT ONS TOT KONINGEN EN PRIESTERS VOOR ZIJN ELOHIM EN VADER GEMAAKT, HEM ZIJ DE HEERLIJKHEID EN DE KRACHT TOT IN ALLE EEUWIGHEDEN! AMEN." (OP 1:4-6).

Het was altijd de bedoeling van YAH om Zijn regering te herstellen in Zijn eerstgeboren natie Israël en dat te doen in het land dat Hij had beloofd. In onze dagen voltrekt dit proces van herstel zich zowel in het natuurlijke als in het geestelijke met de vestiging van de Staat Israël aan de ene kant en het

opzetten van het koninkrijk van YAH in de harten van vele Israëlieten aan de andere kant. Yahshua vertelde Zijn discipelen: “ZOEK EERST HET KONINKRIJK VAN ELOHIM...WANT HET HEEFT UW VADER BEHAAGD U HET KONINKRIJK TE GEVEN.” (LUK 12:31-32). Onthoud dat YAH Israël aanduidde als eerstgeboren natie en bewijs van Zijn boodschap aan farao “ISRAËL IS MIJN ZOON, MIJN EERSTGEBORENE” (EX 4:22). Later verwees Hij naar de het hele volk: “EN GIJ ZULT MIJ EEN KONINKRIJK VAN PRIESTERS ZIJN EN EEN HEILIG VOLK.” (EX 19:6A). Maar boven alles moest Israël eerst uit een ander geestelijk koninkrijk worden getrokken, wat het verzoenende werk van YAH in en door het bloed van Yahshua, hun Familie-Verlosser mogelijk maakte: “HIJ [DE VADER] HEEFT ONS VERLOST UIT DE MACHT DER DUISTERNIS EN OVERGEBRACHT IN HET KONINKRIJK VAN DE ZOON ZIJNER LIEFDE IN WIE WIJ DE VERLOSSING HEBBEN, DE VERGEVING DER ZONDEN.” (COL 1:13-14).

Zoals genoemd in de eerste hoofdstukken over de schepping (6-9) werd deze aarde met al zijn componenten gemaakt in de “geestelijk wateren” van duisternis. Dit was de omgeving die men noemt *sheol* – de plaats waar satan en al zijn demonische volgelingen naar toe waren verbannen vanuit de hemel. YAH stond Lucifer toe daar te regeren en autoriteit over te hebben voor een bepaalde tijd. De natuur van dit koninkrijk was volledig tegenovergesteld aan dat van Elohim. Door dit boek heen hebben we het plan van YAH gevolgd om de wereld weer met Zichzelf te verzoenen door een Familie-Verlosser en Zijn geroepenen, uitgekozen en vooraf gekende eerstgeboren natie – Israël.

Terwijl het tijdperk dat de Almachtige heeft gesteld voor het herstel proces tegen zijn einde loopt zal de strijd intensiveren op een ander niveau. Satan zal niet verslagen worden, noch zijn autoriteit instorten, totdat Yahshua regeert in gerechtigheid, vrede en vreugde binnen de verenigde natie, Israël. Familiariteit met het begrip van realiteiten in deze geestelijke wereld zijn essentieel en daarom “WANT WIJ HEBBEN NIET TE WORSTELLEN TEGEN BLOED EN VLEES, MAAR TEGEN DE OVERHEDEN, TEGEN DE MACHTEN, TEGEN DE WERELDBEHEERSERS DEZER DUISTERNIS, TEGEN DE BOZE GEESTEN IN DE HEMELSE GEWESTEN.” (EF 6:12).

De natuur van deze duisternis manifesteert zichzelf door de mensheid, in het bijzonder op nationaal niveau. Degene die hun volledige identiteit kennen, moeten begrijpen dat de strijd in de levens van de individuen,

families, stammen en tenslotte de gehele natie gewonnen moet worden. Alhoewel flink gekneusd in de strijd, net als de Messias, hun voet of hiel zal de kop van de slang vermorzelen, als vervulling op Gen 3:15 (Rom 16:20).

Paulus geeft de 'afronding' van YAH's aanwezigheid en koninkrijk in Zijn volk weer met de volgende woorden: "MAAR WIJ HEBBEN DEZE SCHAT IN AARDEN VATEN, ZODAT DE KRACHT, DIE ALLES TE BOVEN GAAT, VAN ELOHIM IS EN NIET VAN ONS" (2 COR 4:7). De inwonende Geest functioneert net als Yahshua Zelf, toen Hij op aarde wandelde volgens de heilige Thora van YAH en deze belofte van het nieuwe verbond met het huis Israël in werking zette doordat de "THORA [IS GESCHREVEN] IN HUN GEDACHTEN EN ... IN HUN HARTEN" (JER 31:33). EN VERDER WORDT BEVESTIGD DOOR: "MIJN GEEST ZAL IK IN UW BINNENSTE GEVEN EN MAKEN, DAT GIJ NAAR MIJN INZETTINGEN WANDELT EN NAARSTIG MIJN VERORDENINGEN ONDERHOUDT." (EZ 36:27).

EEN BLIK IN DE TOEKOMST

Het is niet de bedoeling om de gehele “toekomst” te beschrijven zoals aangegeven in de Schrift, met zijn ontelbare mogelijkheden en een variëteit aan uitleggingen. In het volgende deel zullen we alleen wat belangrijke hoogtepunten kort beschrijven m.b.t. verlossing en herstel van het koninkrijk van YAH aan Israël.

Zacharia hoofdstuk 10 laat een synopsis zien van Juda en Israël, een hernieuwde installatie en wat relevante zaken, waarvan sommigen recht voor onze ogen gebeuren, terwijl anderen al een feit zijn of nog toekomstige ontwikkelingen.

Volgens dit scenario is de stam/staf van Juda (Ez 37:16) de eerste, die door YAH bezocht wordt en daardoor een machtig *oorlogspaard* wordt. Zij zullen ook de *hoeksteen* leveren, de *tent pin* en de *oorlogsboog*. Duidelijk zou de *hoeksteen*, Messias, uit Juda komen. In de terugkomst en het herstel van het land, legde Juda de *hoeksteen*, terwijl hij de spreekwoordelijke *tent pinnen* (“grenzen” Jes 54:2) verplaatste, alhoewel nog niet tot de volle lengte.

De *oorlogsboog* (Zach 9:13) is één van de karakteristieken van de Joodse staat Israël. Juda’s militaire dapperheid bevestigt zeker deze tekst. Voor zover Jozef/Israël betreft, wordt hij *gered* en zal dan teruggebracht worden met genade, alsof ze nooit verlaten waren (Zach 10:6). Zeker de velen, die nu hun Israëlische identiteit ontdekken en hun Hebreeuwse wortels (de *tien* die het kleed van een Jood dragen - Zach 8:23), zullen zichzelf beschrijven als “gered”. Verder in hoofdstuk 10 vinden we dat Jozef/Israël verzameld zal worden in grote getalen en net als Juda, *helden* zullen worden (vers 7). Op het bepaalde geluid van de *bazuin* van de herder zullen zij uit talloze landen terugkeren, waarnaar zij waren verdreven. Dit zal echter niet gebeuren voordat zij zich op de dijen zullen slaan als teken van berouw voor rebellie in hun jeugd (Jer 31:18-19) en volledig verenigd zijn met hun broer Juda (Jes 11:13).

De internationale rol, die de twee volken van Israël zullen spelen, wordt verder beschreven in Jesaja hoofdstuk 11, waar ze worden beschreven als *banier* of een *teken voor de naties*, als ze eenmaal verzameld zijn als de *verschoppelingen van Israël* en de *verstotenen van Juda*. Ze zullen delen van

het land Israël overnemen, die nog bevrijd moeten worden. Gedurende die tijd, *zullen zij de zee van smart doortrekken*, maar zullen ook versterkt worden door YAH (Zach 10:11-12). Samen zullen ze strijden in de landen rondom hen, zoals op de *schouder van de Filistijnen in het westen*. Ze zullen ook vechten met het volk *van het oosten* in Edom, Moab en Ammon en Egypte militair aangrijpen in de *zeeboezem van Egypte* (Jes 11:14-15). Zoals we al zagen, voorziet Juda in de *oorlogsboog*, maar is het Efraïm die de *pijl* is (Zach 9:13). Joel bevestigt dit scenario van Israëls *helden* (Joel 3:9) in hun oorlog met de *omringende naties*, (vers 11,12) die YAH zal oordelen omdat zij Zijn land *opdeelden*, een feit dat al tientallen jaren een groeiende realiteit is.

Jeruzalem speelt een cruciale rol in deze eindtijd conflicten en oorlogen (Joel 3:1, Zach 12:2-3) en zal een beker zijn, die mensen zal doen schudden of een zeer zware steen zal zijn om te heffen voor alle mensen, iets wat nu in de maak is, terwijl deze regels geschreven worden. Er is een geconcentreerde internationale poging deze heuvels de bergen, de ravijnen en de valleien in te nemen, die onder controle zijn van de Joodse staat en deze over te dragen aan de vijand, die arrogant heeft geroepen: "HA, EEUWIGE HOOGTEN ZIJN IN ONS BEZIT GEKOMEN" (Ez 36:2) "KOMT, LATEN WIJ HEN ALS VOLK VERDELGEN, ZODAT AAN DE NAAM VAN ISRAËL NIET MEER WORDT GEDACHT." (Ps 83:4). De onontkoombare toekomstige oorlog zal een overwinning opleveren door ingrijpen van YAH ten bate van Zijn volk (Joel 3:16, Zach 10:12, 12:3-9). Ongeveer tegelijkertijd "IK ZAL OVER HET HUIS VAN DAVID EN OVER DE INWONERS VAN JERUZALEM UITGIETEN DE GEEST DER GENADE EN DER GEBEDEN; ZIJ ZULLEN HEM AANSCHOUWEN, DIE ZIJ DOORSTOKEN HEBBEN, EN OVER HEM EEN ROUWKLACHT AANHEFFEN ALS DE ROUWKLACHT OVER EEN ENIG KIND, JA, ZIJ ZULLEN OVER HEM BITTER LEED DRAGEN ALS HET LEED OM EEN EERSTGEBORENE." (ZACH 12:10).

De Schriften staan vol van verwijzingen over de terugkeer naar het land, het binnenhalen van de schapen samen met hun toegewijde herders. Deze herders zullen de kudden *voeden* met *kennis* en *begrip* en zullen voor YAH een lust zijn (Jer 3:15). De thuiskomst van de Israëlieten zal van zo'n enorme omvang zijn, dat aan de ark van het verbond niet meer gedacht zal worden, nog aan de uittocht uit Egypte (Jer 3:16, 23:7-8). Als *levend water* wordt gegoten over deze teruggekeerden, zal hun nieuwe schepping, hun nieuwe Thora verbondshart openbaar (zichtbaar) worden (Jer 31:33, Ez 36:26-27). Hun zonden zullen vergeven en vergeten worden (Jer 31:34,

50:20). Op deze manier worden zij *één staf in de hand van YAH* (Ez 37:17, 19) over het land van Israël, pal in het gezicht van de spot en vermetelheid van de vijanden (Ez 35:1-36:5).

Het land zal worden voorbereid om een verenigde natie te ontvangen onder leiderschap van de Ene Herder (Ez 34:23-24, 37:24-28, Hos 1:11), Die zal terugkomen "ALS GIJ HEM TEN HEMEL HEBT ZIEN VAREN." (HAN 1:11). Yahshua verliet de aarde in een wolk en komt terug in een wolk van glorie en dat lezen we in Jesaja: "DAN ZAL YAH OVER HET GEHELE GEBIED VAN DE BERG SION EN OVER DE SAMENKOMSTEN DIE DAAR GEHOUDEN WORDEN, DES DAAGS EEN WOLK SCHEPPEN EN DES NACHTS EEN SCHIJNSEL VAN VLAMMEND VUUR, WANT OVER AL WAT HEERLIJK IS, ZAL EEN BESCHUTTING ZIJN." (JES 4:5). Als dit de "wolk van getuigen" is (gevuld met het vuur van de Geest), genoemd in Hebr 12:1, zou het zo kunnen zijn dat de 'samenstelling' niets anders is dan de verlostten van Jakob? "MAAR OP DE BERG SION ZAL ER ONTKOMEN ZIJN, EN DIE ZAL EEN HEILIGDOM WEZEN; EN HET HUIS VAN JAKOB ZAL ZIJN BEZITTINGEN WEER IN BEZIT NEMEN. HET HUIS VAN JAKOB ZAL HET VUUR ZIJN, HET HUIS VAN JOZEF DE VLAM, EN HET HUIS VAN ESAU DE STOPPELS: ZIJ ZULLEN HEN IN BRAND STEKEN EN VERTEREN, EN VAN HET HUIS VAN ESAU ZAL NIEMAND ONTKOMEN; WANT YAH HEEFT HET GESPROKEN." (OB 1:17-18).

Nu zal het heiligdom van YAH gevestigd worden onder Zijn volk, die hun vijanden overwonnen hebben en hun erfenis hebben teruggepakkt en zullen zij hun rol aannemen als *verlossers* en *redders* naar de gelijkenis en het beeld van hun Familie Verlosser en Redder. Hun beklimming van de berg Sion (om te oordelen over de berg van Esau) zal resulteren in dat het dan het koninkrijk van YAH wordt! (vers 21). De eerstgeborenen van Israël zullen de plaats innemen, die voor hen bestemd was als een *koninklijk priesterschap* (1 Petr 2:9) en de *zonen van Elohim* (Hos 1:10), waarvan het openbaar worden door de hele schepping met gretigheid wordt verwacht (Rom 8:19, 21).

Hersteld en verzoend met Elohim, zullen deze zonen van Israël, net als de eerste mensen, voordat ze in zonde vielen, het leven in de schepping brengen waar al zo lang op gewacht werd. We lezen: "HET ZAL TE DIEN DAGE GESCHIEDEN, DAT IK VERHOREN [ANTWOORDEN] ZAL, LUIDT HET WOORD VAN YAH: IK ZAL DE HEMEL VERHOREN, EN DIE ZAL DE AARDE VERHOREN EN DE AARDE ZAL HET KOREN, DE MOST EN DE OLIE VERHOREN, EN DIE ZULLEN JIZREEL VERHOREN." (HOS 2:21-22). "ZIE, DE TIJD KOMT, SPREEKT YAH. DAT MEN TEGELIJK PLOEGEN EN OOGSTEN

EN TEGELIJK DEN WIJN PERSEN EN ZAAIEN ZAL, EN DE BERGEN ZULLEN VAN ZOETEN WIJN
DRUIPEN EN ALLE HEUVELEN ZULLEN VRUCHTBAAR ZIJN;" (AM 9:13).